

இலக்கையின் அரசியல் திட்ட வளர்ச்சியும் மாற்றங்களும்

1833 — 1978

(கோஸ்பூர்க் கூடல் இரண்டாம் குடியரசு வரை)

அம்பலவாணர் சிவராசா

“இந்நாலாசிரியர்
திரு. அம்பலவாணர்-
சிவராசா யாழ்/பரி.
யோவான் கல்லூரி
யில் தனது ஆரம்ப
கல்வியினைப் பெற்று
1965ஆம் ஆண்டு பட்
டப் படிப்புக்காகப்
பேராதனைப் பல்
கலைக் கழகத்துக்குத்
தேரிவு செய்யப்பட்ட
டார். அங்கு அரசிய
லீச் சிறப்புப் பாட
வாகப் பயின்று இறு
தித் தேர்வில் விசேஷ
சித்தி பெற்று 1970ல்
பேராதனைப்பல்கலைக்
கழகப் பொருளியல்
துறை உதவி விரி
வுரையாளராகப்
பதவி பெற்றார். பின்
னர் 1976இல் கனடா
விலுள்ள நியூ பிற
வுண்ஸ்விக் பல்கலைக்
கழகத்துக்கு உயர்
பட்டப் படிப்புக்காக
புலமைப்பரிசில் பெற்
றுச் சென்றார். அங்கு
பேராசிரியர் ஏ.ஜெய
ரத்தினம் விலசன்
அவர்களின் மேற்
பார்வையின் கீழ்
‘இலங்கை அரசியலீல்
சமஷ்டிக் கட்சியின்
பங்கு’ பற்றி தனது
முதுமாணிப் பரீட்
சைக்கான ஆராய்ச்
சிக் கட்டுரையையும்
சமர்ப்பித்தார். தற்
போது பேராதனைப்

இலங்கையின் அரசியல் தீட்ட வளர்ச்சியும் மாற்றங்களும்

1833 — 1978

(கோஸ்புறுக் முதல் இரண்டாம் குடியரசு வரை)

ஆசிரியர் :

அம்பலவாணர் சிவராசா

B. A. (Hons)Ceylon, M. A. (UNB) Canada

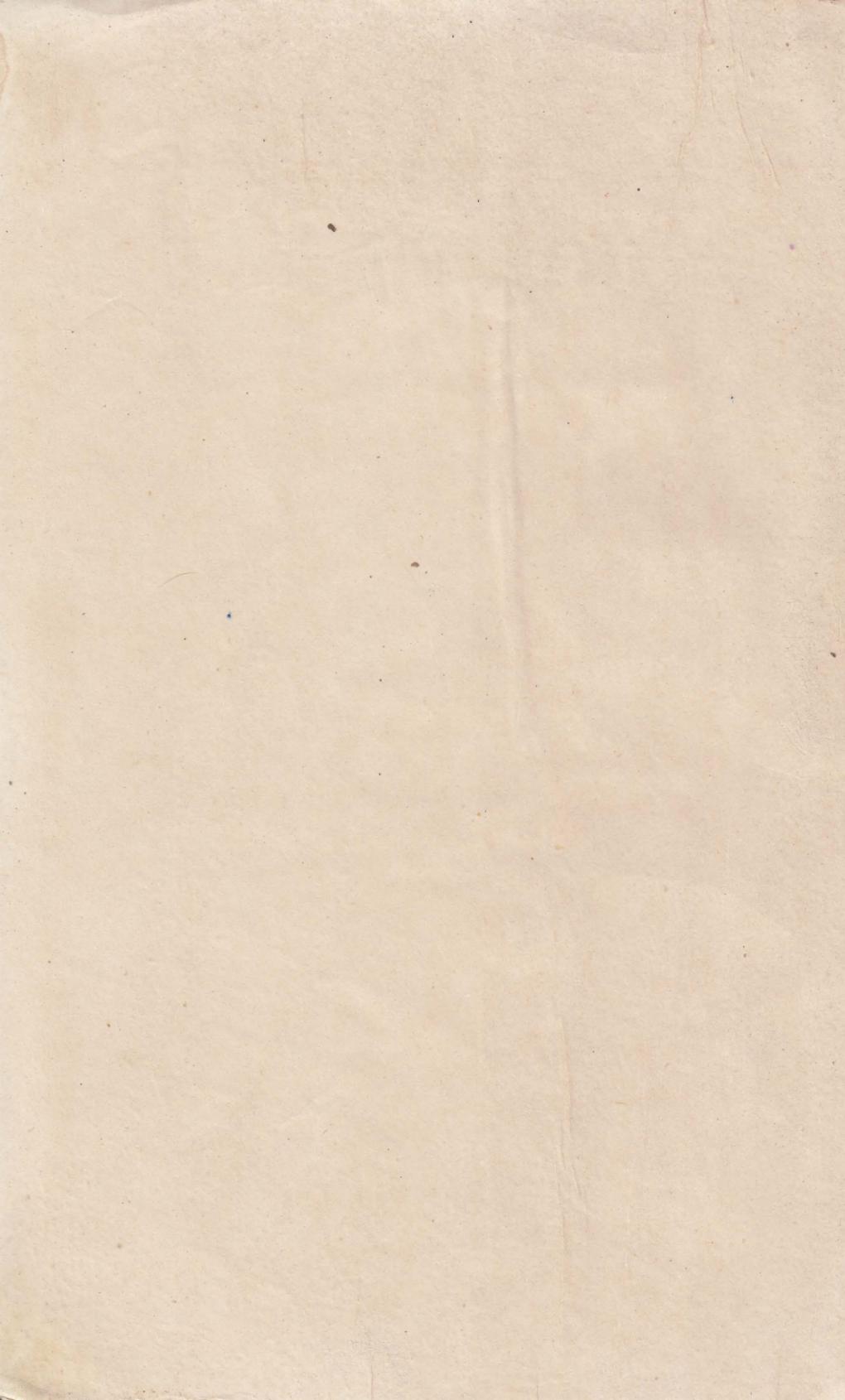
விரிவுரையாளர்

அரசநிலையல் துறை

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

பேராதனை

ஆவணி : 1980
August :

N. Perinthalm

10/10/80

இலங்கையின் அரசியல் திட்ட வளர்ச்சியும் மாற்றங்களும்

1833 — 1978

(கோல்புறாக் முதல் இரண்டாம் குடியரசு வரை)

ஆசிரியர் :

அம்பலவானர் சிவராசா

B. A. (Hons)Ceylon, M. A. (UNB) Canada

விரிவுரையாளர்

அரசறிவியல் துறை

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

பேராதனை

ஆவணி : 1980
August :

முதற்பதிப்பு—1980
பதிப்புரிமையுடையது.

வெளியீடு :

வேலுப்பீளோ சிங்னத்துரை,
நீர்வேவி மத்தி,
நீர்வேவி.

- அச்சரி

திருமகள் அமுத்தகம்,
சண்னகம்பு

தன் வாழ்நாள் முழுவதும் என்னை அவையத்து
முந்தியிருக்கச் செய்யப் பல வழிகளிலும் உழைத்து,
ஊக்கம் அளித்து அண்மையிற் காலமடைந்த
எனது தந்தையார்

திரு. அப்பாப்பிள்ளை அம்பலவானர் அவர்களுக்கு

இந்துரூப்

சமர்ப்பணம்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக
அரசுறவியல் துறை சிரோஃப் விரிவுரையாளர்
கலாந்தி கே. எச். ஜெயசிங்க Ph. D. (London School of Economics)
அவர்கள் வழங்கிய

முன்னுரை

இலங்கை ஒரு சிறிய, வறுமையான நாடாக இருக்கின்றபோதி மூலம் அரசியல் அநுபவத்திற் செல்வம் நிறைந்ததொரு நாடாகும். இலங்கையைக் கிட்டத்தட்ட ஒரு சமூக விஞ்ஞானியின் பரிசோதனைக் கூடம் எனலாம். ஆசிய, ஆபரிக்க நாடுகளை எதிர்நோக்கும் பெரும் பாலான பிரச்சினைகளை இங்கு சிறிய உருவங்களிற் காண்கிறோம்.

அரசியல் திட்ட அபிவிருத்தி என்ற துறையில் இலங்கை சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் கீழும் முதலாம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தின் கீழும் மந்திரிசபை அரசாங்க முறையைச் செயற்படுத்து முன்பு விசேட, இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவம், கட்டுப்படுத்தப்பட்ட பிரதிநிதித்துவம், சர்வசன வாக்குரிமையும் பிரதேச வாரிப் பிரதி நிதித்துவமும், தேசாதிபதியின் அரசாங்கம் பொறுப்பினை வழங்காத பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கம், நிர்வாகக் குழுமுறை என்பவற்றைப் பரீட்சித்துப் பார்த்துள்ளது. இரண்டாவது குடியரசு அரசியல் திட்டம் (1978) தனித்துவமான ஒரு ஐநைதிபதி முறையையும் விகிதசமப் பிரதிநித்துவத்தின் ஒரு மாதிரியையும் அறிமுப்படுத்தியுள்ளது.

பலதன்மை இயல்புகளையுடைய அரசியற் கட்சிகளையும் மற்றைய ஒழுங்கமைப்புகளையும் இலங்கை அபிவிருத்தி செய்துள்ளது.

எனது சக விரிவுரையாளரான திரு: அம்பலவாணர் சிவராசா அவர்கள் இலங்கை அரசியல் முறையின் அரசியல் திட்ட விடயங்கள் பற்றி ஒரு நூல் எழுதியிருப்பதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்நூலை நான் முழுமையாக வாசித்தறிவதற்கு எனது தமிழ் அறிவுபோதாதிருப்பதையிட்டு நான் மனம் வருந்துகிறேன். ஆனால் என்னால் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியவற்றிலிருந்தும் பல சந்தர்ப்பங்களில் இதுபற்றி இவ்வாசிரியரோடு விவாதித்துவற்றைக் கொண்டும் பார்க்கும்போது இலங்கை அரசியல் முறை பற்றிக் கற்கும் மாணவர்களுக்கு இந்நூல் மிகவும்உதவியாக இருக்கும் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமுமில்லை.

அரசுறவியல் துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,
பேராதனை, 10-7-1980.

கே. எச். ஜெயசிங்க

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக
அரசுறவியல்துறை இணைப் பேராசிரியர்
கலாந்தி டபிஸ்ட். ஏ. விஸ்வ வர்ணபாலா Ph. D. (Leeds).
அவர்கள் வழங்கிய

அணிர்துரை

இந் நூலாசிரியர் திரு. அம்பலவாணர் சிவராசா அவர்கள் பேராசிரியர் ஏ. ஜே. வில்சன் அவர்களின் மாணவர்களுள் ஒருவராவர். இவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற் பட்டதாரி மாணவர்களுக்கு அரசுறவியலைக் கற்பித்து வருவதோடு அதுபற்றிப் ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபோடுடையவர். இந்த நூலை எழுதத்தொடங்கியபோதும் பின்னர் எழுதிக்கொண்டிருக்கும்போதும் இதில் அடங்கியுள்ள விடயங்கள் பற்றி என்னேடு விவாதித்துள்ளார். அவற்றைக்கொண்டு பார்த்த போது இலங்கை அரசியல்பற்றி, குறிப்பாக இலங்கையின் அரசியல் திட்டங்கள் பற்றி, இவருக்கு நல்ல புலமை இருப்பதைக் கண்டுகொண்டேன்.

தமிழில் அரசுறவியல் பற்றிய நூல்கள் அதிகமில்லாத இச் சந்தர்ப்பத்தில் திரு. அ சிவராசா அவர்கள் இந் நூலை வெளியிடுவது தமிழ் மாணவர்களுக்கும், தமிழ் மக்களுக்கும் பெரிதும் உதவும் என நம்புகின்றேன். இவ்வாசிரியர் தொடர்ந்து இதுபோன்ற நூல்களை எழுதி வெளியிடவேண்டும் என வாழ்த்துகிறேன்;

அரசுறவியல்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,
பேராதனை.
25-6-1980.

டபிஸ்ட். ஏ. விஸ்வ வர்ணபாலா

முன்னாள் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகப்
பொருளியல், அரசறிவியல் துறைத் தலைவரும்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகக் கலைப்பீடாதிபதியும்,
தற்போதைய மட்டக்களப்பு பல்கலைக்கழக வளாகப்
பணிப்பாளருமான

பேராசிரியர் செல்வரத்தினம் இராசரத்தினம் அவர்கள்
M. Sc. (London School of Economics)

வழங்கிய

ஆசியுரை

இந்நாடு உருவாக்கியுள்ள முதன்மையான அரசறிவியல் மாணவர்களுள் ஒருவர் எழுதிய இச் சிறந்த நாலுக்கு இவ்வாசியுரையை எழுதுவதில் நான் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகிறேன். திரு. அம்பலவாணர் சிவராசா அவர்கள் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஒரு தலைசிறந்த மாணவராவர். நான் அவரது விரிவுரையாளராக இருந்தேன் என்பதையிட்டு உவகையடைகிறேன். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பொருளியல், அரசறிவியல் துறையில் ஒரு உதவி விரிவுரையாளராக ஆரம்பித்து கண்டாவிலுள்ள நியூ பிறவுண்ணவிக் பல்கலைக்கழகத்தில் உயர் பட்டப் படிப்புக்குச் சென்றார். அங்கு இவர் பெற்ற பெறுபேறுகள் இவரது முன்னேய திறமைமிகு சாதனைகளை உறுதிப்படுத்தின.

அரசியல் திட்ட விடயங்கள், தேர்தல் தொகுதி அரசியல் என்பவற்றில் திரு. அ. சிவராசாவுக்கு நிகரானவர்கள் வேண்டுவரும் இல்லை என்பாது நிறைந்தவரும், பல்லின சமுகத்தின் சமுதாயப் பிரச்சினைகளில் ஈடுபாடுகொண்டவருமான சிவராசா ஒரு கஸ்டமான பிரச்சினையில் நுனுக்கமான, பக்கச்சார்பற்ற ஆய்வினை மேற்கொண்டு இந்நாலினை வெளிக்கொண்டுவந்துள்ளார். இவருக்கு எல்லது ஆசிகள்.

மட்டக்களப்பு பல்கலைக் கழக வளாகம்,
மட்டக்களப்பு.

செ. இராசரத்தினம்

ஆசிரியர் உரை

அரிஸ்ரோந்றல் மனிதனை ஒரு “அரசியல் பிராணி” எனக் குறிப் பிட்டார். ஏனெனில் அரசியல் நடவடிக்கைகளில் நேரடியாகப் பங்கு பற்றாத பிரசைகள் உட்பட நாட்டுமக்கள் அனைவரது வாழ்க்கைமீதும் அரசியல், செல்வாக்குச் செலுத்துகிறது. மனிதனுடைய சகல நடவடிக்கைகள் மீதும் அரசியல் செல்வாக்குச் செலுத்தியதனாலேயே அதனை விஞ்ஞானத்தின் எசமான் (Master science) என அவர் விபரித்தார். விஞ்ஞானம் என்ற சொல்லினைப் பயன்படுத்தும்போது அவர் அரசியல் விடயங்களைக் கொண்டு நடத்துவது விஞ்ஞானமுறையானது என்று கொள்ளவில்லை. மாறுக, எமது சுற்றுடல் விளங்கிக் கொள்வதற்கு அரசியல் பற்றிய அறிவு விசேஷமாக அத்தியாவசியமானதென்றே பொருள்கொண்டார்.

இவ்வாறு நாட்டு மக்கள் அனைவரதம் நடவடிக்கைகளின் மீதும் செல்வாக்குச் செலுத்தும் அரசியலை ஒழுங்குபடுத்தும் அரசாங்கத் தின் அதிகாரங்கள், ஆளப்படுவோரின் உரிமைகள் என்பவற்றை வழிப்படுத்துவதே அரசியல் திட்டம் எனின் அதுபற்றிய ஆய்வு முக்கியமானதே. எனினும் அரசியல் திட்டங்கள் பற்றிய ஆய்வு அரசியல்பற்றிய ஆய்வின் ஒரு பகுதியேயாகும். இத்தகைய அரசியல் திட்டங்கள் ஒவ்வொன்றும் மக்களது அரசியல், பொருளாதார வாழ்வின் வரலாற்றுப் பதிவுகளோடு தொடர்புபட்டவையே. ஒவ்வொரு அரசியல் திட்டமும் அது இயற்றப்பட முன்புள்ள நாட்டு வரலாற்றின் வெளிப்பாடே. அந்த வகையில் அரசியல் திட்டங்கள் மக்களுக்கு எதிர்காலம்பற்றி நம்பிக்கையினை ஏற்படுத்துவதோடு கடந்த காலத்தை நினைவுகூர்ந்து அதனை மதிக்கவும் உதவுகின்றன.

இலங்கையின் அரசியல் திட்ட வரலாறு ஒரு நீண்டகாலப் பகுதியை உள்ளடக்கியதாகும். பிரித்தானியராட்சியின் ஆரம்பபகுதி யிலேயே இதன் தோற்றப்பாட்டினை அவதானிக்கமுடிகிறது. பிரித்தானியர் இலங்கைக்கு வழங்கிய சீர்திருத்தங்களே இலவரசியல் திட்ட வளர்ச்சியின் படிகளாகும். 1833ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கோல்புறூக் கமெரன் அரசியற் சர்க்கருத்தங்களோடு ஆரம்பித்த இலவளர்ச்சி 1947ஆம் ஆண்டின் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தோடு முற்றுப்பெற்றது. தொடர்ந்து 1972இலும் 1978இலும் அரசியல் திட்ட மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இவ்வளர்ச்சியையும் மாற்றங்களையும் விளக்குவதே இந் நாலாகும்.

அரசியல் திட்டத்தின் இயல்பையும் முக்கியத்துவத்தையும் இந்நாலின் முதலாவது அத்தியாயம் விளக்குகிறது. பிரித்தானிய

ராட்சியின்போது இந்நாட்டின் தேசிய இயக்கத்தில் ஈடுபாடுகொண்டு அரசியல்திட்ட சீர்திருத்தக் கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்ட அரசியல் திட்ட வாதிகளின் பங்கினை இரண்டாவது அத்தியாயம் எடுத்துரைக்கின்றது.

முன்றுவது அத்தியாயம், இலங்கை ஒரு முடிசார் குடியேற்ற நாடாக ஆசிய கட்டத்திலிருந்து டொமீனியன் அந்தஸ்தினைப் பெறும் வரையும் கால அரசியல் திட்ட வளர்ச்சியின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைக்க, நாலாம், ஐந்தாம் அத்தியாயங்கள் முதலாம் இரண்டாம் குடியரசு அரசியல் திட்டங்களுக்கான பின்னணிகளையும், அத்திட்டங்களின் பிரதான அம்சங்களையும் விளக்கி விமர்சிக்கின்றன. இறுதி அத்தியாயம் (v) இலங்கையின் அரசியல் திட்ட வளர்ச்சியினதும் மாற்றங்களினதும் மதிப்பீடாகவும் அமைந்துள்ளது.

இந்நால் அரசியலை ஒரு பாடமாகக் கற்கும் பல்கலைக்கழகப் புகு முக மாணவர்களுக்கும், பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரி மாணவர்களுக்கும், அரசியல் ஈடுபாடு கொண்ட பிறருக்கும் பயணபாடாக இருக்கும் என நம்புகிறேன். வாசகர்கள் இந் நாலுக்கு அளிக்கும் வரவேற்பே தொடர்ந்து இத்தகைய முயற்சியில் ஈடுபட எனக்கு உறுதுணையாக இருக்கும்.

இந்நாலிற் கூறப்பட்ட கருத்துகள், ஆதாரங்கள் அனைத்தும் எனதே என்று நான் உரிமை கொண்டாடமுடியாது பல்வேறு அறிஞர்களதும் நூல்களை ஆதார நூல்களாகவும், உசாத்துணையாகவும் பயன் படுத்தியுள்ளேன். அவற்றுள் முக்கியமானவற்றைத் தெரிவு செய்து இந்நாலின் பின்னினைப்பாகத் தந்துள்ளேன்.

பல்கலைக்கழகத்திற் கடந்த எட்டு ஆண்டுகளாக என்னிடம் இலங்கை அரசாங்கத்தை ஒரு பாடமாகக் கற்ற மாணவர்கள் எழுப்பிய வினாக்களும், சர்ச்சைகளும், அவற்றுக்கு அளித்த விடைகளும், விளக்கங்களுமே இந்நாலை எழுதப் பெறிதும் உதவியாக இருந்தன.

இந்நாலை எழுதுவதற்குப் பலர் பல்வேறு விதங்களில் உதவி புரிந்துள்ளனர். அவர்களுள் இவ்வாரூனதொரு நூலை எழுதவேண்டும் என்று என்னை முதலில் ஊக்கியவர் எனது மதிப்பிற்குரிய ஆசிரியரான பேராசிரியர் ஏ. ஜெயரத்தினம் விலசன் ஆவார், அவருக்கு என் நன்றிகள் உரித்தாக்கட்டும்.

மேலும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற் சக விரிவுரையாளர்களாகக் கடமையாற்றும் செ. வே. காசிநாதன், கலாநிதி எஸ். பத்மநாதன், கலாநிதி செ. குணசிங்கம், எம். எல். ஏ. காதர், எஸ். வேலமுருகு, என். நந்தகுமார், என். பி. எம். சாபுதீன், எஸ்.

வினாயகமூர்த்தி, எஸ். செல்வராசா என்போர் ஆலோசனைகளைத் தந்தும், ஊக்கமளித்தும் உதவியுள்ளனர். இவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியே இதனை வெளியிட உதவியோர் பலர். அவர்களுள் கண்டி திரு. க. கனகரத்தினம், நீர்வேலி திரு. வடு சின்னத்துரை, கண்டி திரு. செ. சிவானந்தம் என்போர் குறிப் பிடத்தக்கவர்கள்.

இந்நாலின் அச்சுப் பிரதிகளை மூலப்பிரதியோடு ஒப்பு நோக்கிப் பிழைகளைத் திருத்தியும், இந்நாலை அழகாக அச்சிட்டு வெளியிட உதவியவருமான சன்னகம் தனவக்குமி புதிதக்ஶாலை முகாமையாளர் திரு. மு. சபாரத்தினம் அவர்களுக்கு எனது பணிவான நன்றிகள். இந்நாலை விரைவாகவும், அழகாகவும் அச்சிட்டு உதவிய திருமகள் அழுத்தக உத்தியோகத்தர்கள், ஊழியர்களுக்கும் எனது மனமுவந்த நன்றிகள்.

இறுதியாக, குடும்ப—அலுவலக கடமைகள் இரண்டுக்கும் மத்தி யிலும் என்னை இப் பணியில் இடையருது ஊக்கி, உதவியாக இருந்த எனது மனைவி ஜெயாவுக்கு எனது இதயழுர்வமான நன்றிகள்.

அரசறிவியல்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,
பேராதனை,
18-7-1980:

அம்பலவானர் சிவராசா

பொருளடக்கம்

பக்கம்

முன்னுரை	V
அணிந்துரை	...
ஆசிரியர் உரை	...
அத்தியாயம்	
I. அரசியல் திட்டம்: இயல்பும் முக்கியத்து வழும். ஒரு விளக்கம்	...
II. இலங்கையின் தேசிய இயக்கத்தில் அரசியல் திட்ட வாதிகளின் பங்கு	...
III. இலங்கையின் அரசியல் திட்ட வளர்ச்சி (1833—1948)	16
முடிக்குரிய குடியேற்ற நாட்டந்தல்து ருந்து டொமீனியன் அந்தல்துவரை	...
1. கோல்புறுாக்—கமெரன் சீர் திருத்தங்கள்—1833	30
2. குறூ—மக்கலம் சீர் திருத்தங்கள்—1910	31
3. மானிங் அரசியல் திட்டம்	
1. தற்காலிக மானிங் அரசியல் திட்டம் 1921	37
2. மானிங் அரசியல் திட்டம்—1924 ...	39
4. டொனமூர் அரசியல் திட்டம்—1931 ...	43
5. சோல்பரி அரசியல் திட்டம்—1947 ...	55
IV. முதலாம் குடியரசு அரசியல் திட்டம்—1972	65
V. இரண்டாம் குடியரசு அரசியல் திட்டம்—1978	88
VI. முடிவுரை	121

அத்தியாயம் I

அரசியல் திட்டம் : இயல்பும் முக்கியத்துவமும் ஒரு விளக்கம்

அரசியல் திட்டங்கள் பற்றிய ஆய்வு அரசரிவியலின் ஒரு பகுதி யாகும். அல்லது அரசுபற்றிய விஞ்ஞானத்தின் ஒரு பகுதியாகும்; அரசியல் திட்டம் என்பதை அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள், ஆளுப்படுவோரின் உரிமைகள், இவ்விரு பகுதியினருக்குமிடையேயான தொடர்புகள் என்பவற்றை வழிப்படுத்தும் தத்துவங்களின் தொகுப்பு என்னாம். அரிஸ்டோற்றல் பொளிற்றியா¹ (Politeia) என்ற பத்தைப் பயன்படுத்தும்போது ஒரு தெளிவான அரசியல் ஒழுங்கினையும் இவ்வரசியலின் கலப்பான அரசியல் திட்டத்தையுமே கருத்திற்கொண்டிருந்தார். டைசி என்பவர் “நேரிடையாகவோ மறைமுகமாகவோ ஒரு அரசின் இறைமை அதிகாரத்தினை நடை முறைப்படுத்துவதனையோ பங்கிடுவதனையோ அரசியல் திட்டம் எனக் குறிப்பிடலாம்”² என்றார். ஜேம்ஸ் பிரைஸ்³ சட்டத்தினூடாகவும் சட்டத்தினாலும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அரசியல் திட்டம், ஒரு அரசியல் சமுதாயத்தின் புறவரைவு என்று குறிப்பிட்டு, அங்கீரிக்கப்பட்ட செயற்பாடுகளும், திட்டவட்டமான உரிமைகளும் கொண்ட நிரந்தர ஸ்தாபனங்களை அத்தகைய சட்டம் உருவாக்கும் என்றார். எவ்வாறு யினும் ஒரு அரசியல் திட்டம் பின்வரும் அம்சங்களை உள்ளடக்கி யிருத்தல் வேண்டும்.

- 1: பல்வேறுபட்ட ஸ்தாபனங்கள் அல்லது முகவர் நிலையங்கள் எவ்வாறு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன?
- 2: இவற்றுக்கு எத்தகைய அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன?
- 3: அந்த அதிகாரங்கள் எந்த வகையிற் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும்?

ஒரு அரசியல் திட்டத்தின் முழு முதல் நோக்கம் அரசியல் சமுதாயத்தில் தனிப்பட்ட அங்கத்தவரின் சுதந்திரத்தில் எவ்வித தலையீடு

1. Carl. J. Friedrich, Constitutions and Constitutionalism in International Encyclopedia of the Social Sciences ed. by David L. Gills, (U. S. A. Macmillan Company & The Free Press, Vol. 3, 1969) P. 318.
2. A. V. Dicey, Law of the Constitution (London: Macmillan and Co. Ltd., 1920), P. 22
3. James Bryce, Constitutions (New York: Oxford University Press, 1905) P. 15

கனும் இல்லாது பாதுகாப்பதாகும். ஏனெனில், ஒவ்வொரு மனிதனும் தான் பாதுகாக்கப்படுவதையே விரும்புகிறோன் என சி. யெ. பிறிட்றிச்⁴ என்பவர் குறிப்பிடுகிறார். இந்த நோக்கத்தை அடைந்துகொள்ளுவதற்கு ஸ்தாபன ரீதியில் அரசியல் அதிகாரத் தினைப் பிரித்தல் வேண்டும். இதுவே ஒரு அரசியல் திட்டத்தின் இரண்டாவது நோக்கம் எனவும் எடுத்துரைக்கப்பட்டது. சுருக்கமாக அரசியல் திட்டம் ஒன்றின் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு :

1. அரசாங்கத்தின் தாண்தோன்றித்தனமான நடவடிக்கை களைக் கட்டுப்படுத்துதல்.
2. ஆளப்படுவோரின் உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதம் அளித்தல்
3. இறைமை அதிகாரத்தின் செயற்பாட்டினை வரையறை செய்தல்.

அரசியல் விடயங்கள் பற்றியசாதாரண உரையாடல்களின் போது அரசியல் திட்டம் என்னும் சொல் பொதுவாக இரண்டு கருத்துக்களிற் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. முதலாவதாகப் பரந்தமுறையில் ஒரு நாட்டின் முழு அரசாங்க முறையையும் விபரிக்க அது பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அதாவது, ஒரு அரசாங்கத்தை ஆட்சி செய்ய வும் அல்லது ஒழுங்குபடுத்தவும் உள்ள விதிகளின் தொகுப்பு. இவ்விதிகளின் ஒருபகுதி சட்டத்தன்மை வாய்ந்தது. அவ்வாறு கூறுகையில் நீதிமன்றங்கள் இவற்றை அங்கீகரிப்பதோடு, அதனைப் பிரயோகிக்கும். மற்றைய பகுதி சட்டத்தன்மையற்றது. அவை, வழக்காறுகள், விளக்கங்கள், மரபுகள், சம்பிரதாயங்கள் என்பனவாகும். இவற்றை நீதிமன்றங்கள் அங்கீகரிக்காவிடினும் இவை நீதிமன்றச் சட்டங்களை விட எந்தளவும் தாக்கம் குறைந்தவையல்ல.

உலகின் பெரும்பான்மையான நாடுகளின் அரசாங்க முறைகள் இவ்வாறு சட்ட, சட்டத்தன்மையற்ற இரண்டும் கலந்த விதிகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாறான விதிகளின் தொகுப்பினை நாம் “அரசியல் திட்டம்” எனக் கொள்ளலாம். உண்மையில் பிரித்தானிய அரசியல் திட்டம் பற்றிப் பேசும்போது மேற்கூறிய கருத்திலேயே அதன் பொருள் உணரப்படுகின்றது. பிரித்தானிய அரசியல் திட்டம் சட்ட, சட்டத்தன்மையற்ற இரண்டினதும் தொகுப்பாகும்; இவை இரண்டும் அங்கு அரசாங்கத்தினை வழிநடத்துகின்றன.

இப்பந்தச் சட்டம் (Act of Settlement) என்பது அரசரிமை வாரிக் குறையை ஒழுங்குபடுத்தியது. 1832 வரையும் கொண்டுவரப்பட்ட

மக்கள் சட்டங்கள், 1911, 1949 ஆண்டுகளின் பாராளுமன்றச் சட்டங்கள் (பிரபுக்கள் சபையின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்துபவை) போன்ற சட்டத்தன்மை கொண்ட விதிகள் பட்டயங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவைகள் கட்டளைச் சட்டங்கள், உபவிதிகள் போன்றவற்றிலும் நீதிமன்ற முடிவுகளிலும் இடம் பெற்றிருப்பவை; சட்டத்தன்மையற்ற விதிகள், 'அரசன் ஒருபோதும் சரியாக நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதா எதற்கும் சம்மதம் அளிக்காது விடமாட்டான்' என்பதைப் போன்ற மரபுகள் அல்லது சம்பிரதாயங்களின் ஊடாகவே வெளிப்படும். இவையெல்லாம் பிரித்தானிய அரசியல் திட்டத்தின் பகுதிகளாகும்.

பிரித்தானியா தவிர்ந்த உலகின் திட்டத்தட்ட எல்லா நாடுகளிலும் அரசியல் திட்டம் என்ற சொல் ஒரு குறுகிய பொருளிலேயே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அதாவது சட்ட, சட்டத் தன்மையற்ற எல்லா விதிகளையும் விபரிக்க அது பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. ஆனால் அவற்றுள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட விதிகள் ஒரு பத்திரத்தில் அல்லது ஒருசில தொடர்புபட்ட பத்திரங்களில் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கும். இந்த வகைக்கு மிகவும் பிரபல்யமான உதாரணமாயமாகவது ஒக்கிய அமெரிக்காவின் அரசியல் திட்டமாகும். இந்த அர்த்தத்திற் பார்த்தால் பிரித்தானியா ஒரு அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்டிருக்க வில்லை என்னாம். ஆனால் பொதுநல அமைப்பின் மற்றைய அங்கத்துவ நாடுகள் எல்லாம் இவ்வாறு குறுகிய பொருளிற் பயன்படுத்தப்படும் அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்டுள்ளன. இவ்வாறு குறுகிய கருத்தில் பயன்படுத்தப்படும் அரசியல் திட்டமே பொதுவானதாகும். ஆனால் பரந்த கருத்தில் விளக்கப்படும் சொல்லே பழையானதாகும். உதாரணமாக பொலிங் புராக் என்பவர்:

சிலவகையான நிலையான சிந்தனைகளின் தத்துவங்களிலிருந்து பெற்ற சட்டங்களின் தொகுப்பு, ஸ்தாபனங்கள், மரபுகள் பற்றிப் பொருத்தமாகவும் - சரியாகவும் பேசுவதையே நாம் அரசியல் திட்டம் எனக் கொள்கிறோம் ..... அது ஒரு பொதுவான முறையைக் கொண்டதாகவும் அதன் அடிப்படையிலேயே தாம் ஆளப்பட வேண்டும் எனச் சமூகம் ஒப்புக்கொண்டுமிருக்கும்.⁵

மிக முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே மக்கள் எந்தத் தத்துவங்களின் அடிப்படையில் தமது அரசாங்கம் எதிர்காலத்தில் உருவாக்கப்பட வேண்டும் அல்லது நடத்தப்பட வேண்டும் என்பதை ஒரு பத்திரத்தில் எழுதி வைப்பது முறையானதும் அவசியமானதுமெனச் சிந்தித்துள்ளார். நவீன ஜோப்பிய வரலாற்றில் 1579இல் எழுதப்பட்ட

நெதர்லாந்தின் ஐக்கிய மாகாணங்களின் கூட்டமைப்புச் சட்டம் இதற்கு நல்ல உதாரணமாகும். இத்தகைய அடிப்படைத் தத்துவங்களின் தொகுப்பு அல்லது தெரிவுகள் பிரான்ஸிய, அமெரிக்கப் பூரட்சிகள் இடம்பெறும்வரை அரசியல் திட்டங்களாகக் கொள்ளப்படவில்லை. 1878இல் அமெரிக்கர்கள்

ஐக்கிய அமெரிக்க மக்களாகிய நாம் .....

ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளுக்கு இந்த அரசியல்
திட்டத்தினை இயற்றி உருவாக்குகிறோம்.⁶

எனப் பிரகடனப்படுத்தினார்கள். இந்தக் காலத்திலிருந்து அரசாங்க ஒழுங்கமைப்புகளுது தத்துவங்களை உள்ளடக்கிய எழுதப்பட்ட ஒரு பத்திரத்தை வைத்திருக்கும் முறை பழக்கத்துக்கு வந்தது. இந்தக் காலத்திலிருந்து அரசியல் திட்டம் என்பது மேற்சொன்ன கருத்தினைப் பெறத் தொடங்கியது.

ஒரு அரசியல் திட்டம் அரசாங்கத்தின் பிரதான ஸ்தாபனங்களான சட்டசபை, நிர்வாகத்துறை, உயர்நிதியன்றம் போன்ற வற்றை உருவாக்கினாலும் பெரும்பாலும் இந்த ஸ்தாபனங்களின் அமைப்பு அவற்றுக்கு அங்கத்தவர்கள் எவ்வாறு தெரிவுசெய்யப் படல் வேண்டும் என்ற விடயங்களை நிர்ணயிக்கும் பொறுப்பைச் சாதாரண சட்டங்களின் கைகளிலேயே விட்டுவிடும். அரசியல் சட்ட திட்டத்தின் முக்கிய பிரிவுகளான தேர்தல் தொகுதி முறையின் ஒழுங்குபாடுகள், ஆசனங்களைப் பங்கிடுதல், அரசாங்கத் தினைக்களங்களை உருவாச்குதல், நிதித்துறை ஒழுங்கமைப்புப் போன்றவை பெரும்பாலான நாடுகளின் அரசியல் திட்டங்களில் இடம்பெறுவதில்லை. அப்படி இடம்பெற்றிருந்தாலும் பொதுவான தத்துவங்களாகவே அவை இருக்கும். இவைகள் வழக்கமாகச் சாதாரண சட்டங்கள் மூலமே ஒழுங்குபடுத்தப்படும். சில நாடுகளில் இவற்றைச் சேதன உறுப்புச் சட்டங்கள் என அழைப்பார். அதாவது அரசியல் திட்டம் உருவாக்கியவற்றை ஒழுங்குபடுத்தும் விதிகள். ஆகவே, ஸ்தாபனங்களை உருவாக்கி அதற்கான பரந்த தத்துவங்களைக் கோடிகாட்டும் அரசியல் திட்டத்திற்கும், அததாபனங்களின் விரிந்த அமைப்பினையும், நடைமுறையையும் ஒழுங்குபடுத்தும் சேதன உறுப்புச் சட்டங்களுக்குமிடையே செயற்பாடுகளையிட்டு ஒரு வேறு பாடு தோன்றுவதைக் காண்கிறோம். சேதன உறுப்புச் சட்டங்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறதோ இல்லையோ பல நாடுகளில் சட்டசபையால் இயற்றப்படும் சட்ட விதிகள் அரசியல் திட்டத்தில் காணப்படும் விதிகளை மாற்றுவனவாகவும் புதியவைற்றைச் சேர்ப்பனவாகவும் உள்ளன. சில சந்தர்ப்பங்களில் அரசியல் திட்டம் குறிப்பிடு

வது ஒன்றியிருக்க நடைமுறையில் வேறொன்று செயற்படுவதுமுன்டு: திட்டத்தட்ட உலகின் எல்லா நாடுகளும் அரசியல் திட்டம் ஒன்றினைக் கொண்டிருந்தாலும் பல நாடுகளில் அரசியல் திட்டத்துக்கு உரிய இடம் அளிக்கப்படுவதில்லை. உண்மையில் இருபதாம் நூற்றுண்டின் மத்தியபகுதிகளில் அரசாங்கத்துக்கு, குறிப்பாக அரசாங்கத்தின் நிர்வாகத்துறைக்கு அளிக்கும் மதிப்பினை மக்கள் அரசியல் திட்டத்துக்கு அளிக்காத ஒரு நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

ஒரு நாட்டின் முழு அரசாங்க முறையையும் பொறுத்து அரசியல் திட்டம் அதன் ஒரு பகுதியாக மாத்திரம் காணப்படுவதால், ஒரு நாடு அரசியல் திட்டம் ஒன்றினைக் கொண்டிருக்கிறதா? இல்லையா? என்பது முக்கியமானதா என்ற ஜேன்வி எழுதிறது. பெரும்பாலான நாடுகளைப் பொறுத்தவரை அவை அரசியல் திட்டம் ஒன்றினைக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது ஒரு வேறுபாட்டினை ஏற்படுத்துகிறது: ஒரு அரசாங்க முறையின் மற்றைய சட்ட விதிகளைவிட வழமையாக அமியல் திட்டத்தை மாற்றுவதற்கு, சாதாரண சட்டங்களைப் போன்றிச் சில விசேஷ நடைமுறைகள் தேவை என்ற வகையிலாவது இவ்வந்தஸ்து அதற்கு வழங்கப்படுகிறது. ஐக்கிய அமெரிக்காவினைப் போன்று சில நாடுகளில் தனியே சட்டசபை மாத்திரம் அரசியல் திட்டத்தில் மாற்றங்களைச் செய்ய முடியாது. அதற்கு மற்றைய ஸ்தாபனங்களின் ஒத்துழைப்பும் அவசியம்: மேலும், காங்கிரசின் நடவடிக்கைகளோ, சம அரசு சட்டசபையின் விதிகளோ அரசியல் திட்டத்துக்கு முரண்ணது எனக் கண்டால் அவை செல்லுபடியாகா. இது கண்டா, அவுஸ்திரேவியா, இந்தியா போன்ற நாடுகளுக்கும் பொருந்தும்:

மிகச் சொற்ப நாடுகளிலேயே, சாதாரண சட்டத்தைத் திருத்துவது போல் அரசியல் திட்டத்தையும் திருத்த முடியும். உ - ம் : நியூசிலாந்து, தென் ஆரிசிக்கா. இந் நாடுகளுக்கும் பிரித்தானியா வக்கும் இடையில் வேறுபாடுகளுண்டா? இந்நாடுகளிலும் பிரித்தானியாவிலும் சட்ட சபையே அரசியல் திட்ட விதிகளைவிடப் பலம் வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. நியூசிலாந்து போன்ற நாடுகளில் உண்மையில் அரசியல் திட்டம் என்று ஒன்றில்லை எனக் கிளர்வாதிடலாம். இவர்களது நோக்கில் அரசியல் திட்டம் என்பது சட்டசபையைவிட அதிகாரம் மிக்கதாய் இருத்தல் வேண்டும்: அதாவது அது சாதாரண சட்டங்களை விட உயர்ந்ததாய் இருத்தல் வேண்டும்:

தாம் உருவாக்கிய ஸ்தாபனங்களைவிட அரசியல் திட்டம் குறைந்த அதிகாரம் உடையதாய் இருக்கிறது என்பதால் அதனை அரசியல் திட்டம் எனக் கொள்ளாது விட முடியாது. ஆகவே—

1. நாடுகள் ஏன் அரசியல் திட்டங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன?
2. நாடுகள் ஏன் சாதாரணச் சட்டங்களை விட அரசியல் திட்டத்தை உயர்ந்ததாக ஆக்குகின்றன?
3. பிரத்தானியா ஏன் ஒரு அரசியல் திட்டத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை?

என்ற கேள்விகள் பிறக்கின்றன.

நலீன அரசியல் திட்டங்களின் தோற்றுவாயினைப் பரிசீலனை செய்யும்போது, புறநடைகள் எதுவுமின்றி, அவையெல்லாம் மக்கள் ஒரு புதிய ஆரம்பத்தினை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று விரும்பியபோதே தோற்றம் பெற்றன என்னாம்: இவ்வாறு புதிய ஆரம்பம் ஜக்கிய அமெரிக்கா போன்று அன்மையில் வாழ்ந்த சமுதாயங்கள் பல சேர்ந்து புதியதொரு அரசாங்கத்தின் கீழ் ஒன்றுபடவேண்டும் என்று விரும்பியபோதோ, அல்லது சாம்ராச்சியங்களிலிருந்து போர்காரணமாக விடுபடவேண்டுமென்று விரும்பியபோதோ ஏற்பட்ட தென்னாம். அல்லது 1789இல் பிரான்ஸில் அல்லது 1917இல் ரூஸ்யா வில் ஒரு புரட்சி ஏற்பட்டுக் கடந்த காலங்களில் இருந்து விடுபட்டு புதிய தத்துவங்களின் அடிப்படையில் ஒரு புதிய முறையான அரசாங்கம் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்று கருதியபோதோ, அல்லது 1918ல் ஜேர்மனி—1975இலும் 1946இல் பிரான்ஸ் என்பன போரில் கண்ட தோல்வி அரசாங்கத்தின் தொடர்ச்சியை உடைத்து ஒரு புதிய ஆரம்பம் அங்கு தேவைப்பட்டபோதோ ஏற்பட்டதாக இருக்கலாம். நலீன காலத்தில் மேற்கூறப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களிலே புதிய அரசியல் திட்டங்களை நாடுகள் இயற்றியுள்ளன. இதுவே 1787இல் அமெரிக்க அரசியல் திட்டம் எழுதப்பட்டதிலிருந்து நடைமுறையாக வந்துள்ளது. பகட்டு விளைவும் — உதாரணமும் மற்றைய நாடுகளைப் பொறுத்து ஒரு அரசியல் திட்டத்துக்கான தேவையை ஏற்படுத்தி யுள்ளன.

ஆனால் இந்த விளக்கம், என் ஒரு அரசியல் திட்டத்துக்கு மற்றைய சட்டங்களைவிட பல நாடுகள் உயர்ந்த அந்தஸ்தை அளிக்க விரும்புகின்றன என்பதை விளக்கவில்லை. அரசாங்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த அரசியல் திட்டம் ஒரு கருவியாக அமையும் என்ப பல நாடுகள் நம்புகின்றன. வரையறைகளுக்குட்பட்ட அல்லது கட்டுப்பாடுகளுக்குட்பட்ட அரசாங்கம் என்ற நம்பிக்கையிலிருந்தே அரசியல் திட்டம் என்பது எழுகின்றது. எந்தளவு கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படவேண்டும் என்பதில் நாடுகள் வேறுபடுகின்றன. சில சந்தர்ப்பங்களில் அது நிவாகத்தினை அல்லது சட்டக்குறையை அல்லது அரசியல் திட்டத்தைத் திடுத்துதல் என்பவற்றேடு சம்பந்தப்

படுகிறது: ஆனால் இவற்றுள் பொதுநம்பிக்கை ஒன்று ஊடுருவுகிறது. அது மேற்கூறிய கட்டுப்பாடுகளை விதிக்க அரசியல் திட்டம் பயன் படுகிறது என்பதேயாகும்.

ஒரு அரசாங்கத்தினுமீது ஏற்படுத்தவேண்டிய கட்டுப்பாடுகளின் தன்மை, அரசியல் திட்டம் எந்தளவு உயர்வானது என்பதெல்லாம் —அரசியல் திட்டத்தை வரைவார்கள் எதனைக் காக்க விரும்புகிறார்கள் என்பதிலேயே தங்கியிருக்கும். முதலில் அதனை வரைவார்கள் அரசியல் திட்டம் அடிக்கடி கவனமில்லாது திருத்தப்படா திருப்பதை விரும்பலாம். மறுபுறம் அது தான் தோன்றித்தனமாக மாற்றப்படாது தேவையான கால அவகாசத்துக்குப் பின்பு—கலந்து பேசி உணர்வுபூர்வமாக மாற்றப்படுவதை விரும்பலாம். அரசியல் திட்டத்தை வரைவோர் — சட்டசபைக்கும் நிர்வாகத்துறைக்கும் இடையே குறிப்பிட்ட சிலவகையான தொடர்புகள் நிலவுவது முக்கியம் எனக் கருதலாம்; அல்லது நீதித்துறை—சட்ட, நிர்வாகத்துறைகளிலிருந்து விலகிச் சில வகையான சுதந்திரங்களையுடையதாக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பலாம். பிரசைகளுக்குச் சில வகையான உரிமைகள் உண்டெனவும், அதில் சட்டநிர்வாகத்துறைகள் தலையிடக் கூடாதெனவும் கருதலாம். மேலும் தெளிவாக வேறுபடுகின்ற சமுதாயங்கள் பொதுவான அரசாங்கத்தின் கீழ் ஒன்றுபடவேண்டுமென்று விரும்புகின்ற அதே வேளையில் சில உரிமைகளைத் தொடர்ந்தும் பெற்றிருக்கவேண்டுமென்று விருப்பி அதற்கான பாதுகாப்புகள் அரசியல் திட்டத்தில் இடம் பெறவேண்டுமென விரும்பலாம். குறிப்பாக மொழி, இனம், மதம் என்பவற்றில் வேறுபடுகின்ற சமுதாயங்களாயிருப்பின் தமது தேசிய மரபுகளைக் காப்பாற்றப் பாதுகாப்புகள் அரசியல் திட்டத்தில் உறுதிப்படுத்தப் பட்டிருக்க வேண்டும் என விரும்பலாம். கவிற்சலாந்து, கண்டா, தென் ஆபிரிக்கா போன்ற நாடுகளது அரசியல் திட்டங்களை வரைந் தோர் மேற்கூறிப்பிட்ட விடயங்களைக் கவனத்துள் கொண்டிருந்தனர். இவற்றினை அடைந்து கொள்வதற்கு மத்திய அரசுக்கும் மாகாண அரசுக்குமிடையே அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்படுவது மாத்திரமல்ல அரசாங்கங்களுக்கிடையே அதிகாரப் பிரிவினை என்பது இடம் பெறுவதை அரசியல் திட்டம் உறுதிப்படுத்த வேண்டும். சில நாடுகளில் மேற்கொண்ணவற்றில் ஏதாவதொன்று மாத்திரம் இயக்கத்தி விருக்கும். மற்றவற்றில் இவற்றிற் சிலவும், சில நாடுகளில் இவையெல்லாம் இயக்கத்திலிருக்கும். அரசியல் திட்டங்களை வரைவோர் பல்வேறு காரணங்களுக்காக அரசாங்கத்தின் மீது கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்த முயற்சிப்பார். எந்தளவு கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படவேண்டுமென்பது இடத்துக்கிடம் வேறுபடுகிறது;

பிரித்தானியா ஏன் ஒரு அரசியல் திட்டத்தை வரையவில்கூ? இதற்கு விடையளிப்பதிலும் பார்க்க இவ்வாறு கேள்வி கேட்பது சுலபமானது: பிரித்தானியாவினது அரசியல் திட்ட வரலாற்றின் புறவரைவினைக் காண்பதன் மூலமே இதற்கு விடையளிக்க முடியும்: ஆனால் அது நீண்டு செல்லும்: அதனால் பின்வருமாறு ஒரு குறுகிய பதிலளிக்க முடியும். ஏன் நாடுகள் அரசியல் திட்டங்களை வரைகின்றன என்பதற்கான காரணங்களை முதலிற் கவனத்துள் எடுப்போம். ஒரு புதிய ஆரம்பத்தினை ஏற்படுத்தும் விருப்பம் அவற்றுள் ஒன்றுகூம்: இங்கிலாந்து இத்தகைய அனுபவத்தைக் கொண்டிருந்ததா? இங்கிலாந்துக்கு அவ்வாறுன் ஒரு நிலை ஏழவில்லை என்றே பலர் கருதுவர். மிக ஆரம்ப காலம் தொட்டே பிரித்தானியா ஒரு முறியாத தொடர்ச்சியான அபிவிருத்தியைக் கொண்டதாக அதன் மூலம் தொடக்கால ஸ்தாபனங்கள் மாற்றப்பட்டும், புதியன சேர்க்கப்பட்டும் அது பரவலாக்கப்பட்டும் ஜனநாயக மயப்படுத்தப் பட்டும் முழுமையான முடியாட்சி, பாராஞ்சுமன்ற ஜனநாயகமாக மாறியது எனக் கூறுவர். ஆனால் ஆங்கில வரலாற்றிலும் ஒரு முறிவு ஏற்பட்டது: அவ்வாறுன் தொரு முறிவு ஏற்பட்டபோது புதிய ஆரம்பம் ஒன்றினை ஏற்படுத்துவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப் பட்டதோடு அரசியல் திட்டம் ஒன்றில் அரசாங்கம் பற்றிய புதிய தத்துவங்களைப் பொறிப்பதற்கும் முயற்சிக்கப்பட்டது. 1641இல் ஏற்பட்ட சிவில் யுத்தம் அல்லது உள்நாட்டுப் போரின் போதும் 1649இல் இஆம் சாள்ளி சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டபோதும் அந்த முறிவு ஏற்பட்டது. பிரித்தானிய தீவுகளுக்கான ஒரு அரசியல் திட்டத்தினை உருவாக்க 1649 க்கும் 1660 க்கும் இடையில் பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவற்றுள் மிகவும் பிரபல்யமானது 1653ஆம் ஆண்டின் அரசாங்கத்தின் கருவி (Instrument of Government) என்ற சட்டமாகும். இன்று நாம் அரசியல் திட்டம் எனப் பொருள் கொள்ளும் ஒன்றின் சகல அம்சங்களையும் அது வெளிப்படுத்தியது: அத்தகைய அமைப்பு ஒன்று தொடர்ந்து செயற்பட்டிருக்குமாயின் உள்நாட்டுப் போரின் முரண்பாடுகளின் ஊடாக அரசாங்கத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்களை உள்ளடக்கிய பிரித்தானிய அரசியல் திட்டமொன்று இருந்திருக்கும். அப்போது ஆங்கில மக்கள் ஒரு புதிய ஆரம்பத்திற்குத் தயாராகவிருந்தனர்: அவர்கள் அரசாங்கத் துக்குக் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கவும், நிர்வாகத்துக்கும் சட்டசபைக்கு மிடையிலான பொருத்தமான தொடர்புகள் மக்கள் உரிமைகள் பற்றியும் சிலவகையான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தனர். இக் கருத்துக்களை அரசியல் திட்டம் ஒன்றை உருவாக்குவதற்கான பல் வேறு முயற்சிகளிலும் பொறிக்க, விரும்பினர். ஆனால் இத்தகைய கருத்துக்களை உடையோர் தமது அரசியல் திட்டத்தையிட்டு ஒருமைப் பாடுடையவர்களாகவே அதற்குத் தேவையான ஆதரவையோ

பெறமுடியவில்லை. ஆகவே II-வது சாளிஸ் திரும்பவும் பட்டத்துக்கு வந்தார். அதனால் புனரமைப்பு ஒன்று ஏற்பட்டது. இது ஏன் 1660 இல் கூட ஒரு அரசியல் திட்டம் வரையப்படவில்லை என்பதை விளக்குகிறது. II-வது சாளிஸ் அரசரிமைக்குத் திரும்பவும் வந்தமை ஒரு புதிய ஆரம்பம் போலத் தெரிந்தாலும் அது அவ்வாறு அமைய வில்லை. அது பழைய முறையான அரசாங்கத்துக்குத் திரும்பிச் சென்றமையையே குறிக்கு நின்றது. பழையமுறையின் புனரமைப் பாகவே இருந்தது. ஆங்கில அரசாங்கத்தின் வரலாறு முறிவுபடாத ஒரு அபிவிருத்தியினைக் கொண்டுள்ளது என்று சொல்லவர்களின் கருத்தில் நியாயமானவு உண்மை இருக்கின்றது. அதில் ஒரு முறிவு ஏற்பட்டது. அரசியல் திட்டத்துடன் கூடிய ஒரு புதிய ஆரம்பத்தினை ஏற்படுத்த முயற்சிக்கப்பட்டது. ஆனால் அது தோல்வி கண்டது. அதனால் பழைய அமைப்பே திரும்பவும் ஏற்பட்டது.

1688ஆம் ஆண்டுப் புரட்சியும், உரிமைகள் பட்டயமும் எத் தகையவை என்ற கேள்வி எழுகிறது: அவற்றை ஒரு முறிவாக வும், புதிய ஆரம்பமாகவும் கொள்ள முடியாதா? இச் சந்தர்ப்பத் திலும் இங்கிலாந்து ஒரு அரசியல் திட்டத்தினை உருவாக்கியிருக்க வாம். ஆனால் அவ்வாறு நடைபெறவில்லை: உரிமைகள் பட்டயம் நிச்சயமாக அரசியல் திட்டவிடயங்களோடு தொடர்புபட்டதே. அது அரசின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதோடும் மக்களின் சில உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதோடுமே சம்பந்தப்பட்டது: இது அரசியல் திட்டத்துக்கு அண்மித்ததாக இருந்தது. ஆனால் இதுவும் அரசியல் திட்டத்தின் மிகக் குறைந்த அம்சங்களையே உள்ளடக்கிய தாக இருந்தது. முக்கியமாக அது பாரானுமன்றத்தின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சிக்கவில்லை. உண்மையில் 1688ஆம் ஆண்டுப் புரட்சியின் ஒரு விளைவு ஆங்கில முறையான அரசாங்கத்தில் பாரானுமன்றத்தின் முழுமையான உயர் அதிகாரத்தின் அல்லது இறைமையின் வளர்ச்சியாகும். பாரானுமன்றம் இறைமை படைத்த சட்டம் செய்யும் அங்கமாக மாறியதால் பாரானுமன்றத்தின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் எந்தவொரு அரசியல் திட்டத்தினையும் வரைய முடியவில்லை.

நாடுகளுக்கு அரசியல் திட்டமொன்று ஏன் அவசியமென்று நோக்கியபோது சில சமூகங்கள் ஒற்றுமையடையும்போது அதில் சேர்கின்ற சில கேசிய இணங்கள் சில வகையான அதிகாரங்களைத் தாம் வைத்துக்கொள்ள விரும்புவதும் ஒரு காரணம் எனக் கண்டோம். 1707இல் ஸ்கோட்தலாந்தும் 1801இல் அயர்லாந்தும் இங்கிலாந்துடன் சேர்ந்தன. அப்படியாயின் ஏன் இந்த ஐக்கியம் ஒரு அரசியல் திட்டத்தை உருவாக்கவில்லை என்ற கேள்வி பிறக் கிறது. முதலாவதாக அது ஒரு சமஷ்டி கட்டமைப்பாகவில்லை: மற்றையது அவை ஒரே பாரானுமன்றத்தின் கீழ் ஒரு முழுமை

யான சட்ட சபையின் கீழ் ஜக்கியமாயின் எனவே ஸ்கொத்லாந் அயர்லாந்து பாரானுமன்றங்கள் எந்தயிதமான சட்டசபை அந்தகாரங்களையும் பாதுகாக்கவேண்டியிருக்கவில்லை. அதே வேலோயில் இவ் ஜக்கியத்தின்போது அவற்றுக்குச் சில வகையான உத்தரவாதங்கள் அளிக்கப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆகவே மற்றைய நாடுகள் அரசியல் திட்டங்களை உருவாக்கிக்கொள்வதில் செல்வாக்குச் செலுத்திய காரணிகள் இங்கிலாந்துக்குப் பொருத்தமாக இருக்கவில்லை; அல்லது காலம் தாழ்ந்துதான் ஏற்பட்டன; அல்லது பலமான எதிர்ச் செல்வாக்குகள் அவற்றை மறைத்து விட்டன என்னாம்.

பிரித்தானிய அரசியல் அமைப்பு அந்த நாட்டு வரலாற்றேரு பின்னிப் பினைந்ததொன்று. வரலாற்றின் போக்கையொட்டியே ஆட்சிமுறையும் உருவாகியுள்ளது. நாட்டு மக்கள் தம் தேவைக்கும் நாட்டில் ஏற்பட்ட மாறுதல்தள்ளுக்கு மேற்ப அரசியல் முறையில் தேவையான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தக் கூடியதாயிற்று. மன்னராட்சி அல்லது வரம்புடை முடியாட்சியே இங்கு தொடர்ந்தும் நடைபெறுகின்றது. ஆனால் ஆட்சியில் மன்னர் தாமாகச் செய்வது ஒன்றுமில்லை. அதே வேலோயில் சடங்குகளிலும் சம்பிரதாயங்களிலும் அவருக்கு முதன்மையான இடமுண்டு. பாரானுமன்றம் நிறைவேற்றும் சட்டங்களை விட ஆட்சித்துறையிலே பல நூற்றுண்டுகளாக நடைமுறையிலிருந்துவரும் மரபுகள் பிரித்தானிய நாட்டிலே செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளன. பழைய பேணும் மஸ்ப்பான்மை பிரித்தானியரிடம் பெரிதும் உண்டு. அத்துடன் அவர்கள் கடைப்பிடிக்கும் மரபுகள் நாட்டின் உறுதியான ஆட்சியைப் பேணுவதற்கு அவசியம் என அவர்கள் கருதுகிறார்கள்:

அரசியல் திட்டப் பாருபாடுகள் :

எழுதிய, எழுதாத அரசியல் திட்டங்கள்:

அரசியல் திட்டங்களை எழுதிய, எழுதாத அரசியல் திட்டங்கள் எனப் பகுப்பது ஒரு மரபாக இருந்து வருவதோடு பின்னைய பிரிவுக்குப் பிரித்தானியாவை உதாரணமாகவும் காட்டுவர். இங்கு அரசியல் திட்டம் என்ற சொல், அரசாங்கத்தை வழிப்படுத்தும் தெரிவு செய்யப்பட்ட மிக முக்கியமான சட்டத்தின் விதிகளை ஒருசில பத்திரங்களில் எழுதி வைப்பதனையும், அத்தகைய பத்திரங்களின் தொகுப்பு என்றே பொருள் தருகிறது. இந்தக் கருத்தில் உலகின் பெரும்பாலான நாடுகள் எழுதிய அரசியல் திட்டங்களைக் கொண்டுள்ளன; பிரித்தானியா ஒரு எழுதாத அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்டிருக்கின்றது என்று சொல்வதிலும் பார்க்க அது எழுதிய அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்றே கூறிக்கொள்

ளவாம். ஆனால் எழுதிய எழுதாத அரசியல் திட்டங்களுக்கிடையிலான வேறுபாடுகள் பற்றிக் கூறுபவர்கள் மனதில் ஒரு முக்கியமான வேறுபாட்டைச் சிந்திக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒரு அரசாங்கத்தை ஒழுங்கபடுத்தும் அல்லது நிர்வகிக்கும் விதிகளை—பெரும்பாலும் சட்டத்தின் ஆட்சி—ஒரு அரசியல் திட்டத்தில் அல்லது பாராளுமன்றச் சட்டத்தில் அல்லது சட்டரீதியான பத்திரத்தில் எழுதிவைக்கப்பட்டவற்றுக்கும், மற்றைய சட்டங்கள், பிரதானமாக—மரபுகள், சம்பிரதாயங்கள், வழக்காறுகள்—பெரும்பாலும் இறுக்கமாக எழுதப்படாதவற்றுக்கும்—உள்ள வேறுபாட்டையே சிந்திக்கிறார்கள். இவ் வேறுபாட்டையே எழுதிய எழுதாத சட்டங்களைக் கொண்ட அரசாங்கங்களுக்கிடையிலான வித்தியாசங்கள் என விபரிப்பதில் ஒரு விதமான மேலெழுந்த பொருத்தம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. சில சட்டப்படியமைந்த விதிகள் எழுதப்பட்டவை: இவ்வாறு கூறுகையில் அவை அரசியல் திட்டத்திலோ அல்லது பிரகடனத்திலோ பொறிக்கப்படவில்லை என்றே பொருள்படும். சில மரபுகள் எழுதிவைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே எழுதிய எழுதாத அரசியல் திட்டங்கள் என்ற பாகுபாட்டைக் கைவிடுதல் நன்று. எழுதிய அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்ட நாடுகள், எழுதிய அரசியல் திட்டத்தைக் கொண்டிராத நாடுகள் என்பதே சிறப்பான பாகுபாடாயிருக்கும். அல்லது அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்டிருக்கும் நாடுகள், அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்டிராத நாடுகள் எனப் பிரிக்கலாம்.

நெகிழும், நெகிழா அரசியல் திட்டங்கள் :

அரசியல் திட்டங்களை எந்த முறைகளினாடாகத் திருத்தலாம் என்ற அடிப்படையிலும் அவற்றைப் பாகுபடுத்தலாம். மற்றைய சாதாரண சட்டங்களைத் திருத்தும் அதே முறையில் மாற்றப்படுகின்ற அல்லது திருத்தப்படுகின்ற அரசியல் திட்டங்களை ஒரு பகுதி யாகவும், விசேஷ வழிமுறைகளின் மூலம் திருத்தப்படும் அரசியல் திட்டங்களை இன்னொரு பகுதியாகவும் பிரிக்கலாம். முதலாவது பிரிவில் மிகவுங் குறைவான நாடுகளே உள்: நியூசிலாந்து அரசியல் திட்டத்தினை இசும்ரு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். மற்றைய பிரிவில் உலகின் பெரும்பாலான அரசியல் திட்டங்கள் அடங்கும். சோவியத் ரூஸ்யாவின் அரசியல் திட்டத்தைக் திருத்துவதற்கு கப்பிறீம் சோவியத்தின் இரு கபைகளிலும் மூன்றில் ஒரண்டு பெரும் பான்மையைப் பெறுதல் வேண்டும். ஐட்கிய அமெரிக்கா, கலிற்சலாந்து, அவஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளில் பாராளுமன்றம் மட்டும் தனியே அரசியல் திட்டத்தினை மாற்ற முடியாது. அதற்கு மற்றைய ஸ்தாபனங்களினதோ அல்லது மக்களினதோ ஒத்துழைப்பும் அனுமதியும் அவசியமாயிருக்கும். இந்த முறையிலமைந்த பாகுபாடு

வழக்கமாக நெகிழும், நெகிழா அரசியல் திட்டங்கள் என விபரிக்கப் படுகிறது. இத்தகைய முறையை பிறைஸ் பிரபு தனது வரலாறும் நீதிவழங்கதலும் பற்றிய ஆய்வு (Studies in History and Jurisprudence) என்ற நூலில் முதலில் எடுத்துரைத்தார். ஒரு அரசியல் திட்டத்தைத் திருத்த விசேட வழிமுறைகள் தேவையில்லாதவிடத்து அது 'நெகி மும்' அரசியல் திட்டம் எனவும் விசேட வழிமுறைகள் தேவைப் படுமிடத்து அது 'நெகிழா' அரசியல் திட்டம் எனவும் அழைக்கப் படும்:

உயர்ந்த அதிகாரமுடைய, குறைந்த அதிகாரமுடைய
அரசியல் திட்டங்கள் :

அரசியல் திட்டங்களைப் பாகுபாடு செய்வதற்கு இன்னொருமுறையம் உண்டு. அது நெகிழும், நெகிழா அரசியல் திட்டப் பாகுபாட்டுபன் நெருங்கிய தொடர்புபட்டது. சட்டசபையினீடு உயர்ந்த அதிகாரம் உடையவை எனவும்—அதாவது சட்டசபையினால் திருத்தப்பட முடியாதவை, சட்டசபையால் திருத்தப்படக்கூடியவை—எனவும் பிரிக்கமுடியும். இத்தகைய பாகுபாடு 'நெகிழா' என்ற பிரிவினைச் சேர்ந்த பகுதியின் மேலும் உபபிரிவாக்குவதோடு சம்பந்தப்படுகிறது. அவ்வாறு கூறுகிறேன்—விசேட வழிமுறைகள் மூலமே திருத்தப்படக்கூடிய அரசியல் திட்டங்களை எடுத்து அவற்றைத் தனியே சட்டசபையினால் மாத்திரம் திருத்தக்கூடியவை என்றும் திருக்கமுடியாதவை என்றும் பிரிக்க முடியும். இத்தகைய அரசியல் திட்டங்கள் சட்டசபையை விட உயர்ந்தவை. உ—ம். ஐக்கிய அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, சுவிஸ்கலாந்து, கென்மார்க்.

சமஸ்தி ஒற்றையாட்சி அரசியல் திட்டங்கள் :

இரு அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் எந்த முறையில் முழுநாட்டுக்குமான அரசாங்கத்துக்கும் நாட்டின் சில பகுதிகளில் அதிகாரஞ்செலுக்கும் உள்ளுர் சம அரசு அரசாங்கங்கள் இருந்தால் அவற்றுக்குமிடையே பங்கிடப்படுகின்றது என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டும் பாகுபடுத்தலாம். இந்தத் தத்தவசத்தின் அடிப்படையில் அரசியல் திட்டங்கள் சமஸ்தி—ஒற்றையாட்சி எனப் பகுக்கப்படுகின்றன. ஒரு சமஸ்தி அரசியல் திட்டத்தில் அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கத்துக்கூடும்—மாநில அல்லது சமஅரசு அரசாங்கத்துக்குமிடையே, ஒவ்வொன்றும் தனக்குரிய விடயங்களிலே சுகந்திரமாக இருக்கத்தக்கவாறு பிரிக்கப்படுகின்றது. மத்திய அரசாங்கம் தனக்கெனச் சொந்தமான அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கும். அவற்றை அது நாட்டின் மற்றையபகுதி அரசாங்கங்களின் தலையிடின்றிச் செயல்படுத்தக்கூடியதாக இருக்கும். மறுபுறம், மற்றைய சம அரசு அரசாங்கங்களும் மத்திய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாடின்றித் தமது அதிகாரங்களைச் செயற்படுத்த முடியும்: குறிப்

பாக, மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்ட சபை வரையறைக்குட்பட்ட அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கும். சம அரசுச் சட்டசபைகளும் வரையறைக்குட்பட்ட அதிகாரங்களையே கொண்டிருக்கும். இவற்றில் எது ஒன்றும் மற்றையதை விட அதிகாரத்திற் குறைந்தவையல்ல; மாறுக ஒரு ஒற்றையாட்சி அரசியல் திட்டத்தில் மத்திய அரசாங்கச் சட்டசபையே நாட்டுக்கான மிக உயர்ந்த சட்டங்களை இயற்றுய் அங்கமாலும். ஒரு அரசியல் திட்டம் சமஷ்டி அமைப்புடைய நாயின் அது அதிஉயர் அதிகாரமுடையதாகவும் நெகிழாத்தன்மை யுடையதாகவும் இருக்கும் என்றும், ஒற்றையாட்சி அரசியல் தட்டம் அவ்வாறிராது எனவும் கொள்ளப்படுவதுண்டு. ஆனால் இது சட்டாயமாக அவ்வாறிருக்கும் எனக் கொள்ளமுடியாது. ஒரு அரசியல் திட்டம் அதிஉயர்தன்மையைக்கொண்டது எனக் கூறும்போது அதனை நாம் அந்த நாட்டுச் சட்டசபையுடன் தொடர்புபடுத்தியே விபரிக் கிறோம். அங்கு அரசியல் திட்டத்தினைத் திருத்தம் அதிகாரம் சட்டசபைக்கு இல்லை. அல்லது மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்றே பொருள் படும். ஒற்றை ஆட்சி அரசியல் திட்டம் எனும்போது இங்கு சட்ட சபைக்கும் அரசியல் திட்டத்துக்குமின்ன தொடர்பு விலியுறுத்தப்படுவதில்லை. ஆனால் சட்ட சபைக்கும் நாட்டிலுள்ள மற்றைய சட்டமியற்றும் அமைப்புகளுக்குமிடையே உள்ள தொடர்பு களே கவனத்துள் எடுக்கப்படுகிறது. இங்கு மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டசபையே உயர்வானது என்பது விலியுறுத்தப்படுகிறது;

சமஷ்டி அமைப்பு என்பதைப் பல தனிப்பட்ட அரசுகள் ஒரு தனிப்பட்ட பெரிய கூட்டின் கீழ் ஒன்று சேர்தல் என விளக்கலாம், கமில்டன் தன் “சமஷ்டி அறிக்கைகள்” என்ற நாலில் புதிய அரசு ஒன்றை உருவாக்குவதற்கான பல அரசுகளன் இணைப்பு என அதனை விளக்கினார். டைசி சமஷ்டி ஏற்படுவதற்கு ஒரு முக்கிய அடிப்படைகள் இருக்கவேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டார். (I) புதியியல், வரலாறு இனம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் நாட்டு மக்களிடையே நாமெல்லோரும் ஒரே தேசிய இனம் என்றதோர் மனப்பான்மை, (II) ஒன்றுமைக்கன்றி ஒன்றுபடுதற்கான நாட்டு மக்களிடையே உள்ள விருப்பம். கே. சி. வியர் என்பவர் சமஷ்டி ஆட்சி தோன்றக்கூடிய அல்லது நிலவும் குழ்நிலையைப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். அரசுகள், சமூகங்கள் ஒரு சுதந்திர அரசாங்கத்தின் கீழ்ச் சில நோக்கங்களுக்காக ஒன்று சேர்ந்து கொள்ளவேண்டும். ஆனால் இதுமாத்திரம் போதாது. சமூகங்கள் சுதந்திர பிரதேச அரசாங்கங்களை ஏற்படுத்தவும். வைத்துக்கொள்ளவும் விரும்ப வேண்டும். இச் குழ்நிலை இல்லாவிடின் சமுதாயத்தின் பண்புகள் இழக்கப்பட்டு அது ஒரு ஒற்றையாட்சி நிலைக்கு வழிவகுத்துவிடும்.

சபஷ்டி அமைப்பொன்று உருவாகுவதற்கான தீணக் காரணிகள் பின்வருமாறு :

- (1) இராணுவப் பாதுகாப்பின்மை அதனால் பொதுப் பாதுகாப்புத் தேவை.
- (2) அந்நிய நாடுகளின் ஆக்சிரமிப்பு ஏற்படலாம் என்ற பயம்;
- (3) கூட்டின் மூலமே தமது சுதந்திரம் பாதுகாக்கப்படலாம் என்ற நம்பிக்கை,
- (4) பொருளாதார நன்மைகள் ஏற்படலாம் என்ற எதிர்பார்ப்பு.
- (5) புவியியல் ரீதியில் அங்மையில் அமைந்திருக்கும் பிரதேசங்களுக்கிடையிலான நெருங்கிய தொடர்பு.
- (6) ஒரே தன்மையான அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் நடைமுறையில் இருத்தல்;

அதிகாரம் பிரிக்கப்பட்ட அரசியல் திட்டங்களும்

அதிகாரப் பிரிவையற்ற அரசியல் திட்டங்களும் :

ஒரு குறிப்பிட்ட அரசாங்கத்தினுள் அதன் பல்வேறு அங்கங்களுக்கிடையில் அல்லது ஸ்தாபனங்களுக்கிடையில் எவ்வாறு அதிகாரங்கள் பங்கிடப்பட்டுள்ளன என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டும் அரசியல் திட்டங்களைப் பகுக்க முடியும். இந்தத் தத்தவத்தின் அடிப்படையில் ஒரு அரசியல் திட்டம் எந்தளவுக்கு அதிகாரப் பிரிவினைக் கோட்டுரை உள்ளடக்கியுள்ளன; அல்லது முழுமையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை; என்ற அடிப்படையிலும், ஜனதிபத்திய நிர்வாகம், பாராளுயன்ற நிர்வாகம் என்ற அடிப்படையிலும் பகுக்க முடியும்; அதிகாரப்பிரிவைக் கோட்பாடு என்பது—அரசாங்க வழிமுறைகளான சட்டத்துறை, நிர்வாகம், நீதித்துறை என்பன வெவ்வேறுண அமைப்புகளாகப் பிரிந்து காணப்படவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. அதாவது ஒன்றில் ஒன்று தலையிடாமையையே குறிக்கின்றது, ஜக்கிய அமெரிக்க அரசியல் திட்டத்தில் அதிகாரப்பிரிவைக் கோட்பாடு இடம் பெற்றிருப்பதாக உதாரணம் காட்டப்படுவது வழக்கம்;

ஜனதிபதி நிர்வாகத்தினைத் தரும் அரசியல் திட்டங்களையும், பாராளுயன்ற நிர்வாகத்தினை உள்ளடக்கும் அரசியல் திட்டங்களையும் வேறுபடுத்தும்போது அந்த வேறுபாட்டினைத் தீவிரமாகக் கொள்வதிலை என்பது முக்கியமானதாகும். இந்த வேறுபாடு ஜக்கிய அமெரிக்காவில் ஜனதிபதியும் அவரது உத்தியோகஸ்தர்களும் காங்கிரஸ் நிமுக்கிகளிற் கலந்து கொள்வதிலை என்றால் பாராளுமன்ற

நிர்வாகத்தில் பிரதமமந்திரியும் நிர்வாகத்துறை சார்ந்த எல்லோரும் பாராளுமன்றத்தில் இடம் பெறுகிறார்கள் என்றே கருத்தினைத் தரவில்லை. மாருக, பாராளுமன்ற முறை நிர்வாகத்தில் மிகப் பெரும் பான்மையோர்—நிர்வாகசேவை உத்தியோகஸ்தர்கள், நிரந்தரக்காரியதரிசிகள்—என்போர் பாராளுமன்றத்துக்குப் புறம்பானவர்களே. உண்மையில் ஜனதிபதி நிர்வாக முறை போன்று—நெகிழ்ச்சி யற்ற ஸ்தாபன ரீதிபான பிரிவினை—பாராளுமன்றமுறை நிர்வாகத் திலும் கீழ்மட்ட நிலைகளில் காணப்படுகின்றது. ஆனால் மேல் மட்டத்துக்கு வரும்போதே வேறுபாடுகளை அவதானிக்க முடிகிறது. இந்த வேறுபாடு மிகவும் முக்கியமானது:

முடியாட்சி அரசியல் திட்டங்களும்

குடியாட்சி அரசியல் திட்டங்களும்:

முன்னர் ஒருகாலத்தில் மிகவும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்த இன்னொரு பாகுபாட்டினையும் இங்கு நாம் கவனத்துள் கொள்ள வேண்டும். அது முடியாட்சி குடியாட்சி அரசியல் திட்டங்கள் என்ற வேறுபாடேயாகும். சமகாலத்தில் இதன் முக்கியத்துவம் குறைந்து விட்டது. அரசின் தலைவர் ஒரு ஜனதிபதியாக இருந்தால் அந்த அரசு ஒரு குடியரசாகும். அதே போன்று அரசின் தலைவர் ஒரு அரசனாக இருந்தால் அவ்வரசு ஒரு முடியாட்சியாகும்; அல்லது இராச்சியம் ஆகும். ஆனால் குடியரசு அரசியல் திட்டங்களுள்ளேயும் ஜனதிபதியின் அந்தஸ்து, அதிகாரங்கள் என்பன வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. முடியாட்சியிலும் அரசர்களது அதிகாரங்கள் வேறுபடுகின்றன, உதம்: வரம்புடை முடியாட்சி,

அத்தியாயம் II

இலங்கையின் தேசிய இயக்கத்தில் அரசியல் திட்ட வாதிகளின் பங்கு

1. பின்னணி:

தனிப்பட்டவரிகளின் மிக உயர்ந்த பணிவினைத் தேசிய அரசுக்கு வழங்குதல் வேண்டும் என்ற உணர்வினைத் தரும் அந்த மனதிலையே தேசிய உணர்வு என கான்ஸ் கொன் (Hans Kohn) என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹

ஆசியாவிலும் மற்றைய பிரதேசங்களைப்போலவே தேசியவாதம் அதன் பல்வேறு உருவங்களிலும் வெளிப்பட்டது. இந்தியாவில் அது காலனித்துவ ஆட்சிக்கெதிரான ஒரு இலட்சிய உந்துதலினை வெளிப்படுத்தியது. இந்தோனேசியாவில் டச்சு ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கான கூடியளவு உணர்ச்சிவயமான கோரிக்கையாகியது. சினுவில் திவிரமான கொம்மியூத் தலைமைத்துவத்தின் கருவியாகி ஆசியா முழுவதும் தனது செல்வாக்கினைப் பரப்ப முயற் சித்தது. இத்தகைய வேறுபாடுகளுக்கு மத்தியிலும் ஆசிய தேசிய வாதம் சில பொதுவான இயல்புகளையும் கொண்டதாயிருந்தது.

அவை :

- (i) ஆசிய தேசியவாதம் விரைவாக உணர்ச்சிவசப்படுத்தும் தலைமையினைக் கொண்டிருந்தது;
- (ii) ஆசிய தேசியவாதம் வகுப்புவாத மோதல்களினாலும் பகை யுணர்வினாலும் குளப்பட்டதாக இருந்தது.
- (iii) ஆசிய தேசியவாதம் மொழிவாரியாக முரண்படும் இயல்பு களைக் கொண்டதாயிருந்தது.
- (iv) இந்தியா, இலங்கை போன்ற சில புறநடைகள் தவிர ஆசிய தேசியவாதம் ஜனநாயகத்தலைமையற்றதாக இருந்தது என ஹாயிஸ் எல். சினிடர் (Louis L. Snyder) அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.²

1. Hans Kohn, Nationalism: Its Meaning and History (rev. ed. Princeton, 1969) p. 9.

2. Louis L. Snyder, The New Nationalism (Ithaca, New York: Cornell University Press) pp. 143—147

ஆசியாவில், முதலில் தேசியத்துவ கலகங்கள் மேஜைத்தேச உற் பத்திப் பொருட்களைப் பொருளாதாரரீதியில் பகிஷ்டரித்தல் என்ற உருவத்தையே பெற்றது. பின்னர் ஆசியல் நோக்கங்களைக் கொண்ட தாக மாறியது. உதம்: விடுதலைக் கோரிக்கைகள், பிரசார இயக்கங்கள், கொரில்லாப் போர்முறை, இதன் விளைவாக மற்ற இடங்களைப் போலவே இங்கும் தேசியவாதம் ஒரு ஆக்கிரமிப்பு மிக்க பங்கினை வகித்தது. தேசிய அடையாளத்துக்கும், வெளி நாட்டார் கட்டுப் பாட்டிலிருந்து சுதந்திரம் பெறவேண்டுமென்ற அவாவே கூடியளவு அமெரிக்க சனநாயகம் அல்லது சோவியத் அல்லது சீன கொம்யூனி சத்தினைவிட முக்கியத்துவம் பெற்றது. ஆசிப தேசிய வாதத்தற்காணப்பட்ட பொது அம்சம் அது எப்போதும் ஏகாதிபத்திய வாதத் துக்கு எதிராக இருந்தமையேயாம்.

அண்மைக் காலத்தில் தேசியவாதத்தின் வளர்ச்சியினை ஆய்வதற்கு மூன்று கட்டங்களாக அவற்றின் வளர்ச்சியை நோக்குகின்றனர்:

- (i) ஆரம்ப எதிர்ப்பு இயக்கங்கள்
- (ii) இரண்டாந்தர எதிர்ப்பியக்கங்கள்
- (iii) நவீன தேசியவாதம்

இவற்றுள் முதலாவது மரபுரீதியான சமூகங்களினதும் குலமரபுக் குழுக்களதும் எதிர்ப்புகளை உள்ளடக்கும், ஆசியாவிலும், ஆபிரிக்காவின் பல பாகங்களிலும் வெளி நாட்டார் ஊருவலுக்கெதிரான நிரந்தரமான பகைமை உணர்வினை முதலாவதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். தொழிற்சங்கங்கள், அரசியல் இயக்கங்கள் என்பவற்றினுடைக் குழுங்குசெய்யப்பட்ட நவீன மாதிரியான எதிர்ப்பினை இரண்டாந்தர எதிர்ப்பியக்கங்கள் உள்ளடக்கும்; மூன்றாவது கட்டம் நவீன அரசியல் கட்சிகளினால் குழுங்கமைக்கப்பட்ட (manipulated) தேசியவாதத்தினைக் குறிக்கும். என K.M. de Silva³ அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்,

உலகின் மற்றைய பிரதேசங்களோடு ஒப்பிடுமிடத்து ஆசியா தேசியவாதம் எவ்வாறு தனக்கேயுரிய சில பொதுவான இயல்புகளைக் கொண்டிருந்ததோ அவ்வாறே ஆசியாவின் மற்றைய நாடுகளோடு ஒப்பிடுமிடத்து இலங்கை தனக்கேயுரிய பல வெளிப்படையான தனித்துவமான இயல்புகளைக் கொண்டிருந்தது. அவற்றுள், பரந்த அளவின தான் தேசியத்து கிளர்ச்சிகள் என்ற போக்கினில் சீர்திருத்த இயக்கம் வகித்த பிரததியோகமான பங்கே மிக முக்கியமான தாக இருந்தது. இச் சீர்திருத்த வாதிகளையும் அவர்களது அரசியற்

3. K. M. de Silva, History of Ceylon. Vol. III (Colombo: Apothecaries Company Ltd. 1973) pp.— 249, 250.

போக்குகளையும் விபரிக்க, அரசியல் திட்டவாதிகள், மிதவாதிகள், பழையமேன் வாதிகள் எனப் பல பதங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. அரசியல் வளர்ச்சி காண்பதற்கு அரசியல் திட்ட சீர்திருத்தத்தையே பிரதான இலக்காக வலியுறுத்தியமையே இச் சீர்திருத்த வாதிகளின் பொதுவான நோக்கமாகும். மேலும், அரசியல் திட்ட சீர்திருத்த இயக்கத்தில் மக்களைப் பங்குபெற வைத்து கிளர்ச்சிகள் நடத்தும் முறைகளை நிராகரித்தமை, பிரித்தானியாவுக்கு அளிக்கும் பணிவுக்குப் பதிலாக இலங்கை மீது விசுவாசங் கொள்ளவைக்க வேண்டியதன் தேவையை வற்புறுத்தானம் என்பனவும் இவர்களது பஸ்புகளாயிருந்தன.

பிரித்தானியரின் கைகளிலிருந்து அரசியல் அதிகாரத்திலை இலங்கையரின் கைகளுக்கு மாற்றுவதில் இவ்வரசியல் திட்டவாதிகள் பங்காற்றியுள்ள போதிலும் இவர்களுள் பலர் குடியேற்ற நாட்டாட்சியின் தொடர்பினை முற்றுக உடைத்தெறிய மனப்பூர்வமாக விரும்பி இயங்கவில்லை என்பது அவதானிக்கத்தக்கது.⁴ இலங்கையில் நவீன தேசியவாதத்தின் தோற்றப்பாட்டினை Kingsly de Silva பின்வருமாறு எடுத்துரைத்துள்ளார்.

ஆசியாவின் மற்றைய பகுதிகளைப் போலவே இலங்கையிலும் நவீன தேசியவாதத்தின் தோற்றப்பாட்டினை, மிசன்ற நடவடிக்கைகளுக்கெதிரான மதப் புனருத்தாரனை செயற் திட்டங்களிலேயே காணக்கூடியதாகவுள்ளது..... தேசியவாத எழுச்சியின் முதற் காலக்கட்டமானது 19ஆம் நூற்றுண்டின் இறுதி முன்று தசாப்தங்களையும் உள்ளடக்கியதாகவுள்ளது.....⁵

வெளிப் பார்வையிலும், உள்ளடக்கத்திலும் முதிராத தேசிய உணர்வினை மதமே, அடிப்படையில் ஏற்படுத்திய போதிலும் அதனுள் அமைந்த அரசியல் தொணி மிகவும் ஆரம்பத்திலேயே தெரிந்ததோடு கலால் இயக்க வளர்ச்சியோடு அதாவது 20ஆம் நூற்றுண்டின் முதல் இரு சதாப்தங்களிலும் அது மிகவும் தலாம்பரமாகத் தெரியத் தொடங்கியது எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁶

இலங்கையின் தேசிய இயக்கத்தை விளங்கிக்கொள்வதற்கு அதில் உயர்ந்தோர்குமாம் வகித்த பங்கினை அறிதல் மிக முக்கியமானதாகும்⁷

4. Kingsly M. de Silva, "Nationalism and its Impact" in The Ceylon Journal of Historical and Social Studies (New Series Vol. III, Nos. 1&2, January, December, 1974) P. 62

5. Ibid. P. 63

6. Ibid., P. 63.

டயாந்தோர் குழாம் :

2. தேசியவாதிகளும் அரசியல் திட்டவாதிகளும்

19ஆம் நாற்றுண்டின் இரண்டாம் அரைப் பகுதியில் இலங்கையில் இடம்பெற்ற சமூக, பொருளாதார மாற்றங்கள் உயர்ந்தோர் குழாமின் எண்ணிக்கையினை அதிகரிக்கச் செய்ததோடு அவர்களின் அரசியற் கோரிக்கைகளை முன்வைக்கும் பலத்தினையும் அதிகரிக்கச் செய்தது. வெளிப்பார்வையளவில் இவர்களிடையே இரு பிரிவுகளை அவதானிக்க முடிந்தது: (i) தேசியவாதிகள், (ii) அரசியற் திட்டவாதிகள். இவர்களுள் தேசியவாதிகள் நாட்டின் கலாசார மாதிரி களுக்கும் மத பாரம்பரியங்களுக்கும் கூடிய முக்கியத்துவம் அளிப்ப வர்களாகக் காணப்பட அரசியல் திட்டவாதிகள் வரையறுக்கப் பட்ட ஒரு கொள்கைத் திட்டத்தை யுடையவர்களாகவும் பிரித்தானியர் அறிமுகப்படுத்திய ஒழுங்கமைப்புகளின் முக்கிய இயல்புகள் எதனையும் குலித்துவிடாத அரசியல் நடைமுறைகள் உடையவர்களாகவும் இருந்தனர். தேசியவாதிகளுள் திவிரத்தன்மைகொண்ட சிலர் “சுய இராச்சியம்” என்பதைத் தமது இலக்காக்கொண்டிருந்தபோதிலும் இத்தகையோர் எண்ணிக்கையில் மிகச் சிலராகவும் பொதுவான தேசியவாதிகளைப் பிரதிநிதித்தவப் படுத்துவவர்களாகவும் இருக்கவில்லை. தேசியவாதிகளையும் அரசியல் திட்டவாதிகளையும் ஒன்றிணைத்த சில பொதுப் பிரச்சினைகளுமிருந்தன. அவற்றுள் மிகவும் முக்கியமானது கலால் இயக்கமாகும்:

பெளத்த புச்சுருத்தாரணமும் அதன் சகபாடி இயக்கமான கலால் கிளர்ச்சிகள் இரண்டையும் ஒருவர் நோக்கின் அவை ஆசியாவின் பல பாகங்களிலும் காணப்பட்ட தேசியவாத எழுச்சியின் பிரிக்கமுடியாத ஒரு பகுதி என்பதை உணருவார். சார் மன்னன் ஆட்சியின் கீழிருந்த ருஷ்யாவை யப்பான் தோற்கடித்த அதே காலப்பகுதி யிலேயே பரந்த ரீதியில் முதலில் கிளர்ச்சிகள் எழுந்தமை இவ்வுண்மையை மேலும் தெளிவாக்குகின்றது. ஆசியாவின் மற்றைய பகுதிகளைப்போல இலங்கையிலும் இவ்வெற்றி மிகவும் குதுகவைமாகக் கொண்டாடப்பட்டது; 20ஆம் நாற்றுண்டின் முதல் இரு தசாப்தங்களின் போது இலங்கையின் கலால் கிளர்ச்சிகளில் இரு உச்சக்கட்டங்களைக் காணமுடிகின்றது. அவை முறையே (i) 1903 - 5, (ii) 1911 - 14 என்பனவாம். கலால் இயக்கம், பட்டங்களிலும், கிராமங்களிலும் ஒரு உணர்ச்சிமித தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியது. இது உயர்ந்தோர் குழாமினரையும் பொது மக்களையும் ஒன்று சேர்க்க உதவியது. இவ் வியக்கம், அடிப்படையில் மதத்தையே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தபோதிலும் அது ஒருபோதும் அரசியற் பின்னணி அற்றதாக இருக்கவில்லை. குறிப்பாக அது கிறீஸ்தவ சமயத்துக்கும், கிறீஸ்தவ அரசாங்கத்துக்கும் எதிரானதாக அமைந்து காணப்பட்டது.

3. அரசியல் திட்ட வாதிகள் :

20ஆம் நூற்றுண்டின் முதலாவது தசாப்தத்தின்போது இலங்கையின் அரசியல் பிரச்சினைகளில் கூடியளவு ஆக்கபூர்வமாகவும் புத்தி சாலித்தனமாகவும் தேசியவாதிகள் இயங்கியபோதிலும் இப்பிரச்சினைகளுக்கான நடவடிக்கைகளை ஆரம்பித்துவைப்பதினை அரசியல் திட்ட வாதிகள் தமதாக்கிக்கொண்டனர்.

இவ்வரசியல் திட்ட வாதிகள் பழையைப் பேண் போக்குடையவர்களாகவும் தூய்மையான அரசியல் திட்ட நடவடிக்கைகளிலேயே நம் பிக்கை கொண்டவர்களாகவும் காட்சியளித்தனர். இவர்களின் இத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்குப் பின்னணியில் உந்துவிசையாக இருந்தோர் கரவா (Karawa) சாதியினராவர். அரசியல் திட்ட சீர்திருத்தம் பற்றிய பிரச்சாரத்தில் எவ்வித பேர்ட்டியுமின்றிச் சுதந்திரமாக விடப்பட்ட இவர்கள் அக்காலக் கட்டத்தின் முக்கியமான அபிவிருத்திகளைக் கவனத்திற் கொள்ளாதும், அக்காலக் கட்டத்துப் பிரச்சினைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காதும் குடியேற்ற நாட்டு நிர்வாகத்தோடு பேச்சவார்த்தைகளை மேற்கொள்வதையே பிரதானமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பது இங்கு அவதானிக்கத்தக்கது.

கல்விகற்ற உயர்ந்தோர் குழாம் இலங்கையின் நிர்வாகத்தில் பங்குபெற வேண்டுமென்பதே இவர்களது அரசியல் கோரிக்கையாக விருந்தது. 1907ஆம் ஆண்டு அப்போதைய அரசியல் திட்ட வாதிகள் மிகவும் செயற்பாடு மிக்கவரான E. W. Perera அவர்கள் அரசியல் சீர்திருத்தத்திற்கான தமது பிரேரணையை முன்வைத்தார். இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் மிகவும் பழையைப் பேண் வாதிகளுக்குத் தவிர மற்றவர்களுக்கு, காலத்தால் மிகவும் பழையை மிக்கதாக இருக்கக்கூடிய இந்தப் பிரேரணையை முன்வைத்துப் பேசும்போது அவர் “இந்தப் பிரேரணைகள் இலங்கையில் நாறு வருடகால பிரித்தானிய ஆட்சி உருவாக்கிவிட்ட நிர்வாகத்துக்கு முடி குடுவதாக அமையும்”⁷ என உரிமை கொண்டாடினார். ஆனால் பிரித்தானிய நிர்வாகம் சீர்திருத்தத்துக்கான இந்தப் பிரேரணையை மிக மூர்க்கமாக எதிர்த்தது. அப்போதைய அரசியல் திட்டத்தில் எத்தகைய அடிப்படை மாற்றங்களும் அவசியமில்லை என்று கூறியதோடு மக்களின் சார்பாக கல்விகற்ற உயர்ந்தோர் குழாம் பேசுகின்ற உரிமையை யும் ஏற்க மறுத்தது. இந்த விடயத்தில் கல்விகற்ற ஒருசிலருக்கும், கல்வி அறிவற்ற மிகப் பெரும்பான்மையினருக்கு மிடையேயுள்ள இடைவெளியினைப் பிரித்தானிய நிர்வாகிகள் கண்டனரே தவிர

7. K. M. de Silva, “The Reform and Nationalist Movement in the Early Twentieth Ceylon” in History of Ceylon. Vol. III ed. by K. M. de Silva (Colombo : The Colombo Apothecaries Company Ltd., 1973) P. 385.

அவர்களை இணப்பதற்கு நிலவிய தனிப்பட்ட சமூக நெருக்கங்களை அவதானிக்கத் தவறினர். இந்நிர்வாகிகள், இவ்வயர்ந்தோர் குழாம் மக்களின் சார்பாகப் பேசுவதை நிராகரித்தது மாத்திரமன்றி நிர்வாகத்தையும் மக்களையும் இணக்கப்படுத்துவதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கக்கூடிய உயர்ந்தோர் குழாமினரை ஆக்கப்படுவமாகப் பயன் படுத்தவும் தவறியது.

1915ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் தேசிய இயக்க வளர்ச்சியில் குறிப்பிடக் கூடியதொரு ஆண்டாகக் கொள்ளப்படுகிறது. ஏனெனில்,

- (i) இவ்வாண்டு கண்டிகைப்பற்றப்பட்ட நாற்றுஞ்சினைக் குறிப் பதாக அமைந்ததோடு பிரித்தானிய ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை பெற வேண்டுமென்ற இலங்கையரின் தேசியத்துவ உணர்வுகளுக்கு எழுச்சியையும், புத்துணர்ச்சியையும் அளிப் பதாகவும் அமைந்தது.
- (ii) இவ்வாண்டிலேயே இலங்கைக்குத் தேசிய சுதந்திரத்தைப் பெறுதல் என்பதை வாக்குறுதி எடுத்த—இளைஞர்களைக் கொண்ட தீவிரதேசியவாத இயக்கமான இளம் இலங்கையர் கழகம் என்ற குழுதோற்றம் பெற்றது. இதற்கு A.E. குண்சிங்காவும், விக்ரர் கொரேயாவும் தலைமை தாங்கினர்:

1915ஆம் ஆண்டு ஏப்ரில் மாதத்தில் தீவு பூராவும் கொண்டாடப்பட்ட தேசிய தினக் கொண்டாட்டம் மக்களின் உணர்வினைத் தட்டியெழுப்பும் ஒன்றாகவும் அரசியல் குழந்தையில் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துவதாகவும் இருந்தது. பல இன மக்கள் வாழ்கின்ற இலங்கை போன்றதொரு நாட்டில் இத்தகையதொரு தேசியத்துவ புத்துணர்ச்சி தவிர்க்க முடியாதவாறு வகுப்புவாத-பலாத்கார-இளக்கலவரம் ஒன்றினை ஏற்படுத்தியது. அதுவே 1915இல் இடம் பெற்ற சிங்கள—முஸ்லீம் இணக்கலவரம் ஆகும்.

1915ஆம் ஆண்டுக் கலகத்தை அடக்க பிரித்தானியர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் இயல்பாகவே இலங்கையின் உயர்ந்தோர் குழுவினரை—தேசியவாதிகளையும் அரசியல் திட்டவாதிகளையும்— ஒன்றிணைத்தது. அரசியல் நடவடிக்கைச்சஞ்சகாக ஒரு நலீனமான கருவியைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டியதின் அவசியத்தை இவ்விரு பகுதியினரும் உணர்ந்தனர். இந்தத் தேவையை நிறைவுசெய்யும் விதத்தில் 1919ஆம் ஆண்டு தோற்றம்பெற்றதே இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் ஆகும். சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் இதன் முதலாவது தலைவராக்கப்பட்டார். அருணாசலத்துக்கும் அவரது கருத்தை ஒத்த கருத்தைக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கும், புதிதாக உருவாக்கப் பட்ட இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ், தேசிய ஒற்றுமையினதும் இன ஒற்றுமையினதும் அடையாளமாக அமைந்தது.⁸

காங்கிரஸில் இடம்பெற்றிருந்த முற்போக்கு என்னாங்கள் கொண்ட அங்கத்தவர்களின் முயற்சிகளுக்கு மத்தியிலும் காங்கிரஸ் முழுமையாகப் பழைமைபேண் உயர்ந்தோர் குழுவினரால் ஆக்கிரமிக் கப்பட்டதொன்றுகவே காணப்பட்டது. தேசிய காங்கிரஸினுள் இளம் இலங்கையர் கழகமே தீவிரத் தன்மை கொண்ட குழுவாக இயங்கியது. இச்சிறிய குழு காந்தியின் செல்வாக்குக்குட்பட்ட இந்திய தேசிய காங்கிரஸில் வழியில் உண்மையான தேசிய இயக்கத்தின் ஒரு வாகனமாக இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸை ஆக்கும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு காங்கிரஸ் தோற்றம் பெற்ற காலத்திலேயே இரு கூர்மையாக வேறுபடும் போக்குகள் அதனுள் காணப்பட்டன. இவ்விரு பிரிவினருக்கும் மிகவும் செல்வாக்குப் பெற்றோர் அரசியல்திட்டவாதிகளே. இவர்கள் பேச்சு வார்த்தை களிலேயே நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். விஞ்ஞாபனம், தூதுக் குழுக்கள், ஏனுப்புதலே இவர்களது போராட்டவழிகள். இவர்கள் இலங்கை மக்களுக்குப் பொறுப்பாட்சி பெற்றுக்கொடுத்து, பிரித் தானிய சாம்ராச்சியத்துள் சுய ஜூட்சி செலுத்தும் ஒரு அங்கத்துவ நாடு என்ற அந்தஸ்தை இலங்கைக்குப் பெற்றுக் கொடுப்பதையுமே நோக்காகக் கொண்டவர்கள். அரசியல் திட்ட முறைகளினுடைாகவும் அரசாங்க நிர்வாக முறையைச் சீர்திருத்துவதினுடைாகவும் இவற்றை அடைந்து கொள்ளலாம் என்ற எண்ணங் கொண்டவர்கள்.

தீவிரவாத பிரிவினர் அல்லது தேசியவாதிகளின் நோக்கம் தேசிய விடுதலையாக இருந்ததோடு இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் போன்று பிரித்தானிய நிர்வாகத்துக்கு எதிராகக் கூடியவை பலாத் கார நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்க முடையவர்களாகவும் இருந்தனர். இவர்களே வெகுசன அரசியல் என்ற நுட்பத்தையும், கொழும்பிலுள்ள தொழிலாளர் வர்க்கத்தை அரசியல் மயப்படுத்திக் கிளர்சிகள் செய்யும் தந்திரத்தையும் அறி முகப்படுத்தினர். இந்தக் காலகட்டத்திலிருந்து இலங்கை அரசியல் வாதிகளைப் பழைமைபேண் வாதிகள், தீவிரவாதிகள் எனப் பிரித்து நோக்கக் கூடியதாயிற்று:

பழைமைபேண் வாதிகள் அல்லது அரசியல் திட்ட வாதிகளின் இயல்புகள் பின்வருமாறு:

- (i) பொதுமக்களை அரசியல் மயப்படுத்தப் பின்னின்றமே
- (ii) மக்களைப் பாதித்த பொருளாதார பிரச்சினைகளைப் பராமுகப் படுத்தியமை
- (iii) அரசியல் திட்ட சீர்திருத்தத்தையே வலியுறுத்தியமை
- (iv) பிரித்தானிய நிர்வாகத்தோடு சமாதான முறையில் பேச்சு வார்த்தைகள், தூதுக்கமுக்கள், விஞ்ஞாபனங்கள் அனுப்புதல் என்பவற்ற் நூடாக அரசியல் சீர்திருத்தம் கூறுதல்.

இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் அமைத்தபோது அருணைசலம் போன்ற தலைவர்கள் அது இலங்கை அரசியலில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமையும் என நம்பினர். ஆனால் இந்த நம்பிக்கை ஒரு போதும் பூர்த்தியாகவில்லை; இதற்கு இரு பிரதான காரணங்கள் இருந்தன. அவை:

- (1) காங்கிரஸில் ஆதிக்கம் பெற்ற அரசியல் திட்ட வாதிகளின் தலைமைத்துவம் எடுத்த நடவடிக்கைகள் மிகவும் குறுகியதும், சிந்தனைத் திறமற்றதும், இறுக்கமான அரசியல் திட்ட நடவடிக்கைகளுமாகவுமே அமைந்ததோடு அவை மரபுரீதியானதாகவும் இருந்தமை. மக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசியல் கட்சியொன்றின் பங்கினை இவர்கள் விரும்பவில்லை; காலக்கிரமத்தில் காங்கிரஸின் உள்ளேயும் வெளியேயும் இருந்த இளம் தீவிர வாதிகளை விலக்குவதிலும் வெற்றிகண்டனர்.
- (2) 1919இல் இலங்கைக்குத் தேசாதிபதியாக வந்த வில்லியம் மானிங், இலங்கையில் பிரித்தானியரின் ஆட்சிக்கு இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் ஒரு சகிக்கமுடியாத சவாலாக இருப்பதை உணர்ந்து பல்லினமக்கள் வாழ்கின்ற இலங்கையில் இன வெற்றுமைகளையும், நெருக்கடிகளையும் ஏற்படுத்துவதில் வெற்றிகண்டார். இவரது ஆட்சி பிரித்தானும் தந்திரத்துக்கு ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும்.

மனிதர்களையும், அரசியற் சக்திகளையும் மானிங் புத்திசாலித் தனமாக எடைபோட்டு இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸின் பலவீனம் அதன் இளம் தீவிர வாதிகள் அடங்கிய இடதுசாரிக் குழுக்களிடம் அல்ல, பழையமைபேண் தன்மை கொண்ட வலதுசாரிக் குழுக்களிடமே உள்ளதென்பதை அறிந்துகொண்டார். இலங்கை அரசியலில் ஆக்கிரமிப்புச் செலுத்துவதற்குக் காங்கிரஸை ஒரு கருவியாகக் கீழ்நாட்டுச் சிங்களவர்கள் பயன்படுத்த முயல்கின்றனர் என்ற ஜூறவு (பயம்) கொண்ட பகுதியினரிடம் தான் அந்தப் பலவீனம் உள்ளடென்பதை அறிந்தார். இந்தப் பயத்தினைச் சரியாகப் பயன்படுத்தி முதலில் கண்டியர்களையும் பின்னர் தமிழர்களையும் தன் வசப் படுத்திக் கொண்டார். அரசியல் திட்ட வாதிகள் முன்வைக்கும் கோரிக்கை களை எதிர்ப்பவர்களாக, கண்டியர்களையும், தமிழர்களையும் ஆக்கிக் கொண்டார். பிரதேசவாரியான தேர்தல்தொகுதி என்ற பிரச்சினையே மானிங் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டார்; இத்தகைய கோரிக்கை அரசியல் திட்ட வாதிகளால் முன்வைக்கப் பட்டது. இதற்கெதிராக, இனவாரியான தேர்தல் தொகுதி என்பதைச் சிறுபான்மையினருக்குச் சாதகமாகக் கொண்டுவந்து கண்டியர்களைத் தன் வசமாக்கினார்.

1920 இல் இன்றைய அரசியலும் கண்டியர்களின் உரிமைகளும் என்ற துண்டுப் பிரசரம் ஒன்று வெளியிடப்பட்டது: இது கண்டிய மாகாணங்களுக்கு உள்ளூர்நிர்வாகங்களுடன் கூடிய தனியான நிர்வாக அமைப்பினைக் கோருவதாக இருந்தது. இது அரசியல் திட்ட வாதிகளைப் பயமுறுக்குவதாக இருந்தது. அரசியலமைப்பை தடை களும் சமன்பாடுகளும் நிறைந்ததாக ஆக்கி, கண்டியர்கள் சிறுபான் மையோர் என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்கே கண்டியர்களுக்கு இன்வாரில் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டது.

பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவப் பிரச்சினையே சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்குமிடையிலான தப்பபிப்பிராயங்களுக்கு வழிகோலியது. 1920ல் வழங்கப்பட்ட அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் கீழ் சட்டசபையில் 13 சிங்களப் பிரதிநிதிகள் இடம்பெற தமிழ் பிரதிநிதிகள் 3 பேர்களே இடம் பெற்றிருந்தனர். இதனால் புதிய சட்டசபை கூடியபோது செல்வாக்கு மிக்க தமிழ்த்தலைவர்கள் 1920க்கு முன் பிருந்த பிரதிநிதித்துவ விதிதாசாரம் பேணப்பட வேண்டும் எனப் பிரசாரம் செய்தனர். இத்தகைய கோரிக்கையின் போதே மேல்மாகாணத்தில் தமிழருக்கெனத் தனிபானதொரு தேர்தல் தொகுதி அமைத்துத் தருவதென்ற உறுதி மொழி இலங்கைத் தேசிபசங்கத் தினாலும், இலங்கைச் சீர்திருத்தக் கழகத்தினாலும் யாழிப்பாணச் சங்கத்துக்கு (1918இல்) அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் அவ்வாறு உறுதி அளித்து ஒப்பமிட்ட தலைவர்களான ஜேம்ஸ் பீர்சுப், E. J. சமரவிக் கிரமாவும் பின்னர் இதனை எதிர்த்தனர். ஏற்றுவே 1920இல் இருந்து காங்கிரஸ் தலைமைச்சுதுவத்தே டு முரண்பாடுகள் கொண்டிருந்த சேர் P. அருணாசலம் இப் பிரச்சினையோடு தேசிய காங்கிரசிலிருந்து விலகினார்.

1920ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்திற் சிறுபான்மைச் சமூகத் தவரின் கோரிக்கைகளை வெளிப்படுத்துவதற்காகத் தமிழர் மகாசன சபை ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. இத்தகைய அரசியல் மாற்றங்களினால் நன்மை பெற்றவர் தேசாதிபதி மானிங்கே ஆவார்.

1921ஆம் ஆண்டு நவம்பரில் சிங்கள தமிழ்த் தலைவர்களிடையே ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தத் திரும்பவும் ஒரு மகாநாடு கூட்டப்பட்டது. மேல்மாகாணத்தில் தமிழருக்கு விசேட தேர்தல் தொகுதி என்பதை தமிழ்த் தலைவர்கள் விட்டுக்கொடுக்க மறுத்தனர். இப் பிரச்சினையே சிங்கள தமிழ்த் தலைவர்களை வேறுபடுத்தியது. இப்பிரச்சினையில் மானிங் தமிழர்களுக்கு ஆகரவு வழங்கியதன் மூலம் அவர்களது ஆகரவினை இலகுவாகப் பெற்றுக்கொண்டார். இவ்வாறு காங்கிரஸின் அரசியல் திட்ட தலைமைத்துவம் தனிமையாக்கப்பட்டது:

தீவிர அரசியல் வாதிகளாயிருந்த A. E குணசிங்கா போன்றேரின் கோரிக்கைகளைக் காங்கிரஸின் அரசியல் திட்ட தலைமைத் துவம் நிராகரித்து வந்தது. 1920ஆம் 1924ஆம் ஆண்டுச் சீர்திருத் தங்கள் காங்கிரஸ் முன் வைத்த கோரிக்கைகளோடு ஒப்பிடுமிடத்து மிகவும் குறைவாக இருந்தபோதிலும் அரசியல் திட்ட வாதிகள் அவற்றை ஏற்று ஒத்துழைக்கத் தயாராகவிருந்தனர். 1924ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலின் பின்பு காங்கிரஸின் பிரபல்யமான கண்டிய சிங்கள் அங்கத்தவர்கள் அகிலிருந்து இராஜ்நாமாச் செய்து 1925இல் கண்டிய தேசிய அசெம்பிளி என்ற இரைதியான அமைப்பினை உருவாக்கினர். இதன்பின்னர் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் கீழ்நாட்டுச் சிங்களவரின் இயக்கமாகவே மாறியது. இலங்கையில் ஒரு சமஷ்டி அரசு உருவாக்கப்பட்டு அதில் கண்டியர்சனாக்குப் பிரதேச கயாட்சி வழங்கப்படவேண்டுமென்ற கோரிக்கையை 1927 நவம்பர் மாதத்தில் கண்டிய தேசிய அசெம்பிளி முன்வைத்தது. அதன் பின்னருள்ள ஒரு பத்து வருட காலத்தில் கண்டிய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு சமஷ்டியே என்ற கொள்கை அவர்களிடமிருந்து வந்தது. மானிங்கும் அவரைத் தொடர்ந்து வந்த தேசாதிபதி கியூ கிளி போட்டும் அரசியல் கிளர்ச்சிகளிலும், சீர்திஹத்த நடவடிக்கை களிலும் ஈடுபட்ட சக்திகளுக்கெதிராக கண்டியர்களை ஒரு இடைத் தடுக்குக் கருவியாகப் பயன்படுத்தினர். சமஷ்டி அமைப்புக்கு ஆதரவளித்த மற்று மொருவர் காங்கிரஸ் வாதியாக இருந்த S.W.R.D. பண்டாரநாயக்கா ஆவார். ஆனால் அக்காத்தில் செல் வாக்குப் பெற்றிருந்த சிங்கள், தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் அதற்கு ஆதரவளிக்கவில்லை,

தேசிய காங்கிரஸின் அரசியல் திட்ட வாதத் தலைமைத்துவம் இரைதியான முறையிற் பிளவுபட்டுக்கொண்டிருக்கையில் தமிழர்களும், கண்டியர்சனாம் தம் சொந்த இன ரீதியான இயக்கங்களுள் விலகிச் செல்லத் தொடங்கினர். இலங்கையின் அரசியல்வாதிகளிடையே நிலவிய இதைகைய பிரிவினைகளைக் கட்டியெற்ற நாட்டு அதிகாரிகள் பயன்படுத்தி அரசியல் சீர்திருத்தங்களை வழங்குவதைப் பின்தள்ளினர்; அல்லது மறுத்தனர். A. E குணசிங்காவை ஆதரித்த மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையுடைய ஒரு சிறு குழுவே இலங்கை அரசியலில் புதிய உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய முயற்சியாளராகக் காணப்பட்டனர். கொழும்பு நகரத் தொழிலாளர் வர்க்கம் அரசியலிற் காலடி எடுத்துவைத்ததோடு இலங்கை அரசியலில் ஒரு புதிய வளர்ச்சியை அவதானிக்க முடிந்தது.

இலங்கையின் அரசியலில் ஆக்கிரமிப்புச் செலுத்திய பழையமைப்பேண்வாதிகளுக்கெதிராக எழுங்கியடைந்த தீவிரவாத குழக்களின் சவால்களே 1920ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கையில் அவதானிக்கூடிய

அபிவிருத்தியாக இருந்தது. சமூகத்தின் படிமுறையாக்கலில் உயர்ந்த இடங்களில் உள்ளவர்கள் தமது சொந்த நலன்களுக்கு உகந்த வாறுஅரசியல் நடவடிக்கைகளைத் தொடரிந்தும் நடத்த முடியாதுபோயிற்று.

கூடியளவு தலைவர்த்தன்மைகொண்ட குணசிங்காவின் குழுவுக்கும் காங்கிரஸ் தலைமைத்துவத்துக்குமிடையே ஏற்பட்ட கூட்டு (நட்புறவு) ஒருபோதும் சமூகமானதாக இருக்கவில்லை. மேலும் வாக்குரிமை பற்றிக் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் கொண்டிருந்த கொள்கையும் குணசிங்காவுக்கும் அவர்களது ஆதரவாளர்களிடையேயும் அவநம்பிக்கைகளை ஏற்படுத்தியது. 1928இல் அரசியல் சீர்திருத்தம்பற்றி ஆராய்வந்த டொனமூர் குழுவினர் முன் சாட்சியங்கள் அளிக்கும்போது குணசிங்கா குழுவினர் தவிர மற்றைய எல்லாத் தலைவர்களும் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்படுவதை ஆதரிக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்தாகும். 1928ஆம் ஆண்டு ஒக்ரோபரில் குணசிங்கா இலங்கைத் தொழிற்கட்சியையும் அகில இலங்கைத் தொழிற்சங்கக் காங்கிரஸையும் ஸ்தாபித்தார். இருந்தபோதிலும் 1929ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பம் வரை காங்கிரஸின் நிர்வாகக் குழுக் கூட்டங்களுக்குச் சமூகமளித்து வந்தார்; 1929ஆம் ஆண்டிலேயே அவர் காங்கிரஸிலிருந்து விலகினார்:

இதேவேளையில் கிட்டத்தட்ட எல்லா அரசியல் குழுக்களும் டொனமூர் குழுவின் சிபார்சுகளைக் கண்டித்தன. வெஸ்ட்மினிஸ்டர் மாதிரியிலான பாராளுமன்ற அரசாங்கமே அவர்களது நோக்காக இருந்தது. மற்ற தெதையும் சந்தேகித்தனர். குறிப்பாக, தேசாதி பதிக்களிக்கப்பட்ட ஒதுக்கு அதிகாரங்களையும் நிர்வாகக் குழுமுறை அரசாங்கமுறையையும் எதிர்த்தனர். ஆனால் காலனித்துவ காரியாலயமோ, டொனமூர் அரசியலமைப்பில் எவ்விதமான பாரதூரமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தத் தயாராக இருக்கவில்லை. ஆகவே தமது அந்தஸ்தை விட்டுக்கொடுப்பதா? டொனமூர் சிபார்சுகளை ஏற்பதா? என்ற தெரிவினையே அரசியல் தலைவர்கள் செய்யவேண்டியிருந்தது; இத்தகைய தெரிவு இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸில் பிரிவினையை ஏற்படுத்திவிட்டது. தேசிய காங்கிரஸ் நிர்வாகக் குழுக் கூட்டத்தில் டொனமூர்க் குழுவினரின் சிபார்சுகளை ஏற்பதில்லை என்று தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டபோதும் பொதுச்சபை இத் தீர்மானத்துக்கு மாறுக இரண்டு மேலதிக வாக்குகளால் அவற்றை ஏற்படு என்று முடிவு செய்தது. இதனால் E. W. பெரேரா, R. L. பெரேரா போன்றேர் காங்கிரஸில் இருந்து விலகி அகில இலங்கைத் தாராண்மைக் கழகம் ஒன்றை உருவாக்கினார்.

1931ஆம் ஆண்டளவில் அரசியல் ரீதியான பிளவுபடுதல் என்பது உக்கிரமடைந்ததால் சீர்திருத்த தேசியவாதம் அல்லது மிதமான-அரசியல் திட்ட வாதம் பல்வேறு அரசியல் சக்திகளால் அல்லது குழுக்க

ளால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டது. அவை முறையே: இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் ம் அதன் கூட்டுகளும், அகில இலங்கைகைத்தாராண்மைக் கழகம், கண்ணய தேசிய அசெப்பிளி. யாழ்ப்பாணச் சங்கம் என்பன வாரும். இதே கட்டத்தில் கூடியளவு தீவிரமான தேசியவாதத்தை இலங்கைத் தொழிற் கட்சி, புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாண இளைஞர் கழகம், கொழும்பில் இருந்த இளைஞர் கழகங்கள், நெந்த இளைஞர் சங்கங்களை உள்ளடக்கிய இளைஞர் காங்கிரஸ் என்பன பிரதிநிதித்துவப்படுத்தின என கலாநிதி மைக்கல் ரூபோர்ட்ஸ் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.

1931ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டமையும், தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதி களுக்குக் குறிப்பிடத்தக்களவு சட்ட துறை அதிகாரம் வழங்கப்பட்ட மையும் இலங்கையின் அரசியல் நிலையில் தீவிரமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. அதில் ஒன்று, அரசியல் குழுக்கள் பொதுமக்களின் தேவைகளையிட்டுக் கூடிய கவனம் செலுத்தவும் ஏதோ ஒரு வகை சமூக-பொருளியல் திட்டத்தினை உருவாக்கவும் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டமையாரும். இலங்கை உயர்ந்தோர் கழகமிடையே பரவலாக நிலை பெற்றிருந்த அரசியல் திட்டவாத கிளர்ச்சி மீதான நம்பிக்கையை பலப்படுத்தியமை இவ்வரசியல் திட்ட விளைவுகளில் இன்னொன்றுகும். புத்தி ஜீவிகளின் மீதான இளைஞர் கழகங்களதும் இலங்கை சமச்சாஜிக் கட்சியினதும் வேண்டுகோள்கள் எவ்வாறிந்த போதிலும் அடுத்த இரு தசாப்தங்களின் போதும் மிதமான அரசியல் திட்டவாதிகளே அரசியலில் முன்னணி வகித்தனர் என்பதும், புதிய தீவிர சங்கங்களை விட கூடியளவு ஆசையினைப் பெறக்கூடியதாயிருந்தது என்பதுபற்றிச் சிறிதளவு கூடச் சந்தேகம் இல்லை. மேலும், பாரானூமன்ற முறை குறிப்பிடக் கூடியளவு கவர்ச்சியைக் கொண்டிருந்ததோடு பல புதிய அரசியல் போக்குகளையும் உருவாக்கியது. இதுபற்றி மைக்கல் ரூபோர்ட்ஸ் அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

..... டொனஸூர் அரசியல் திட்டம் இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் பலீனப்படுத்தியது. அது அரசியல் அதிகாரத்தின் இன்னொரு மத்திய நிலையமான அமைச்சர்கள் சபையை உருவாக்கியது. அமைச்சர்கள் சபையும் இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் ஒரே தன்மையானவர்களைக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அவை ஒருபோதும் ஒத்தவாயிருக்கவில்லை என்பதோடு காங்கிரஸ் அல்ல அமைச்சர்கள் சபையே 1948 வரைக்கும் மிதமான அரசியல்

9. Michael Roberts, "Documents of the Ceylon National Congress and Nationalists Politics in Ceylon" 1929—50 Vol 1; (Department of National Archives, 1977) P. xii

திட்ட தேசிய இயக்கத்தின் கட்டளையிடும் நிலையமாகவும் முன் எணி அமைப்பாகவும் இருந்தது.¹⁰

1931ஆம் ஆண்டுக்கு பிற்பட்ட கால சீர்திருத்தவாத, தேசிய வாத அரசியல் கூடியளவு சிக்கலானதாக இருந்தது என்றும் 1948இன் அரசியல் சுதந்திரத்தை நோக்கிய அரசியல் திட்ட வளர்ச்சிபற்றிய கதை திரும்பச் சீர்திருத்தவாத சொல்லப்பட்டபோதும், சிலவற்றில் அந்த வழிமுறையிற் பங்குபற்றியவர்களினாடாகச் சொல் வப்பட்டபோதும் பெரும்பாலும் இந்தக்காலப் பகுதியில் இடம் பெற்ற நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய வெளியுருவமே எமக்குக் கிடைத்துவது என்றும் மைக்கல் ரெப்பெட்ஸ் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.¹¹

இக்காலப்பகுதியில் இலங்கையின் அரசியல் அரங்கில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. புதிய தலைமுறையினருடன் புதிய சக்திகளும் அரசியல் அரங்கில் தென்படத் தொடங்கின. கிடைக்கின்ற ஆதாரங்களைக் கொண்டு மைக்கல் ரெப்பெட்ஸ் அவர்கள் இக்காலப்பகுதியின் முக்கியமான பிரச்சினைகளையும், போக்குகளையும் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

தொன்மூர் அரசியல் திட்டத்தில் தீவிரமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற உள்ளுர் அரசியல் வாதிகளின் தொடர்ச்சியான முயற்சிகளுக்கு அமைச்சர்கள் சபையும் அரசாங்க சபையும் ஸ்தாபன ரீதியான தொடங்கி வைக்கும் அமைப்புகளாகவும், புதினத்தாள்கள் கோரம் பாடுவனவாகவும் இருந்தன. நிர்வாகக் குழுமுறையின் நன்மை திமைகள், சிறுபான்மைச் சமூகங்களுக்குக் (இனங்கள்) கொடுக்கப்படவேண்டிய பிரதிநிதித்துவம் தாம் கொண்டிருக்கும் குறிப் பிட்ட இலக்குகள் என்ற பிரச்சினைகளில் உள்ளார்ந்த பிளவுகள் ஏற்பட்டதோடு, இதுபற்றிய விவாதங்களிலும் ஈடுபட்டனர்¹²

இக்காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட அரசியல் அபிவிருத்திகள் பின்வருமாறு:

- (i) காலத்துக் காலம் ஏற்பட்ட அரசியல் திட்ட பிரச்சினைகள்; தேசாதிபதியின் அகிகாரப் பிரயோகம், தொன்மூர் அரசியல் திட்டம் பற்றிய முரண்படும் விளக்கங்கள் போன்ற பிரச்சினைகளிலிருந்து ஏற்பட்ட வாதப்பிரதிவாதங்கள்.
- (ii) பிறில்கேடல் விவகாரம்
- (iii) பிரத்தானிய அரசுகட்டளை (1937 நவம்பர் 10ஆம் திங்க)

10. Ibid. P. cxii

11. Ibid. P. cxxiv

12. Ibid. P. cxxxv.

- (iv) கல்டிகற் சீர்திருத்த அறிக்கைகள் (1938-39)
- (v) மூல்லோயா சம்பவங்கள் — 1940
- (vi) பிரித்தானியாவிற் சீர்திருத்தப் பிரகடனம் 1943 மே மாதம்
- (vii) 1944 ஆம் ஆண்டின் சீர்திருத்த ஆணைக்குமு
- (viii) இடதுசாரி இயக்கத்தின் வளர்ச்சி

இக்காலப் பகுதியில் அரசியல் திட்ட வாதிகளும் தேசியவாதி களும் முன்வைத்த இலக்குகளில் ஒருவகை இணக்கப்பாடு காணப் பட்டது. “முழுமையான பொறுப்பாட்சி அரசாங்கம்”, “டொமீ னியன் அந்தஸ்து” என்ற கோரிக்கைகளே அவையாகும்; ஒருபுறம் தேசியவாதிகளால் “கயராட்சியம்”, “கயாட்சி”, “அரசியல் சுதந்திரம்”, “அரசியல் விடுதலை”, “முழுமையான கயாட்சி” அரசாங்கம் என்ற கோரிக்கைகள் முன்வைக்கப்பட மறுபுறம் அரசியல் திட்டவாதிகளால் “முழுமையான பொறுப்பாட்சி அரசாங்கம்” என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது. தாராண்மை கழகம் (ஏ. டபிள்யூ. பெரோா), இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ், அமைச்சர்கள் சபை என்பவற்றின் அறிக்கைகளிலும் இதுவே வலியுறுத்தப்பட்டது. அதே நேரத்தில் பொதுநலவாய் நாடுகள் அமைப்பினால் தொடர்ந்து அங்கம்வகிக்க உள்ள விருப்பத்தையும் இவை வெளிப் படுத்தின.

அத்தியாயம் III

இலங்கையின் ஆசியல் திட்ட வளர்ச்சி
(1833 — 1948):

முடிக்குரிய குடியேற்றநாட்டந்தஸ்திலிருந்து
பொம்மியன் அந்தஸ்துவரை

அறிமுகம் :

சுதந்திரமும் தன்னுதிக்கமும் பெற்ற குடியரசு நாடாகிய இலங்கை இன்று பாரானுமன்ற முறைசார்ந்த ஒரு ஜனதிபத்திய ஆட்சிமுறையை அனுபவித்து வருகிறது. எழுதப்பட்ட அரசியல் திட்டத்தையும், அதனால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஜனநாயக ஆட்சி முறைக்ஷேற்ற அங்கங்களையும் பெற்றிருக்கும் இந்த ஆட்சியில் முழுமையான அரசியலதிகாரம் இலங்கை மக்களிடமே ஒப்படைக் கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இந்த அதிகாரத்தின் 1948ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பு இலங்கையர் பெற்றிருக்கவில்லை. சுமார் ஐந்நாறு வருடங்கால மாக இலங்கை அந்தியரின் ஆட்சியின்கீழ் கட்டுண்டிருந்தது. முதலில் போர்த்துக்கேயரும் பின்னர் டச்சுக்காரரும் இறுதியாகப் பிரித்தானியரும் இலங்கையைக் கைப்பற்றி ஆண்டனர். போர்த்துக்கேயரோ, டச்சுக்காரரோ இலங்கை முழுவதனையும் தம் ஆட்சிக்குள் கொண்டுவர முடியவில்லை. பிரித்தானியரே அதில் வெற்றிகண்டனர்.

பிரித்தானியரும் முதலில் (1796இல்) இலங்கையின் கரையோர மாகாணங்களையே கைப்பற்றினர். 1798இல் இலங்கையின் சிலில் இராணுவ விடயங்களை நிர்வாகிக்கத் தேசாதிபதி ஒருவர் நியமிக்கப் பட்டார். எனினும், வருமானம் வர்த்தகம் போன்ற விடயங்களுக்கு, பிரித்தானியாவின் கிழக்கிந்தியக் கொம்பனியே பொறுப்பாக விடுந்தது. கிழக்கிந்தியக் கொம்பனியின் சிப்பாய்களே இலங்கையின் கரையோர மாகாணங்களைக் கைப்பற்றுவதற்காகப் போரிட்டனர். அதனால் 1798—1802க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியின் இரட்டை ஆட்சிக்காலம் எனக் குறிப்பிடுவர். 1802இல் ஏமியன்ஸ் ஒப்பந்தத்தின்படி இலங்கை பிரித்தானிய சாம்ராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியாகியது. ஆகவே இலங்கை ஒரு முடிக்குரிய குடியேற்றநாடாகியது. இதனால் இலங்கையின் நிர்வாகம் ஒரு தேசாதிபதியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவருக்கு ஆலோசனை கூறுவதற்கு ஒரு சபையும் இருந்தது. அதில் இராணுவத் தளபதியும், குடியேற்ற நாட்டுக்காரியதரிசியும் பிரதம நீதிபதியும் இடம்பெற்றிருந்தனர். முடியின் அறிவறுத்தல் தேசாதிபதிக்கே தீவண் நிர்வாகம்பற்றிய முழுமையான பொறுப்பனை வழங்கிய போதிலும் மேற்சொன்ன சபையிடம் ஆலோசனை பெறுமாறும் அவர் எதிர்பார்க்கப்பட்டார்,

1815ஆம் ஆண்டில் சுதந்திர ராச்சியமாகத் திகழ்ந்த கண்டிகைப்பற்றப்பட்டதோடு இலங்கை முழுவதும் பிரித்தானியர் கைவசமாகியது. எனினும் கண்டிய நிர்வாகம் 1833வரை தனிப்பட்ட முறையிலேயே நிர்வகிக்கப்பட்டது.

“இரு முடிக்குரிய குடியேற்ற நாட்டில் தேசாதிபதியே அரசாங்கமாகும்” என்பதற்கிணங்க அவர் ஒரு சர்வாதிகாரி என்ற நிலையிலேயே கடமையாற்றினார். இவ்வாறு தனி ஒரு மனிதனிடம் குவிந் திருந்த அரசியல் அதிகாரம் படிப்படியாக இலங்கை மக்களின் கையை வந்தடைந்தது. ஏனைய குடியேற்ற நாடுகளைப் போன்று இலங்கையும் இவ்வதுகாரத்தினைப் படிப்படியாகப் பெற்றுக்கொண்டது. இந்த அதிகாரத்தினை இலங்கை எந்தளவுக்கு எவ்வாறு பெற்றுக்கொண்டது என்பதன் கூட்டே இலங்கையின் அரசியல் திட்ட வளர்ச்சி எனலாம்.

1. கோல்புறாக் - கமேரன் சீர்திருத்தங்கள் - 1833

1829ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் நிலையினை ஆராய்ந்து அறிக்கையொன்று சமர்ப்பிக்குமாறு முடியின் அறிவுறுத்தவின் கீழ் ஆணைக்குமுன் ஒன்று நியமிக்கப்பட்டது. இலங்கையன் திருப்தியற்ற நிதி நிலையே இவ்வாணைக்குமுன் நியமிக்கப்பட்டமைக்கு முக்கிய காரணமாயிருந்தது. இலங்கையின் நிர்வாகம், நிதி என்பனபற்றிப் பூரணமாகப் பரிசீலனை ஒன்றை மேற்கொள்ளுமாறு வில்லியம் கோல்புறாக் அவர்கள் பணிக்கப்பட்டார்கள். நீதி முறையினை விசாரணை செய்வதற்கெனசான்ஸ் கமேரன் என்பவரும் நியமிக்கப்பட்டார்.

கோல்புறாக் ஆணைக்குமுன் இலங்கையின் கரையோர மாகாணங்களையும் கண்டிய மாகாணங்களையும் ஒன்றினைக்க வேண்டுமென்று விதந்துரைத்ததோடு சட்டசபை ஒன்று உருவாக்கப்படவேண்டுமென்றும் சிபார்சு செய்தது. கண்டிய, கரையோர மாகாணங்கள் இனைக்கப்படவேண்டுமென்ற சிபாரிசுக்கு, முழு இலங்கையின் தும்முலவளங்களைப் பயன்படுத்தி வருமானம் பெறுவது ஒரு பாதிக் காரணமாகவும் இன்னொருமுறை கண்டியில் ஒரு குழப்பம் ஏற்படாதவாறு தடுக்கும் நோக்கம் இன்னேரு பாதிக் காரணமாகவும் இருந்திருக்கலாம் எனக் கலாநிதி ஐ.டி.எஸ். வீரவர்த்தனு அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்¹.

கோல்புறாக் ஆணைக்குமுன் சிபாரிசுகள் இலங்கையின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் கட்டமைவுகளில் பாரதூரமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. அவற்றுள் அரசியல் ரீதியில் அவை ஏற்படுத்திய

1. I. D. S. Weerawardana, Government and Politics in Ceylon, (Colombo: Ceylon Economic Research Association, 1951), P. 2

மாற்றங்களே இங்கு கவனத்துள் கொள்ளப்படவேண்டும். குறிப்பாக அரசியல் திட்டவளர்ச்சிப் போக்கில் இது முக்கியமானதொரு அபிவிருத்தியினை குறித்து நின்றது. இச் சிபாரிசுகளின் அடிப்படையில் 6 உத்தியோகத்தவர்களைக் கொண்ட ஒரு சட்ட நிர்வாகசபையும் 15 அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட ஒரு சட்ட நிருபணசபையும் அமைக்கப்பட்டன. சட்ட நிருபணசபை, சட்ட நிர்வாகசபையில் இடம்பெற்ற 6 உத்தியோகத்தவர்கள் உட்பட 9 உத்தியோகத்தவர்களையும் 6 உத்தியோகப்பெற்றற்ற அங்கத்தவர்களையும் கொண்டதாக அமைந்தது. பின்வருவோர் சட்ட நிர்வாகசபையின் உத்தியோகஅங்கத்தவர்களாக இருந்தனர்.

அரசாங்கக் காரியதறிசி
தனுதிகாரி
கணச்சாளர் நாயகம்
நிலஅளவை அதிகாரி
வருமானவரி அதிகாரி
(கொழும்பு) அரசாங்க அதிபர்

பின்வருவோர் சட்டநிருபணசபையில் உத்தியோகப்பெற்றற்ற அங்கத்தவர்களாயிருந்தனர்.

ஜிரோப்பியர்	3
சிங்களவர்	1
தமிழர்	1
பறங்கியர்	1

தேசாதிபதிக்கு அவரது நிர்வாகத்தில் உதவி புரிவதற்காகவே சட்ட நிர்வாக. நிருபணசபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. இதில் சட்ட நிர்வாகசபை வருமானம், செலவு எல்லாவற்றிலேயே கவனம் செலுத்தம் ஒரு சபையாகக் கிட்டத்தட்ட ஒரு நிதி நிர்வாகக் குழுவாகவே இயங்கியது. இதனால் தேசாதிபதிக்கு நிதியின் மீதிருந்த கட்டுப்பாடற்ற அதிகாரம் சர்றுக் குறைக்கப்பட்டது. சட்டநிருபணசபை அமைக்கப்பட்டதால் முன்னர் சட்டமியற்றுவதில் தேசாதிபதி அனுபவித்துவந்த தனி அதிகாரமும் குறையும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. சட்டநிருபணசபை அங்கத்தவர்களுடன் அப்பொறுப்பினை அவர் பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டி ஏற்பட்டது. இச்சபையில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுபவை ஒவ்வொரு விடயமும் கவனமான பர்சிலையின் பின்னரே சட்டமாக்கப்பட வேண்டுமென கோல்புறுாக் எதிர்பார்த்தார். இதனால் இலங்கைக்குத் தீமை பயக்கக்கூடிய சட்டங்கள் எதுவும் கொண்டுவரப்படாது எனவும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. கோல்புறாக் சீர்தருத்தங்களின் கீழ் இவ்விரு சபைகள் அமைக்கப்பட்டபோதிலும் அரசாங்கத்தோடு தொடர்புபடும் எல்லா விடயங்களை

யும் தொடங்கி வைக்கும் அதிகாரம் தேசாதிபதியிடமும் உத்தியோகத்தெரிடமுமே தொடர்ந்தும் இருந்து வந்தது. சட்டநிருபணசபைக்கு நிதி விடயங்களில் எந்தவித அதிகாரமும் இருக்கவில்லை.

கமெரன் இலங்கையின் நீதிபரிபாலன முறைபற்றிய தனது சிபாரிசுகளில் இரண்டு இலக்குகளைக் கொண்டிருந்தார். முதலாவதாக— நீதிமன்றங்கள் னூடாக எந்த ஒரு மனிதனும் தனது உரிமைகளை நிலைநாட்டிக் கொள்ளல். இரண்டாவதாக— எந்த ஒரு பகுதியினரும் மற்றவர்கள் மீது தவறான வழிகளில் குற்றங்களைச் சுமத்துவதற்கு நீதிமன்றங்களைப் பயண்படுத்தாது தவிர்ப்பது. இத்தோடு நல்லரசாங்கத்துக்கு நீதித்துறையின் சுதந்திரம் காப்பாற்றப்படுவது அத்தியாவசியம் என்பதை உணர்ந்த கமெரன் நிர்வாகத்துறை, நீதிஸ்தாபணங்களிலும் அதன் நடவடிக்கைகளிலும் தலையிடுவதைத் தவிர்க்கும் சிபாரிசுகளையும் முன்வைத்தார்.

இவ்வாறு கோல்புறாக்—கமெரன் ஆணைக்கழிவினர் முன்வைத்த சீர்திருத்தங்கள் இலங்கையின் அரசியலில் நீண்ட காலப் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தின. குறிப்பாக பிரதிநிதித்துவ ஆட்சிமுறை என்ற அம்சத்தை இது ஆரம்பித்து வைத்தது. இன்ரீத்யான பிரதிநிதித்துவம் என்ற அப்சம் பிற்கால அரசியலில் சில திமையான விளைவுகளை ஏற்படுத்திய போதிலும் பிரதிநிதித்துவம் என்ற வகையில் இது இலங்கை அரசியல் திட்ட வளாச்சியில் ஒரு முக்கியமான சீர்திருத்தம் எவ்வாம்.

2. குறு—மக்கலம் சீர்திருத்தங்கள் — 1910

இலங்கையின் அரசியல் திட்டம் 1833ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1910ஆம் ஆண்டு வரை அதாவது எழுபத்தேழு ஆண்டுகளாக எந்தவிதமான பாரதாரமான மாற்றங்களுமின்றித் தொடர்ந்து ஒரேமாதிரியாகவே இருந்து வந்தது. 1841ஆம் ஆண்டில் குடியேற்ற நட்டுக் காரியதரிசி, சட்ட நிருபண சபையின் அனுமதியின்றி பொதுநிதியைச் செலவழிக்க முடியாது என்ற ஒரு சலுகையை வழங்கினார். 1859ஆம் ஆண்டில் மேலும் ஒரு சலுகை வழங்கப்பட்டது. அது உத்தியோகப் பற்றற்ற அங்கத்தவர்களும் மசோதாக்களைக் கொண்டுவர உரிமை வழங்கியது. தொடர்ந்து 1889ஆம் ஆண்டில் சட்டநிருபண சபையின் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை ஆறில் இருந்து எட்டாக உயர்த்தப்பட்டது. இவ்விரு ஆசனங்களில் ஒன்று கண்டிய சிங்களவர்களுக்கும் மற்றையது மூல்லீமகளுக்கும் வழங்கப்பட்டது. இத்தகைய சிறிய மாற்றங்கள் தவிர அரசியல் திட்டமானது கோல்புறாக் சிபாரிசுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட தாகவே இருந்தது;

இதற்குக் காரணமிகளுமிருட்டன. இக்காலப் பகுதியில் (1833—1910) நடைமுறையிலிருந்த அரசியல் அமைப்பு முறைக் கெதிரான அதிருப்திகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டதோடு அதனைத் திருத்தவேண்டுமென்ற கோரிக்கைகள் தொடர்ந்து முன்வைக்கப்பட்டன. ஆனால் அத்தகைய கோரிக்கைகள் முழுமையாக ஜேரோப்பியத் தோட்டத் துரைமார், வர்த்தகர்கள், பறங்கியர் என்போராலேயே முன் வைக்கப்பட்டன. இவர்களது கோரிக்கைகள்—அதாவது உத்தி யோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் பெரும்பான்மை பெறவேண்டுமென்ற கோரிக்கை—இத்தீவின் மக்களுள் மிகவும் சிறிய சிறுபான் மையினர்களின் கையில் அதிகாரத்தை வழங்குவதாக அமையும் என்ற அடிப்படையில்—நிராகரிக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்த நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்தோடு இந்நிலைமையில் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கியது. 19ஆம் நூற்றுண்டின் மத்திய பகுதியில் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமையும், கல்வி கற்றல் குறிப்பாக, ஆங்கிலக் கல்வியின் பரம்பல் ஏற்பட்டமையும் இலங்கையருள் ஒரு புதிய மத்தியதர வர்க்கத்தினரை உருவாக்கியது. தோட்டத் துரைமார், வர்த்தகர்கள், சட்டவல்லுனர்கள், ஆங்கில ஆசிரியர்கள், ஆங்கில வைத்தியர்கள் என்போரை உள்ளடக்கிய சுதேசிய மத்தியதர வர்க்கம் ஒன்று எழுச்சியடைந்தது. இதன் பயனாக உடனடியாக இலங்கை அரசியலமைப்பில் சீர்திருத்தங்கள் வேண்டும் என்ற கிளர்ச்சி உருவாயிற்று. இதுவரை காலமும் அரசியல் திட்ட கிளர்ச்சிகளில் முன்னணி வகித்த ஜேரோப்பியர் பின்னடைய இலங்கையரை உள்ளடக்கிய இப்புதிய மத்தியதர வர்க்கம் இப்போது இக் கிளர்ச்சிகள் ஈடுபாடு கொள்ளலாயிற்று. கூட்டங்கள், சங்கங்கள் என்பன எங்கும் தொடங்கப்பட்டதோடு விஞ்ஞா பணங்கள், மனுக்கள், வேண்டுகோள்கள் என்பன சீர்திருத்தம் கோரி குடியேற்றநாட்டுக் கார்யதரசிக்கு அடிக்கடி அனுப்பிவைக்கப்பட்டன.

இப்புதிய மத்தியதர வகுப்பினரின் கிளர்ச்சிகள் காரணமாக முடியின் புதிய அறிவுறுத்தவின் பிரகாரம் 1910இல் அரசியல் திட்டத்தில் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. இதுவே குறு—மக்கலம் அரசியல் திட்டம் என அழைக்கப்படுகின்றது சட்டநிருபண சபை 21 அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது. இதில் 11 உத்தியோகத்தர்களும் 10 உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களும் இடம் பெற்றனர். இப்பத்து உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களுள் நால்வர் தெரிவு செய்யப்பட மற்றையோர் நியமிக்கப்பட்டனர் இந்நாலு பேர்களுள் ஒருவர் நகர்ப்புற ஜேரோப்பியரையும் மற்றையவர் கிராமப்புற ஜேரோப்பியரையும் பிரதநிதித் துவப் படுத்தினர். பறங்கியர் தமக்கெலை ஒருவரைத் தெரிவு செய்ய

முடிந்தது. படித்த இலங்கையர் தமக்குப் பிரதிநிதியாக ஒருவரைத் தெரிவு செய்யக் கூடியதாயிற்று. மிகுதி ஆறு பேரும் நியமிக்கப் பட்டனர்.

இந்த அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் நியமன அங்கத்தவர்கள் தொகை அதிகரித்தது. கரைநாட்டுச் சிங்களவரின் சார்பில் ஒரு வரும் தமிழரின் சார்பில் இன்னுமொருவருட மேலதிகமாக நியமிக்கப் பட்டனர்.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் சட்டநிருபண சபையே முக்கிய அங்கமாகவும் அரசியல் வாக்குவாதங்களின் மையமாகவும் திசம்ந்தது. இச் சபையில் தேசாதிபதி உட்பட 12 உத்தியோக அங்கத்தவர்களும் 10 உத்தியோகபற்றற்ற அங்கத்தவர்களும் இடம் பெற்றனர். தேசாதிபதி இச்சபையின் தலைவராகக் கடமையாற்றியதோடு இவருக்கு உரிய வாக்களிக்கும் உரிமையோடு தீர்மானிக்கும் மேலதிக வாக்கும் உரியவராகக் கடமையாற்றினார்.

சட்ட நிருபண சபையின் உத்தியோக அங்கத்தவர்கள் பின் வருவோராவர்:

இலங்கையின் இராணுவத் தளபதி
குடியேற்றநாட்டுக் காரியதரிசி
அரசாங்க சட்ட அதிபதி
வருமானவரி அதிகாரி
குடியேற்றநாட்டுத் தனுதிகாரி
மேல் மாகாண அதிபர்
மத்திய மாகாண அதிபர்
தென் மாகாண அதிபர்
பிரதான சிவில் வைத்தியர்
தேசாதிபதியால் நிடமிக்கப்படுபவர்கள் இருவர்

இச் சபையின் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் பின் வருவோராவர்:

நகர்ப்புற ஜோப்பியர்	-1	4 தெரிவுசெய்யப் பட்டவர்கள்
கிராமப்புற ஜோப்பியர்	-1	
பறங்கியர்	-1	6 நியமனம் செய்யப்பட்டவர்கள்
படித்த இலங்கையர்	-1	
கண்டிச் சிங்களவர்	-1	
முஸ்லீம்	-1	
கரைநாட்டுச்சிங்களவர்	-2	
இலங்கைத் தமிழர்	-1	
தமிழர்	-1	

புதிதாக அமைக்கப்பட்ட சட்டநிருபண சபையின் அதிகாரத் தில் எதுவித பாரதாரமான மாற்றங்களும் இடம் பெறவில்லை: இதிற் காணப்பட்ட விசேட அம்சம் அதில் சிலர் தெரிவு செய்யப் பட்டனர் என்பதேயாகும். எனினும், பிரதேசவாரியாக அத் தெரிவு நடத்தப்படவில்லை என்பது இலங்கைத் தேசிய வாதிகளுக்கு ஏமாற்றத்தை அளித்தது. தொடர்ந்தும் இலங்கையின் நல்லாட சிக்கு தேசாதிபதியே பொறுப்பாக இருந்தபோதிலும் உத்தியோகப் பற்றற் ற அங்கத்தவர்களுக்கு ஒரு முக்கிய சலுகை அளிக்கப்பட்டது: அது உத்தியோகப் பற்றற் ற அங்கத்தவர்கள் ஏகமனதாக தீர்மானிப்பவற்றை அதாவது அவ்வகைத் தீர்மானங்கள் ஏதாதிபத்திய கொள்கைகளைப் பாதிக்காமல் இந்நாட்டின் உத்தம பரிபாலனத் துக்கு அதியாவசியம் என அரசாங்கம் அபிப்பிராயப்பட்டால், அதனை அரசாங்கம் தடைசெய்யலாகாது என்பது குடியேற்ற நாட்டுக்காரியதரிசியினால் அனுமதிக்கப்பட்டது. இக்காலப் பகுதியில் கடமையாற்றிய தேசாதிபதிகள் பயன் நிரம்பிய இரண்டு மேலதிக வாக்குகளுடன் சட்ட நிருபணசபையிற் கடமையாற்ற வேண்டியவர்களாக இருந்தனர். சில சந்தர்ப்பங்களில் உத்தியோகப்பற்றற் ற அங்கத்தவர்களைச் சாந்தப்படுத்திக் கருமங்களை நிறைவேற்ற வேண்டியவர்களாக இருந்தனர்.

முக்கியமான சட்ட நிருவாகக் கடமைகளைப் பொறுத்து தேசாதி பதி தொடர்ந்தும் சட்ட நிர்வாக சபையின் உதவியினைப் பெற்று வந்தார். சட்டநிர்வாகசபையே அரசாங்கத்தின் பிரதானமான அங்கமாக இருந்துவந்தது. இச்சபையில் அரசின் முக்கியமான திணைக்களங்களுக்குப் பொறுப்பாகவிருக்கும் (சிரேஷ்ட) பிரித்தானிய உத்தியோகத்தர்களே அங்கத்தவர்களாக இருந்தனர்: இருந்தபோதிலும் தேசாதிபதி தனது விருப்பப்படி நடந்த சந்தர்ப்பங்களும் இருந்தன. அவ்வாறு சந்தர்ப்பங்களில் அவர் அதற்கான காாணங்களைச் சபைக்கு அறிவிப்பார்.

சட்ட நிர்வாகசபை ஆலோசனை வழங்கும் ஒரு சபையாகவே கடமையாற்றியது. ஆனால் அதன் அங்கத்தவர்கள் எல்லோரது ஆகராவும் தேசாதிபதிக்கு அவசியமாயிருந்தது. ஏனெனில் சட்ட நிருபண சபையில் ஒரு மேலதிக வாக்குடனேயே அவர் கடமையாற்ற வேண்டியவராயிருந்தார்.

ஆகவே இவ்வரசியல் திட்டத்தின்கீழ் உத்தியோகப்பற்றறவர்களின் குரல் முன்னைவிட அதிகம் செல்லாக்குப் பெற்றுக் காணப்பட்டது. இலங்கையின் தேசிய இயக்கம் தீவிரமாகச் செயற்படத் தொடங்கியதோடு அரசியல் திட்ட விடயங்களிலும் அதிக அக்கறை

கொண்டது. அது தமது கருத்துக்களைத் தெளிவாகவும் ஆணித்தர மாகவும் எடுத்துரைத்தது. சட்ட நிருபணசபை தேர்தல் அடிப்படையில் தெரிவுசெய்யப்பட்டவர்களைக் கொண்டிருந்தமையினால் தம் மைத் தெரிவுசெய்த மக்களின் நலனில் கண்ணும் கருத்துமாய் இருந்தனர். இந்த மாற்றங்களின் பயனாக மக்களும் தாம் மாற்றமடைந்துவரும் ஒரு காலப்பகுதியில் வாழ்ந்துவருவதை உணரத் தலைப்பட்டனர். இதனிலும் மேலாக இக்காலப் பகுதியில் தேசாதிபதிகள் தங்கள் கொள்கைகளை உருவாக்கும்போது, நாட்டு மக்களின் மனப்போக்கு அபிப்பிராயம் இவற்றைத் தெரியாது நடந்தார்கள் என்ற சூற்றச் சாட்டு வராது காத்து நடக்கவேண்டியவர்களானார்கள், பேராசிரியர் வில்களின் கருத்துப்படி:

... இந்த அளவில் 1912ஆம் ஆண்டு குறு - மக்கலம் சீர்திருத்தம் அதன்பின்னர் உள்ள காலங்களில் நடந்த பல சீர்திருத்தங்களுக்கும் கடைசியாக இலங்கை பெற்ற சுயராச்சியத்துக்கும், முன்னேடியாக இருந்ததென்று சொல்வதற்கு பிழையில்லை எனலாம்; எனவேதான் இந்த நாட்டின் அரசியல் அமைப்பு அபிவிருத்தி வரலாற்றில் இந்தக் குறு - மக்கலம் சீர்திருத்தம் குறிப்பிடத்தக்கதோர் படியென்று கொள்ளப்படலாயிற்று.³

3. மானிங் அரசியல் திட்டம்

1. தற்காலிக மானிங் அரசியல் திட்டம் — 1921

இலங்கைத் தேசிய வாதிகளினது சீர்திருத்தக் கோரிக்கைகளினாலும், நாட்டு மக்கள் தொடர்ந்து அரசியல் அமைப்புச் சீர்திருத்தங்களில் காட்டிய அக்கறை காரணமாகவும் 1911இல் அப்போது தேசாதிபதியாகவிருந்த திரு. வில்லியம் மானிங் அவர்களது கைவண்ணத்தில் தற்காலிக அரசியல் திட்டம் ஒன்று இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் இத்திட்டத்திற்கு இலங்கைத் தேசிய வாதிகள் தீவிர எதிர்ப்புக்காட்டினர். இதனால் தேசாதிபதி மானிங் அவர்கள் தேசியவாதிகளுடன் கலந்து பேசி அவர்களை ஒரு ஒழுங்குக்கு உட்பட வைத்தார். இவ்வொழுங்குபாட்டின்படி ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு இவ்வரசியல் திட்டம் நடைமுறையில் இருக்கவேண்டுமெனவும், அதன் செயல்முறையில் ஏதாவது திருப்தியற்ற

அம்சங்கள் காணப்பட்டுக் குறைகள் உண்டாயின் அவற்றைத் திருத்துவதற்குரிய சிபார்சுகளை இலங்கையின் அரசியல் தலைவர்கள் செய்யவேண்டும். ஒரு பரீட்சார்த்தமான காலப்பகுதியின்பீன் இல்வரரசியல் திட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் கொண்டுவரும் பிரேரணைகளுக்குத் தாம் ஆதரவுதற்குவதாகத் தேசாதிபதி உறுதியளித்தார். இல்வரரசியல் திட்டத்தின் கீழ் முதல்முறையாக 1921ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் புதிய சபை கூடியது. 1924ஆம் ஆண்டு ஆஸ்ஸ்ட் மாதத்தில் இறுதியாக இது கூடியதோடு இல்வரரசியல் திட்டம் கைவிடப்பட்டுப் புதியதோர் அரசியல் திட்டம் புகுத்தப்பட்டது.

இத் தற்காலிக அரசியல் திட்டத்தில் தொகுதிவாரியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்கள் கணிசமான அளவு இடம்பெற்றிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடக்கூடியதொரு அம்சமாகும். சட்ட சபையில் அரசாங்கம் முதல்முறையாகச் சிறுபான்மை அங்கத்தவர்களைக் கொண்டிருந்தமை பிரதானமானதொரு அம்சமாகும். இல்வரரசியல் திட்டத்தின் கீழ் சட்டசபை 37 அங்கத்தவர்களைக்கொண்டிருந்தது. அதில் 14 பேர் உத்தியோக அங்கத்தவர்கள், 23 பேர் உத்தியோகப்பற்றற்றவர்கள். இந்த 23 பேர்களுள் 16 பேர் தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களாவர்: 16 பேரில் 11 பேர் பிரதேச வாரியாகத் தெரிவுசெய்யப்பட 5 பேர் விசேட தொகுதிகளின் பிரதிநிதிகளாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். மேலும் சட்ட நிர்வாகசபையில் முதல்முறையாக 3 உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் இடம்பெறக்கூடியதாயிற்று. இல்வாநிருந்தபோதிலும் தேசாதிபதியின் கையிலேயே அரசியலதிகாரம் தொடர்ந்தும் இருந்துவந்தது. ஒரு மசோதா மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததென்று கூறி உத்தியோக அங்கத்தவர்களின் வாக்குகளுடன் மாத்திரம் அவர் அதனை நிறைவேற்றற்க்கூடிய அதிகாரம் பெற்றிருந்தார்.

சட்ட நிருபண சபையின் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்பின்வருவோராவர்:

ஐரோப்பியர்	— 3
பறங்கியர்	— 2
இந்தியர்	— 1
முஸ்லீம்	— 2
இலங்கைத் தமிழர்	— 1
கரைநாட்டுச் சிங்களவர்	— 2
கண்டிச் சிங்களவர்	— 2

சட்ட நிர்வாகசபையில் இடம் பெற்ற உத்தியோகப்பற்றற்ற
அங்கத்தவர் பின்வருமாறு:

ஜோப்பியர்	— 1
சிங்களவர்	— 1
இலங்கைத் தமிழர்	— 1
	3

ஆனால் சட்டசபையில் அரசாங்க சார்பாயுள்ளோர் சிறுபான்மையினராக இருந்த காரணத்தால் உத்தியோகப்பற்றற்றவர்களின் அரசியல் கொள்கைகளுக்கு விட்டுக்கொடுத்து தமது நிர்வாகத்தை நடைமுறைப்படுத்தவேண்டியதொரு நிலையில் தேசாதிபதி இருந்தார். அரசாங்கம் தனது கொள்கைகளைத் துணிவாகவும், தீர்க்கமாகவும் நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு சட்டசபையில் பெரும்பான்மை ஆதரவு இருப்பது அத்தியாவசியமாகும். ஆனால் இப்புதிய அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் அரசாங்கம் தனது கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு முன்பு ஒவ்வொருமுறையும் சிந்திக்கவேண்டியிருந்தது. இருந்தும் இவ்வமைப்பின் கீழ், உத்தியோக அங்கத்தவர்களும் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களும் எப்போதும் கண்டனத்துடனும், குரோத மன்பான்மையுடனும், பரஸ்பரம் விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மையுடனும் கடமையாற்ற முடிந்தது. இந்த அரசியல் திட்டத்துக்கு எதர்ப்புகள் இருந்தமையால் இது மிகக் குறுகிய காலத்துக்கே நடைமுறையிலிருந்தது.

2. மானிங் அரசியல் திட்டம் — 1924

1921ஆம் ஆடு நடைமுறைக்கு வந்த அரசியல் திட்டத்தைத் திருத்தவேண்டுமென்று பல கோரிக்கைகள் முன்வைக்கப்பட்டன. அவற்றுள் 1921ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் திரு. ஜேம்ஸ் பீரிஸி என் முன்வைக்கப்பட்ட சீர்திருத்தக்கோரிக்கையே முக்கியமான தாகும். இதனைத் தொடர்ந்து 1922 பெப்பரவரியில் இலங்கைச் சிறுபான்மைச் சமுகத்தின் அங்கத்தவர்கள் இன்னெஞ்சு விண்ணப்பத்தினை முன்வைத்தனர். அதேவருடம் மார்ச்மாதம் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் சட்டசபை திருத்தியமைக்கப்பட வேண்டுமென்ற தீர்மானம் ஒன்றை நிறைவேற்றியது. 1923ஆம் ஆண்டில் சிறுபான்மைச் சமுகத்தவர்கள் பிரதிநிதித்துவம் பற்றி மேலும் ஒரு விண்ணப்பத்தினைக் குடிவேற்றநாட்டுக் காரியதரிசிக்கு அனுப்பினர்.

மேற்கூறப்பட்ட கோரிக்கைகள் அனைத்தும் இலங்கையின் பல திறப்பட்ட மக்களதும், இயக்கங்களதும் திருத்தம் வேண்டி நிற்கின்ற

உள்பாங்கினீச் சட்டிக்காட்டின் இதனால் பிரித்தானிய அரசாங்கமும் இவங்கை மக்களது கோரிக்கைகளுக்கு செவிசாய்க்கவேண்டிய தொரு நிலைக்கு ஆளாகியது: ஆகவே 1924ஆம் ஆண்டு மீண்டும் ஒரு சீர்திருத்தம் வழங்கப்பட்டது.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் 49 அங்கத்தவர்களைக்கொண்ட தாகச் சட்டசபை மாற்றியமைக்கப்பட்டது. இச் சபையில் 12 உத்தியோகத்தர்களும் 37 உத்தியோகப்பற்றற் ற அங்கத்தவர்களும் டூடம் பெற்றனர். இச் சபைக்குத் தேசாதிபதி மூன்று அங்கத்தவர்களை நியமித்த செய்தார்: இச் சட்டசபையின் உத்தியோகத்தர்கள் பின்வருமாறு:

உயர் இராணுவ அதிகாரி
குடியேற்றநாட்டுக் காரியதரிசி
சட்டத்துறை நாயகம்
வரி கட்டுப்பாட்டாளர்
பொருளாளர்

தேசாதிபதியாக நியமிக்கப்படும் 7 உத்தியோகத்தர்கள்.

தேசாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் மூன்று உத்தியோகப்பற்றற் றேர் தவிர மிகுதி 34 உத்தியோகப்பற்றற் ற அங்கத்தவர்களுள் 23 பேர் பிரதேசவாரியாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டவராவர். மற்றைய 11 பேர்களும் பின்வருமாறு:

நகர்ப்புற ஜேரோப்பியர்	— 1
நாட்டுப்புற ..	— 1
வர்த்தக ..	— 1
பறங்கியர்	— 2
இந்தியர்	— 2
முஸ்லீம்	— 3
மேல் மாகாணத் தமிழர்	— 1

பிரதேசவாரியாக அமைந்த 23 தொகுதிகளும் மாகாண அடிப்படையில் பின்வருமாறு பிரிக்கப்பட்டிருந்தது:

மேற்கு மாகாணம்	— 5	வட மேற்கு மாகாணம்	— 2
தென் ..	— 3	வட மத்திய ..	— 1
வட ..	— 3	ஊவா ..	— 1
மத்திய ..	— 2	சப்பிரகமுவ ..	— 2
கிழக்கு ..	— 2	கொழும்பு ..	— 2

இச் சபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள் 25 ஆண்டுச்சூக்கு மேல் இந்நாட்டில் வசித்தவராகவும், பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் பிரசைகளாகவும், ஆங்கில மொழியில் எழித, வாசிக்கத் தெரிந்த வர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும். மேலும் அத்தகையோர் 1500 ரூபாவுக்குக் குறையாத வருடாந்த வருமானத்தை அல்லது 5000 ரூபாவுக்குக் குறையாத சொத்துடையவர்களாகவும் இருத்தல்வேண்டுமென விதிக்கப்பட்டது. இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் வாக்களிக்கத் தகுதியுடையோர் 21 வயதுக்குக் குறையாதவர்களாகவும் பிரித்தானியப் பிரசைகளாகவும், ஆண்களாகவும் ஆங்கிலமோ, சிங்களமோ, தமிழோ எழுதவும் வாசிக்கவும் தெரிந்தவர்களாகவும் இருக்க வேண்டுமென விதிக்கப்பட்டது. மேலும் இத்தகையோர் 600 ரூபாவுக்குக் குறையாத வருடாந்த வருமானமுடையோராகவும் அல்லது 1500 ரூபாவுக்குக் குறையாத சொத்துடையவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும்:

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் தொடர்ந்தும் தேசாதிபதி சட்ட சபையின் சப்மதத்துடனும், அறிவுரையுடனும் நாட்டின் நல்லாட சிக்கும், ஒழுங்குக்கும், அமைதிக்கும் அவசியமான சட்டங்களை இயற்ற முடிந்தது. இவை தேசாதிபதியின் சம்மதம் பெற்றவுடன் நடைமுறைப்படுத்தப்படும். அல்லது மன்னர்கள் சம்மதம் பெறுவதற்காக ஒத்திவைக்கப்படின் அவரின் சம்மதம் பெற்றபின் நடைமுறைக்கு வரும். மேலும் பொது நிதியிலிருந்து ஏதாவது ஒரு பகுதியைச் செலவு செய்ய அல்லது கூட்டுவதற்குரிய சட்டமோ, வாக்கெடுப்போ, தீர்மானமோ தேசாதிபதியின் முன்அறிவித்தவின்றி ஒருபோதும் சட்டசபையில் நடைமுறைப்படுத்த முடியாதிருந்தது: தேசாதிபதியே தொடர்ந்தும் சட்டசபையின் தலைவராகக் கடமையாற்றுவார் என்றும் அவர் சமுகமளிக்காத நேரங்களில் சட்டசபை தேர்ந்தெடுக்கும் ஒரு உபதலைவர், கடமையாற்றலாம் என விதிகூறிய போதும் நடைமுறையில் தேசாதிபதி சட்டசபைக்குத் தலைமை தாங்கும் வழக்கத்தை நிறுத்திக் கொண்டார். இதனால் உத்தியோகப் பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் பெரும்பான்மையோராய் உள்ளதொரு சட்டசபையில் அவர்களால் தெரிவு செய்யப்படும் ஒருவர் தலைவராகக் கடமையாற்றும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது:

இருந்தும், ஏதாவதொரு மசோதாவை அல்லது சட்டவிதிகளை அது நாட்டின் பொதுநலனுக்கு இன்றியமையாதது என்று தேசாதிபதி கருதினால் அவர் அவ்வாறு உறுதி கூறலாம். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் உத்தியோக உறுப்பினர்கள் நியமன உத்தியோக உறுப்பினர்களின் வாக்குகளே கணக்கிலெடுக்கப்படும். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் தேசாதிபதி அதுபற்றிக் குடியேற்றநாட்டுக் காரியதரிசிக்கு ஒரு அறிக்கை சமர்ப்பித்தல் வேண்டும். மேலும் எந்த சந்தர்ப்பத்

திலும் தேசாதிபதி சட்டசபையினை ஒத்தி வைக்கவோ, கலைக்கவோ அதிகாரம் கொண்டிருந்தார். மேற்கூறிய தேசாதிபதியின் அதிகாரங்களை நோக்கும்போது 1924ஆம் ஆண்டின் அரசியல் திட்டம், 1921ஆம் ஆண்டின் அரசியல் திட்டத்தைவிட எந்த விதத்திலும் முன்னேற்றகரமானதாக அமையவில்லை என்பது தெரிகின்றது;

இருந்தும், தேசாதிபதி சட்டசபைக் கூட்டங்களுக்குத் தலைமை வகிக்காது உபதலைவரே தலைமை வகித்தமையால் தேசாதிபதிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளோடு நெருங்கியதொடர்பு கொள்வதற்கு வாய்ப்பில்லாதிருந்தது. இதனால் சபையின் நடவடிக்கைகள் பற்றிய தகவல்களைப் பிற்கொருவர் மூலமே அறியவேண்டியிருந்தது. இது இன்னொரு வகையில் அரசியல் முன்னேற்றத்தையே சுட்டிக் காட்டி நின்றது. இதனால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் தமது கருத்துக்களைச் சுதந்திரமாக எடுத்துரைக்க முடிந்தது. சட்ட நிருபண சபையில் தேசாதிபதிக்குச் சார்பாக 12 அங்கத்தவரின் ஆதரவு எப்போதும் இருந்தது. அவரால் நியமிக்கப்படும் 3 அங்கத்தவர் மீதும் அவர் சிறிது செல்வாக்குச் செலுத்தக் கூடியதாக இருந்தது; மேலும் அவரால் நியமனம்பெறும் 5 (ஐரோப்பியர்—பறங்கியர்) உத்தியோகப்பற்றற் ற அங்கத்தவர்கள் உட்பட 49 அங்கத்தவர் களுள் 20 அங்கத்தவர்களின் வாக்குகளை அனுசரணையாகக் கொண்டு தமது திட்டங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் தேசாதிபதி இருந்தார்.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் அமைந்த சட்டநிர்வாக சபை தேசாதிபதிக்கு சார்பானவர்களைக் கொண்ட அமைப்பன்று. முடியின் அறிவுறுத்தல்களின் படி தேசாதிபதிக்கு உரிய அதிகாரங்களை நடை முறைக்கு கொண்டுவரும்போது அவர் சட்ட நிர்வாக சபையுடன் கலந்தாலோசனை செய்தல் வேண்டும்; ஆனால் தாமதிக்கமுடியாத சிறு சிறு விடயங்களில் ஆலோசனை பெறவேண்டியதில்லை என்பதும் உண்மை. ஆனால் இவ்வித தீவிர நடவடிக்கை எடுத்த சந்தர்ப்பங்களில் அவ்வாறு எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளையும் அவற்றிற்குரிய காரணங்களையும் சபைக்கு அவர் அறிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருந்தார்: தேசாதிபதியால் இச்சபையில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட எல்லா விடயங்களும் மிகவும் சுதந்திரமாகவும் தாராளமாகவும் விவாதிக்கப்பட்டன குறிப்பாக இச்சபைக்கு நியமிக்கப்பட்ட உத்தியோகப்பற்றற் ற அங்கத்தவர்கள், சுதந்திரமாகவும் பயமின்றியும் நிர்வாகத்தின் குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டினர்.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் சட்டநிருபண சபையின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அங்கத்தவர்களின் நல்லெண்ணத்தைப் பொறுத்தே தேசாதிபதி தமது நோக்கங்களை நிறைவேற்றவேண்டியவராயிருந்து

தார். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அங்கத்தவர்களே விழிப்புணர்ச்சி யுடையவர்களாக தமது உரிமைகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள தவற வில்லை. இத்திட்டத்தின் கீழ் உத்தயோகத்தரசனுக்கும்—தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களுக்குமிடையே நல்லெண்ணம் வளர்ந்தது. அதற்கு இதன் கீழ் அமைந்த நிதிக்குழுவும், தேசாதிபதி, இராணி வீட்டில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களை சந்தித்துப் பேசதலும் உதவியாக அமைந்தது. முழுமையாகப் பார்க்கும்போது இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் தேர்ந்தெடுக்கப்படுதல் என்ற தத்துவம் மேலும் வளர்ச்சியடைந்ததோடு அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டோர்ன் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்தது. இவ் அங்கத்தவர்கள் மாகாண ரீதியில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். மேலும், வாக்குரிமை தொடர்ந்தும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதாக இருந்த போதிலும் அது முன்னரிலும் அதிகமானவு விரிவடைந்தமை கணக்கு. ஆவே இலங்கையில் அரசியல் திட்ட வளர்ச்சியில் இவ்வரசியல் திட்டம் ஒரு முக்கியமான கட்டத்தைக் குறித்து நின்றது, என்பது வெளிப்படை.

3. பொன்னுர் அரசியல் திட்டம் — 1931

1924ஆம் ஆண்டின் அரசியல் திட்டத்தின் குறைபாடுகளை உணர்ந்து கொண்ட அக்காலத்துத் தேசாதிபதியாகவிருந்த சேர்கிய கிள்போர்ட் நடை முறையிலிருந்த அரசியல் திட்டத்தின் குறைபாடுகளை ஆராய்ந்து தேவையான சிபாரிசுகளைச் செய்வதற்கு ஒரு விசாரணைக் குழுவினை நியமிக்க வேண்டுமென பிரித்தானிய அரசாங்கத்தினை வேண்டிக்கொண்டார். இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் மற்றைய தேசியத் தலைவர்களும் இத்தகைய கோரிக்கைகளைத் தொடர்ந்து கேட்டுவந்தனர். இதன் பயனாக 1927ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 13ஆம் திகதி பொன்னுர்க்குழுவினர் இலங்கையை வந்தடைந்தனர். இவர்கள் இலங்கையில் ஒருவருட காலமாவில் தங்கியிருந்து பல மக்கள் குழுவினரையும், தேசிய சங்கங்களையும் பேட்டிகண்டு நடைமுறையிலிருந்த அரசியல் திட்டத்தின் நடவடிக்கைகளையும் அதிற் பங்கு கொண்டிருந்த அங்கத்தவர்களையும் கண்டு பேசி புதியதோர் அரசியல் திட்டத்தினைச் சிபாரிசு செய்தனர். அதுவே 1931ஆம் ஆண்டு நடைமுறைக்கு யந்த பொன்னுர் அரசியல் திட்டமாகும்.

பொன்னுர் குழுவினர் மக்கள் நோக்கங்களை அறிவதற்காக 34 இடங்களில் கூட்டங்களை நடத்தியிருக்கிறார்கள். இலங்கையின் பல பாகங்களுக்கும் பிரயாணம்செய்து கிராமிய, நகரமக்கள் எல் வோருடனும் கலந்துபேசி அவர்களின் தொழில், நோக்கங்கள் என்

பளவற்றை அறிந்தனர். இலங்கையில் இருக்கும்போது இவர்கள் 141 சான்றுகளைப்பெற்றும், பிரதிநிதிக் குழுக்களையும் சந்தித்து விவாதித்திருக்கிறார்கள். பொதுவாக இப்பிரதிநிதிக் குழுக்கள் தங்கள் அரசியற் குழுக்கள் சார்பாகவும், சமய, வணிகக்குழுக்கள் சார்பாக வுமே பேட்டிகண்டனர். இவர்களுக்கு இந்நாட்டில் அளிக்கப்பட்ட சான்றுத் தொகுதிகள் யாவற்றையும் நுணுகி ஆராய்ந்தே புதிய தோர் அரசியல் திட்டத்தினைச் சிபார்ஸ் செய்தனர்:

1924ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் அமைந்த சட்ட நிருபணசபையின் அடிப்படைக் குறைபாடு அதன் அங்கத்தவர்கள் பொறுப்பு இல்லாது அதிகாரம் பெற்றிருப்பதே என்பதைத் தெளிவாக அறிந்துகொண்ட டொனமூர் குழுவினர் அதற்கேற்றவாறு தமது சிபாரிசுகளையும் செய்தனர். எனவே அதிகாரத்துடன் ஒரளவு பொறுப்பும் அவர்களுக்கு இருக்கத்தக்கவாறு ஒர் அரசியல் திட்டத் தினையே அவர்கள் சிபாரிசு செய்தனர். பிரதிநிதித்துவம் பெற்ற அங்கத்தவர்கள் நிர்வாகத்திலும் சட்டநிருபண விடயங்களிலும் அதிகாரம் பெறக்கூடியதாக ஒரு ஆட்சிமுறையினை வகுத்தனர். மேலும் உத்தியோகப்பற்றற அங்கத்தவர்கள் நிர்வாகத்திற் பயிற்சி பெறுவதற்காகப் புதிய முறையான நிர்வாகக் குழு முறையையும் அறிமுகப்படுத்தினர். ஆனால் டொனமூர் குழுவினர் செய்த சிபாரிசுகளில் மிகவும் முன்னேற்றகரமானதெனக் கொள்ளப்படுவது: 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட ஆண், பெண் இருபாலாருக்கும் வாக்களிக்கும் உரிமையை வழங்கியதேயாகும். இஃது இலங்கையில் அரசியல் திட்ட வளர்ச்சியிலும், அரசியலிலும் மிகவும் பாரதூரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்திய ஒரு சிபாரிசு எனப் பாராட்டப்பட்டது. முதன் முதலாக இந்நாட்டில் வாழ்ந்த வயதுவந்த ஆண்களும் பெண்களும் அரசியலில் பங்குபெற வைக்கப்பட்டார்கள். இலங்கை மக்களுள் பெரும் பாலானேர் தாழும் அரசியலில் பங்கு பற்றி தமது விருப்பு வெறுப்பு களுக்கிணங்க வாக்களித்து தாம் விரும்பியவர்களைத் தெரிவு செய்து கொள்ளும் வாய்ப்பளிக்கப்பட்டது. டொனமூர் குழுவினர் செய்த இன்னை முக்கியமான சிபாரிசு இரைதியான பிரதிநிதித்துவத்தை ஒழித்து முழுமையான பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தைப் புகுத்தி யமையாகும்: பல வருட காலமாக இலங்கைத் தேசியவாதிகளுள் பெரும்பான்மையோர் கோரிய இவ்வம்சம் டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் வழங்கப்பட்டது.

(1) டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் பிரதான அம்சங்கள்

(அ) அரசாங்கசபை: டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தினை புதுமையானதொன்று எனக் கூறலாம். ஏனெனில் இத்திட்டத்தின் கீழ் அமைந்த ஒரு சபையே சட்டம் இயற்றும், நிர்வாகம் செய்யும்

இரண்டு கடமைகளையும் ஆற்றியது: அரசாங்க சபை என அழைக்கப்பட்ட இச்சபை சட்டம் இயற்றுவதற்காகவும், அதேவேலை பின்னர் நிர்வாகத் தேவைகளை நிறைவேற்றும் பொருட்டும் கூடியது: இவ்வரசாங்கசபை 61 அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதாக அமைக்கப்பட்டது. இவர்களுள் 50 அங்கத்தவர்கள் சர்வசன வாக்குரிமை மூலம் தேர்தல் தொகுதிகளிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டனர். 8 பேர்கள் சிறுபான்மையோரின் நல உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காகத் தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்களுள் ஐரோப்பியர் நால்வராகவும், பறங்கியர் ஒருவராகவும், மலே ஒருவராகவும், இந்திய வர்த்தக வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் ஒருவராகவும் இருந்தனர். இவர்களோடு மூன்று உத்தியோக அங்கத்தவர்களும் அரசாங்கசபையில் இடம்பெற்றனர். மூன்று உத்தியோகத்தவர்களும் முறையே பிரதம காரியதரிசி, சட்டத்துறை நாட்கம், நிதிக் காரியதரிசி என்போராவர். இம் மூன்று பேருக்கும் சபையில் வாக்களிக்கும் உரிமை யிருக்கவில்லை.

அரசாங்கசபை சட்டவாக்கத்துடன் ஆட்சி பற்றிய அலுவல்களை மேற்கொள்ளவேண்டியிருந்ததால் அது இரட்டை ஆட்சி அலுவல்களை மேற்கொண்டது. அதாவது நிர்வாகம்பற்றிய விடயங்களைச் செய்வதற்கு அது நிர்வாகக்குழுவிலும் சட்டவாக்கம் சம்பந்தமான விடயங்களைக் கவனிப்பதற்கு அரசாங்க சபையிலும் இருக்கவேண்டியிருந்தது. அரசாங்கசபை அங்கத்தவர்கள் 7 நிர்வாகக்குழுக்களாகத் தமிழ்மைத் தாமே பிரித்து பின்வரும் துறைகளுக்குப் பொறுப்பாகவிருந்தனர்:

1. உள்நாட்டு அலுவல்கள்
2. கமத்தொழில் அல்லது விவசாயம்
3. உள்ஞாராட்சி
4. சுகாதாரம்
5. கல்வி
6. பொது வேலை (தொழில், கைத்தொழில், வர்த்தகம்)
7. போக்குவரத்து

மிகுதியாகவுள்ள மூன்று முக்கிய துறைகளும் மூன்று உத்தியோகத்தவரின் கீழும் இருந்தன. பகிரங்கசேவை, வெளிநாட்டு விடயங்கள், பாதுகாப்பு போன்றன பிரதம காரியதரிசியின் கீழும், சட்ட ஒழுங்குகள் சட்டக் காரியதரிசியின் கீழும், நிதி நிதிக்காரியதரிசியின் கீழும் இருந்தன:

இந்த மூவருடன் ஏழு நிர்வாகக் குழுவின் தலைவர்களாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டவர்களும் சேர்ந்து அமைச்சர்கள் சபையாக

இயங்கினர். பிரதம காரியதரிசி என்ற அதிகாரி தமது பதவி காரணமாக இவ்வமைச்சர்கள் சபையின் தலைவராகக் கடமையாற்றி னர். அரசாங்க சபையின் தலைவர் இவ்வமைச்சர்கள் சபையின் உப தலைவராகக் கடமையாற்றினர். ஏழு நிர்வாக சபைகளின் தலைவர்களும் சேர்ந்து தமிழ்டையே ஒருவரைச் சபை முதல்வராகத் தெரிவு செய்வர். அமைச்சர்கள் சபை ஏதாவது ஒரு முடிவினைச் செய்யும்போது மூன்று அரசாங்க உத்தயோகத்தர்களும் தமது ஆலோசனைகளைத் தெரிவிப்பார்.

இத் திட்டத்தின் கீழ் அமைச்சர்கள் சபை ஒன்று இயங்கியமையால் உள்ளுரவர்கள் போதுமான அளவில் தம் அலுவல்களைத் தாமே நடத்துவதற்குரிய பொறுப்பனை இது வழங்கியது. இதனால் கட்சிமுறை நடைமுறையில்லாமையால் ஏற்பட்ட சில குறைபாடுகளையும் இது நீக்கிவிட்டது. அரசியல் முறையை, கொள்கைகளை அறிவுமுறையால் ஆராய்கின்ற ஒரு நிலையிலிருந்து மாறி நாளுக்கு நான் ஆட்சி முறையில் எழும் அலுவல்களை எவ்வாறு செயல்முறையில் கையாள வேண்டுமென்பதில் பயிற்சிபெற இம்முறை வாய்ப்பழித்தது. இத் திட்டம் பொறுப்புடன் அதிகாரத்தையும் வழங்கி ஆட்சிமுறை அறிவுடன் அரசியல் வளர்ச்சி ஒருங்கே வளர வாய்ப்பளிப்பதாக இருந்தது.

1924ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் வாக்களிக்கத் தகுதி யானார் தொகை 2,04,996 ஆக இருந்தது. புதிய அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் அத்தொகை 18,50,000 ஆக அதிகரித்தது. முதலா வது அரசாங்க சபைத் தேர்தலில் வாக்களிக்கத் தகுதியானார் தொகை 15,57,850 ஆக இருந்தது. வாக்காளர் 50 தேர்தல் தொகுதிகளிலிருந்து அங்கத்தவர்களைத் தெரிவு செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. அத் தொகுதிகள் பின்வருமாறு பரிக்கப்பட்டிருந்தன :—

மேற்கு மாகாணம்	—	14
மத்திய	—	8
தெற்கு	—	7
வட	—	4
கிழக்கு	—	2
வடமேல்	—	6
வடமத்திய	—	1
ஊவா	—	3
சட்பிரகமுவா,,	—	5
		50

(ஆ) நிர்வாகக்குழு முறை

பொன்னும் குழுவினரின் மிக முக்கிய சிபாரிசுகளில் ஒன்று நிர்வாகக்குழு முறையாகும். இக் குழுக்கள் பெரும்பாலும் 8 அங்கத்த வர்களைக்கொண்டதாக இருந்தன. (குறைந்தது 6 கூடியது 9 அங்கத்தவர்கள்.) ஒரு நிருவாகக் குழுவின் முக்கியமான கடமை அதற்கென ஒதுக்கப்பட்ட துறைகளை மேற்பார்வை செய்வதும் அவற்றி ணைக் கட்டுப்படுத்துவதுமாகும். அதோடு அதன்கீழ் இயங்கும் துறையினது ஒரு ஆண்டுக்கான திட்டங்களை ஆரம்பித்துவைப்பதும் அதன் செலவுகளைச் செப்பனிடுவதும் அத்துறைகளில் ஏற்படும் பதவி வெற்றிடங்களுக்கு ஆட்களை நியமிப்பதில் ஆலோசனை வழங்குவதும் இக்குழுக்களது கடமைகளாக இருந்தன. இக்குழுமுறை அறிமுகப் படுத்தியமைக்குப் பின்வரும் காரணங்கள் காலாயமைந்திருக்கலா மென்று தெரிகிறது :-

1. இங்கிலாந்து உள்ளுராட்சி அமைப்பில் இத்தகையமுறை நடைமுறையிலிருந்தமே;
2. இந் நாட்டு அரசியலில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களிடையே நிர்வாகத்திற் பங்குபற்றும் அவாவும் ஈடுபாடும் இருந்தமை; அதனைப் பூர்த்திசெய்வதற்கு ஆணைக் குழுவினர் இதனை ஒரு வழியாகக் கொண்டமை.
3. சிறுபான்மையினருக்கும் ஆட்சியில் பங்குகொடுக்க இதனை ஒரு வழியாகப் பயன்படுத்தியமை.
4. ஒரு நூற்றுண்டு காலமாக பிரித்தானியாவில் இயங்கிய மந்திரிசபை ஆட்சி முறையில் தனிப்பட்ட கட்சி அங்கத்த வர்களுக்கு எவ்வித முக்கியத்துவமும் அளிக்கப்படவில்லை; கட்சிக்கொற்றாக்களின் தனியதிகாரத்தின் கீழ் அவர்கள் பேசாமடந்தைகளாக மாறியிருந்தனர். ஆகவே உருவாக்கப் படுகின்ற புதிய அரசியல் திட்டத்தில் தனி அங்கத்தவர்களுக்கு முக்கியத்துவமும், நிர்வாகத்தில் அதிக பங்கும் அளித்தமை.
5. இலங்கையில் அக்காலகட்டத்தில் வளர்ச்சியடைந்த ஒரு கட்சி முறை நடைமுறையில் இல்லாமை.

இந்த நிர்வாகக் குழுமுறை பின்வரும் வழிகளில் இந் நாட்டின் அரசியல் வளர்ச்சிக்கு உதவி புரிந்தது.

1: இது மந்திரிசபை ஆட்சிமுறையின் ஆரம்பத்தினைச் சுட்டிக் காட்டியது;

2. மசோதாக்கள் சட்டமாக்க ஆக்கப்படும் முன்பு நீண்டகால இடைவெளியில் விவாதிக்கப்பட்டதால் நிறைவான சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டது;

3: இது பாராளுமன்ற ஐனநாயகம் என்ற அரசியல் கல்வியை ஊட்டும் ஒரு ஆரம்பப் பாடசாலையாக அமைந்தது.

4. இக்குழுக்களில் இடம்பெற்ற இலங்கையின் அரசியல் தலைவர் களுக்கு அரசியல் அனுபவமும், பயிற்சியும் பெறும் வாய்ப்பை அளித்தது.

இவ்வமைப்பு பல குறைபாடுகள் உடையதாகக் காணப்பட்ட போதும் சுமார் 17 வருடகாலம் எவ்வித தடைகளுமில்லாது இயங்கியது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நிர்வாகத்தினைப் பொறுத்து இக்குழுக்கள் அவற்றின் கீழ் இயங்கிய தலைக்களங்களை உண்மையான கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருந்தன. இவ்வரசியல் திட்ட நடைமுறையின் இறுதிக் காலப்பகுதியில் சிறுபான்மையோர் கூட திருப்பதி யடைந்தே காலப்பட்டனர். ஆகவே, இவ்வரசியல் திட்டத்தை இயற்றபவர்கள் எதிர்பார்த்த நோக்கங்களில் ஒரு சிலவாவது நிறைவேறின என்றே கொள்ளவேண்டும்.

இந்நிர்வாகக் குழுமுறைக்கு எதிராக எடுத்துக் கூறப்பட்ட குறைபாடுகள் பின்வருவன:

1. ஒவ்வொரு விடயத்தையும் தீர்மானிக்கவும், நடைமுறைப் படுத்தவும் இக்குழுக்கள் எடுத்துக்கொண்ட நேரம் மிகவும் அதிகமாகும். பிரித்தானிய அரசிடலில் ஒரு மந்திரியோ, உயர் அதிகாரியோ முடிவு செய்கின்ற வட்டயத்தை இலங்கையில் நிர்வாகக் குழுக்கள் நினைக்கமாக ஆராய்ந்ததால் காலதாமதம் ஏற்பட்டது.

2. இக்குழுக்களின் அங்கத்தவர்களிடையேயும், மந்திரிமார்களிடையேயும் கூட்டுப்பொறுப்பு நிலவில்லை. ஒரு விடயத்தையிட்டு மந்திரிசபை முழுவதும் கண்டிக்கப்படும் போது அக் கண்ட எத்தைக் கூட்டுப் பொறுப்புடன் ஏற்காது அல்லது மறுக்காது அதற்கு அந்தத் துறைக்குரிய மந்திரியே பொறுப்பு எனக் குற்றஞ்சாட்ட, அம்மந்திரியோ அக்குழுவில் அங்கம் வகிக்கும் உறுப்பினர்களோ அதற்குப் பொறுப்பு எனக் கூறும் நிலை இருந்தது. பிரித்தானிய மந்திரிசபையிற் காணப்பட்ட கூட்டுப்பொறுப்பு என்ற அப்சம் டொனஸூர் கால மந்திரிசபையிற் காணப்படவில்லை. இது இலங்கை அரசியலில் நீண்ட காலப் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தியது. சுதந்திரத்துக்கு பன்னாம் நீண்ட காலத்துக்கு டொனஸூர் கால அனுபவங்களால் மந்திரிமார் கூட்டுப் பொறுப்பற்று நடந்தனர்.

3. ஒரு தறைக்குப் பொறுப்பான நிர்வாகக் குழு வேறொரு தறைக்குப் பொறுப்பான நிர்வாகக் குழுவில் தலையிடுகின்ற, கட்டுப் படுத்துகின்ற நிலையும் காணப்பட்டது.

4. அரசாங்க சபை அங்கத்தவர்கள் தமது அரசியல் செல்வாக்கைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்காகத் தாம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தொகுதியிலுள்ள ஒருவருக்கு அவர் தகுதியில்லாதிருந்தும் நியமனம் வழங்குமாறு வற்புறுத்தினர்.

5. தேசாதிபதியும் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களும் ஒரு குழுவாக இயங்க, தெரிவுசெய்யப்பட்ட மற்றைய அங்கத்தவர்களும் மந்திரிமாரும் ஒரு குழுவாக இயங்கினர்.

6. சில சந்தர்ப்பங்களில் ஒரு மந்திரி தன்னுடைய குழுவில் சிறபான்மையினரின் ஆதரவையே பெற்றுடிந்தது. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் அவர் தன்னுடைய குழுவுக்குக் கடமைப்பாடுடையவராக, தான் எடுத்த தீர்மானத்துக்கு மாரூகப் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் குழு வேறொரு தீர்மானத்தை எடுத்தது என அரசாங்க சபையிற் கூறவேண்டி விருந்தது. ஒவ்வொரு விடயத்திலும் மந்திரி தனது குழுவின் பெறும்பான்மை ஆதரவைப் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கவேண்டும் அல்லது பதவி நீங்க வேண்டும். இது மந்திரிமார் அடுத்தடுத்துப் பதவி நீங்குவதற்கு வழி வகுக்கும் அல்லது மந்திரிமாரின் தனி அதிகாரத்துக்கு வழி வகுக்கும்.

ஆகவே, நிர்வாகக் குழுமுறை குறைபாடுகள் நிறைந்த தொன்றுகிய போதிலும், அதுபற்றிக் கண்முடித்தனமாகக் கூறப்பட்ட கண்டனங்கள் அனைத்தும் சரியல்ல என்பது தெரிகின்றது. குறிப்பாக இரண்டாம் உலக மகா யுத்தகாவத்தில் உத்தியோகத்தர்களுக்கும், மற்றைய உறுப்பிலர்களுக்கு மிடையே நெருக்கம் ஏற்பட்டதால் நிர்வாகக் குழுக்கள் சிறப்பாக இயங்கின,

(இ) சர்வசன வாக்குரிமை

டொனமூர் ஆணைக்குழுவினர் முன் வைத்த சிபார்சுகளில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது (வயது வந்தோர்களுக்கு) சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற சிபார்சாரும். அக்காலத்தில் இலங்கை அரசியல் தலைமைத்துவத்தை ஆக்கிரமித்திருந்த உயர் மத்திய வகுப்பினர் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்படுவதனை ஆதரிக்கவில்லை. அப்போது இலங்கையில் இயக்கத்திலிருந்த அரசியல், இனக் குழுக்கள் எல்லாம், டொனமூர் ஆணைக்குழுவினர் முன்பு சாட்சியங்கள் அளித்தபோது சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கப்படக் கூடாது என்பதற்குப் பல் வேறு காரணங்களையும் எடுத்துக்காட்டி

னர். சொத்துத் தகுதியற்றேருக்கு அதனை வழங்கின் அவர்கள் பொறுப்பற்ற முறையில் நடந்துகொள்வர் எனவும், கல்வி அறிவற்ற வர்களுக்கு அதனை வழங்கினால் அதனை அவர்கள் தவறான வழியில் பயன்படுத்துவர் எனவும் அரசியலில் ஊழல் அதிகரிக்கும் எனவும் எடுத்துக் கூறினர். ஆனால் ஏ. ஏ. குணசிங்காவும் அவர் தலைமை தாங்கிய தொழிற் சங்கமுமே, பால், சாதி, இனம் என்ற பார பட்சமின்றி இலங்கையர் அனைவருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டுமென்று வாதாடிய ஒரே ஒரு அரசியற் குழுவாக இருந்தது:

உதாரணமாக இலங்கை தேசிய காங்கிரஸின் குழுவினர் சாட்சிய மளித்தபோது வாக்குரிமை விடயத்தில் 50 ரூபா மாதாந்தம் அல்லது 600 ரூபா வருடாந்த வருமானம் உள்ளவர்களுக்கே, வாக்குரிமை வழங்கப்படவேண்டும், என்றும் அல்லாவிடின் வாக்குரிமை பெறு வோர் பொறுப்பற்ற முறையில் அதனைப் பயன்படுத்துவதோடு அவர்களின் வாக்கினை மற்றையோர் பணத்துக்கு வாங்கக்கூடிய நிலை ஏற்படுமென்றும் எடுத்துக் கூறினர்.

இழைத்தேச நாடுகளில் பல நூற்றுண்டுகளாகத் தலைவர் ஆட்சி முறையும் நிலப்பிரபுத்துவமுறையும் நிலவிவந்தது உண்மை: குறிப்பாக இலங்கை போன்ற நாடுகளில் மக்கள் ஆட்சித் தாபணங்கள் மிக அண்மையிலேயே தோற்றும் பெற்றன. சமூகத்தின் பல்வேறு வகுப்புகளும் நீண்டகாலமாகப் பிரிக்கப்பட்டு வாழ்ந்துவந்தன. இந்வகுப்பில் இருந்து மேல் வகுப்புக்குச் செல்லுதல் நடைமுறையில் முடியாதகாரியமாக இருந்தது. ஒரு நபரோ அல்லது ஒரு சிலரோ ஏனையவர்களைத் தமக்கிழ் அடக்கி ஆள்வதற்குப் பெற்றிருந்த தனிப் பெரும் உரிமையை யாரும் எதிர்க்கவில்லை. ஆனால் அந்த நிலை மெல்ல மெல்ல மாறுகின்றது என்று டொன்னர் குழுவினர் குறிப்பிட்டனர். இருந்தும் இங்கு அரசியல் சமத்துவம் முற்றுக் குணரப்பட வில்லை எனவும் மக்களில் பெரும்பகுதியினருக்குப் பிரதிநிதித்துவம் அளித்தாலன்றி அரசாங்கத்துக்கு மேலும் பொறுப்புரிமையை வழங்கமுடியாது இருக்கும் என்றும் டொன்னர் குழுவினர் என்னிவிரந்த முறையிலுமைந்த வாக்குரிமையினை இலங்கையருக்கு வழங்கினர்.

வாக்குரிமையை விஸ்தரிக்கக்கூடாதென்பதற்குச் சார்பாக தெரி விக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் பின்வருமாறு :

- (1) தேர்தல் தொகுதி விரிவடைய குழ்ச்சியும் ஊழலும் அதிகரிக்கும்.
- (2) வாக்குரிமை 25 வயதுக்கு மேற்பட்டோருக்கே வழங்க வேண்டும்;

- (3) சொத்துடைமை உள்ளவருக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும். அவர்களே நாட்டுப் பற்றுடையவர்களாக இருப்பார்.
- (4) கல்வி அறிவுடையவருக்கே வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும்.

மேற் குறிப்பிட்ட வாதங்களுக்கெதிராக டொனமூர் குழுவினர் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்படவேண்டும் என்பதற்குச் சார்பாக எடுத்துரைத்த கருத்துகள் :

- (1) பிரித்தானிய அரசியல் வரலாற்றில் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப் பட்ட ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் ஊழல் குறைந்து வந்து அருகிவிட்டது. மேலும் வாக்குரிமையை உபயோகிப்பதன் மூலம் அதனை உபயோகிக்கவேண்டியதன் அரசியல் அறிவு மக்களிடையே வளரும்
- (2) 21 வயதே ஒருவர் முதிர்ச்சியடைந்து வாழ்க்கைக் கடமை களை ஏற்றுக்கொள்ளும் வயது என்று உலகமெங்கும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. மேலும் 21 வயதை அடைந்தவர்கள் இலங்கையில் ஏற்கனவே வாக்குரிமை பெற்றிருந்தார்கள்.
- (3) சொத்தில்லாத ஒரு பிரசை அரசியல் அமைப்பு அமைந்த சீரினாலோ சீரின்மையாலோ பாதிக்கப்பட்டிருக்கக் கூடும். சொத்தில்லாத ஒரு பிரசை சொத்துள்ள ஒரு பிரசையை விடக் கூடிய நாட்டுப் பற்றுள்ளவராகவும் இருக்கலாம்.
- (4) கல்வியறிவற்றவர்களுள் புத்திக்கூர்மை படைத்த பிரசை களும் இருப்பார். இவர்களுக்கு கல்வியறிவு பெறுவதற்கு வாய்ப்பில்லாதது இவர்களின் பிழையல்ல.

வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்படவேண்டும். என்பதற்கு ஆதரவாக டொனமூர் குழுவினர் மேலும் இரண்டு விடயங்களைச் சுட்டிக் காட்டினர், அவை :

(1) 10,000 தொடக்கம் 80,000 வரையுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கும் வாக்குரிமையை முங்கினால் தம் துங்களை ஈடு செய்யும் நல்லையை அடைவதோடு குடியக்கள் என்ற வகையில் ஒரு உயர் உரிமையையும் பெற்று வாழ்வர்,

(2) பெண்களுக்கு வாக்குரிமையை வழங்குவதன் மூலம் இலங்கையில் குழந்தை இறப்புவிதத்தும், வீடுமைப்பு, குழந்தைகள் நலம், மருத்துவம், கற்பினிகளுக்கான உதவி போன்றவற்றில் வளர்ச்சி ஏற்படும் என்றும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

சனநாயகத்தின் ஒரு அம்சம் சமத்துவமாகும். இச் சமத்துவத்தை சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கியது என்றும் வாதிடப்பட்டது. அரசியல் ரீதியில் ஒருவருக்கு ஒரு வாக்கு என்ற சமத்துவம் நிலை நாட்டப்பட்டது:

பொன்னும் குழுவினர் சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கியமை இலங்கையின் பிற்கால அரசியல் வளர்ச்சியில் பாரதாரமான மாற்றங்களைப்படுத்தி அதன் வளர்ச்சிக்குக் காரணமாயிருந்தது என்பது முக்கியமானதாகும். சாதாரண மக்கள் வாக்குரிமை பெற்றதால் தேர்தல் காலங்களில் அரசியல் தலைவர்கள் அவர்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்காகப் பல்வேறு வாக்குறுதிகளை அளித்ததோடு அவற்றை நடைமுறைப் படுத்தவும் முயற்சித்தவர். இதனால் சமூக முன்னேற்றத் துக்கான பல திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. கூடியளவு பணம் செலவு செய்யப்பட்டது. தொழிலாளர் நலன் சம்பந்தப்பட்ட பல சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன.

மேலும், தேர்தலில் போட்டியிடுவோர் சில வகையான கொள்கைகளை முன்வைக்கத் தொடங்கினர். பொன்னும் அரசியல் திட்டம் கட்சிகளற்ற சூழ்நிலைக் கெளவே தயாரிக்கப்பட்டதாக இருந்த போதும் சர்வசனவாக்குரிமை மறைமுகமாக இலங்கையின் கட்சிமுறை வளர்ச்சிக்கு உதவியது என்றும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

பொன்னும் அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டமையால் இலங்கையில் வாழ்ந்த வயது வந்த ஆண், பெண் இருபாலாரும் தாம் அரசியலில் நேரடியாகப் பங்குபற்றுகிறோம் என்ற உணர்வினைப் பெற்றனர். மேலும், அரசியல் தலைவர்களும், பிரதிநிதிகளும் மக்களின் தேவைகளையும், பிரச்சினைகளையும் அறிந்து அவற்றுக்கு உகந்த பரிகாரம் தேட, சட்டங்கள் இயற்றத் தலைப்பட்டனர்.

(ஈ) அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள்

பொன்னும் அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் அமைந்த அரசாங்க சபைக்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்கென முன்று அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் முறையே நிதி, பிரதம, சட்டக் காரியத்துறைகளாவர். நிர்வாக விடயங்கள் இவர்களுக்கு இரண்டாந்தரமானவையே. இவர்கள் பொறுப்பின் கீழ் இருந்த முன்று துறைகளும் பிறதுறைகள் எல்லாவற்றையும் கட்டுப் படுத்தும் பிரதான துறைகளாக இருந்தன. இவர்கள் பொறுப்பில் மைந்த திணைக்களங்கள் முக்கியமும் பலம் வாய்ந்தவையுமாகும். இதனால் மற்றைய மந்திரிகள் இவர்களின் அனுசரணை இல்லாத தமது கருமங்களைக் கொண்டு நடத்த முடியாதவர்களாக இருந்தனர். அதேவேளையில் இவ்வுத்தியோகத்தர்கள் மக்களுக்குப் பொறுப்பு

சொல்லவேண்டிய நிலையில் இல்லாததால் இவர்கள் ஏகாதிபத்தியத் தின் நவஞ் காப்பவர்களாகக் காணப்பட்டனர். இதனால்தான் இவர்களை “அரசியல் திட்டத்தின் காவல் நாய்கள்” என வர்ணித்தனர்:

டோன்றுர் அரசியல் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்த ஆரம்ப காலத்தில் இவ்வுத்தியோகத்தர்கள் ஒவ்வொரு நிர்வாகக் குழுக் கூட்டத்திலும் தாமே கலந்து கொண்டனர். அல்லது தமது பிரதி நிதிகளை அனுப்பிவைத்தனர். ஆனால் காலக்கிரமத்தில் இவ்வுத்தியோகத்தரின் கடமைகள் அதிகரித்ததினாலும், நிர்வாகக் குழுக்களின் முக்கியத்துவம் குறைந்து வந்ததினாலும் இவ்வழக்கம் தொடர வில்லை. இருந்தும் இவ்வுத்தியோகத்தர்களிடமிருந்தே தொடர்ந்தும் தேசாதிபதி ஆலோசனைகளைப் பெற்றுவந்தார். தேசாதிபதி இந்நாட்டின் அரசியல் சம்பந்தமான ஆலோசனைகளுக்கு அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களிலேயே தங்கியிருக்கவேண்டியிருந்தார். ஏனெனில் தேசாதிபதி நேரடியாக அரசாங்கசபை நிகழ்ச்சிகளிற் கலந்து கொள்வதில்லை. இதனால் உத்தியோகத்தர்கள் அரசாங்கசபையில் தனியொரு கட்சியாக இயங்கினர். ஏகாதிபத்தியத்தின் நவஞ் காப்பதே இவர்களின் நோக்கமாகவும் இருந்தது.

॥ஆவது உலக மகாயுத்தம் தொடங்கியதோடு இவ்வுத்தியோகத் தரின் போக்கிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டது. மற்றைய அமைச்சர்கள் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் இவர்கள் விட்டுக்கொடுத்து நடக்கத் தலைப்பட்டனர். இதனால் இவர்களுக்கும் இதர அமைச்சர்களுக்கு யிடையே நெருக்கம் அதிகரித்ததோடு அரசியல் திட்டமும் சமூக மாக இயங்கியது. இக்காலப்பகுதியில் சேர் ஒவிவர் குணத்திலக்கா நிதிக்காரியதாசி ஆக்கப்பட்டமை இதை மேலும் வலியுறுத்துகிறது,

(2) தேசாதிபதி

டோன்றுர் அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் இரு முடிக்குரிய குடியேற்ற நாட்டு அரசியல் திட்டத்தில் தேசாதிபதி ஒருவர் வகிக்கும் பிரதியேகமான நிலையை இலங்கைத் தேசாதிபதி வகிக்காவிடினும் அவருக்குக் குறிப்பிடக்கூடியளவு அதிகாரமும் செல்வாக்கும் தொடர்ந்தும் இருந்து வந்தது. இவ்வரசியல் திட்டத்தின்படி தேசாதிபதி பொது இலச்சினையை வைத்திருக்கவும், முடியினால் சட்டப்படி நன்கொடையாக வழங்கப்படக்கூடிய காணி நன்கொடைகளை வழங்கவும் சட்டக்காரியதரிசியின் ஆலோசனை பெற்று மன்னிப்பு வழங்கும் அதிகாரங்களையும் கொண்டிருந்தார். மேலும் தேசாதிபதியே படைகளின் தளபதியாக விருந்தபோதும் அவ்விடயங்கள் பற்றிய சட்டுப்பாடுதள் இராணுவ அதிகாரிகள் வசமே இருந்தது. மேலும் பிரதம காரியதரிசியைக் கலந்தாலோசித்து நாட்டின் வெளி

நாட்டு அலுவல்களையும் கவனித்துவந்தார். மேலும் சமூக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விழாக்களிலும் சம்பிரதாய பூர்வமாகக் கலந்து கொண்டார்.

நிர்வாகத்தினைப் பொறுக்கு, கொள்கைகள், நிர்வாக நடவடிக்கை, பரிபாலனை போன்றவற்றில் தேசாதிபதி பிரதான நிர்வாகியாக இருந்த நிலைமாறி டொனமூர் அரசியல்திட்டத்தின் கீழ் மிகக்குறைவான விடயங்களிலையே நேரடிப் பொறுப்பு வகிக்கும் நிலைக்குத் தேசாதிபதி மாறிவிட்டார். இருந்தும் அரசாங்க அதிகாரிகள் பொறுப்பாக விருந்த துறைகளான பொதுச் சேவை, பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டு விடயங்கள், சட்டம், நிதி போன்ற வற்றங்கு உத்தியோகத்தர்கள் தேசாதிபதிக்கு நேரடியாகப் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டியவர்களாக இருந்தனர். மேலும், சட்டத்துறையைப் பொறுத்த அரசாங்க சபையின் ஆலோசனையுடனும் அனுமதியுடனும் தேசாதிபதியே சட்டங்களை இயற்றுவார். தேசாதிபதி சம்மதம் வழங்கும் வரை எந்தச் சட்டங்களும் நடைமுறைக்கு வராது. தேசாதிபதி சில வகையான மார்க்஝ோதாக்ஷோ மன்னர் பிரானின் அனுமதி பெறுவதற்கெனத் தடுத்துவைக்கும் அதிகாரத்தினையும் பெற்றிருந்தார்.

(ஐ) பொதுச் சேவை ஆணைக்குமு

இலங்கை அரசாங்கத்தை நாள்தோறும் உறுத்துகின்ற பொது விடயங்களுள் மிகவும் சிரமத்தைத் தருவது பொதுச் சேவைப் பதவி களுக்கு ஆட்சேர்ப்பதும் அவர்களுக்குப் பதவி உயர்வு அளிப்பதும் என்பதை கண்டு கொண்ட டொனமூர் குழுவினர் இவ்விடயங்களுக்காகப் பொதுச் சேவை ஆணைக்கும் ஒன்றினை நிறுவவேண்டும் எனச் சிபாரிசு செய்தனர். இது ஒரு நிலையான குழுவாகவும், மேற்குறிப் பிட்ட விடயங்களில் தேசாதிபதிக்கு ஆலோசனை கூறுவதாகவும் அமையவேண்டும் என எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. இக் குழுவுக்கு பிரதம காரியத்தின் தலைவராகவும் வேறு இரு முக்கியமான அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் அங்கத்தவர்களாகவும் கடமையாற்றினர். இவர்களைத் தேசாதிபதியே நியமிக்கவேண்டும்:

அமைச்சர்களுடைய தீர்மானங்களிலோ அல்லது தினைக்களது தலைவர்களின் தீர்மானங்களிலோ தலையிடுவதற்காக இவ்வாணைக் குழு அமைக்கப்படவில்லை என்றும் மாருக உத்தியோகத்தர் நியமனம், பதவி உயர்வு என்பவற்றில் ஒரு ஒழுங்குமுறை கடைப் பிடிக் கப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்துக்காகவும் அமைச்சர்கள், தேசாதிபதி என்போருக்கு பொதுச் சேவை தொடர்பாக ஆலோசனை கூறுவதற்குமே இது டொனமூர் குழுவினரால் சிபாரிசு செய்யப் பட்டது:

இல்வாறு, டொனமூர் அரசியல் திட்டம் இலங்கையரை பொறுப் பாட்சியில் அனுபவம் பெறுவதற்குப் பயிற்றுவிக்கும் ஒரு இடைக் காலத் திட்டமாக அமைந்ததோடு அரசியல் திட்ட அபிவிருத்தியில் ஒரு முக்கியமான கட்டமாகவும் அமைந்தது. அதனாலேதான் டொனமூர் அரசியல் திட்டம் இலங்கையருக்குப் பத்தில் ஏழு பங்கு பொறுப்பாட்சியை வழங்கிற்று என்ற கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டது.

சோல்யரி அரசியல் திட்டம் – 1947

பின்னணி:

டொனமூர் அரசியல் திட்டம் நடைமுறையிலிருந்த காலப் பகுதி முழுவதிலும் தொடர்ந்து சீர்திருத்தத்துக்கான கோரிக்கைகள் முன் வைக்கப்பட்டன: 1938 இல் சேர் அன்று கல்டிகற், குடியேற்றநாட்டுக் காரியதரிசியின் வேண்டுகோளின்பேரில் இதுபற்றிய ஒரு அறிக்கை யைத் தயாரித்தார். ஆனால் இந்தப் பிரேரணைகள் அரசாங்கசபை விவாதங்களின் போது நிராகரிக்கப்பட்டன. அடுத்ததாக 1941 இல் பிரித்தானிய அரசாங்கம் ஒரு பிரகடனத்தை வெளியிட்டது. இப்பிரகடனம் இலங்கையின் அரசியல் திட்டம் திருத்தப்படவேண்டியதன் அவசியத்தையும், முக்கியத்துவத்தையும் உணர்ந்துள்ளது என்றும் அதனைப் பரிசீலனை செய்ய, போர் முடிந்தவுடன் ஒரு ஆணைக்குமுடிவினை நியமிக்கும் அல்லது மகாநாட்டைக் கூட்டும் என்றும் குறிப்பிட்டது. கிறிப்ஸ் விசாரணைக் குழு 1942 இல் இந்தியாவுக்கு விஜயம் செய்த போது, அரசாங்கசபை, இலங்கைக்கு டொமீனியன் அந்தன்து வழங்கப்படவேண்டும் என்றும், கிறிப்ஸ் விசாரணைக்குமுடிவை இலங்கைக்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டுமென்றும் கோரியது. இந்த கோரிக்கைகளும் நிராகரிக்கப்பட்டன: ஆனால் 1943 இல் பிரித்தானிய அரசாங்கம் இன்னொரு பிரகடனத்தை வெளியிட்டது. அப் பிரகடனம், போரை அடுத்து நடத்தப்படும் அரசியல் திட்டச் சீர்திருத்தப் பரிசீலனை, இலங்கைக்கு முடியின் கீழான முழுமையான பொறுப்பாட்சி அரசாங்கத்தை வழங்கும் எனவும், அப்பொறுப்பாட்சியானது உள்ளர் சிவில் நிர்வாக அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கும் எனவும் குறிப்பிட்டது. இலங்கையின் பாதுகாப்பும் வெளிநாட்டுவிவகாரங்களும் பிரித்தானிய அரசின் அதிகாரத்தின் கீழ், அதன் ஆலோசனைப்படி நடத்த ஒழுங்குகள் செய்யப்படும்: இடைக்காலத்தில் மந்திரிமார் முழுமையான ஒரு அரசியல் திட்டத்துக்கான பிரேரணைகளை முன் வைக்கலாம் எனவும் அத்தகைய அரசியல் திட்ட வரைவு மேற்சொன்ன பிரகடனத்தோடு ஒத்துப் போவதாயும் அரசாங்கசபை அங்கத்த வர்களின் $\frac{3}{4}$ பங்கினரின் சம்மதத்தைப் பெற்றதாயும் இருத்தல் வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டது. இதன் அடிப்படையில் மந்திரிமார் அரசியற் சீர்திருத்த நகர் திட்டம் ஒன்றைத் தயார் செய்தனர். அத்திட்டம் பின்வரும் அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தது:

- (1) நிர்வாகக்கும் ஆட்சியை நீங்கிலிட்டு 10 மந்திரிகளைக் கொண்ட ஒரு மந்திரிசபையை அமைத்தல், பிரதமமந்திரி யின் மகாதேசாதிபதி நியமிக்க வேண்டும்.
- (2) 10 மந்திரிகளுக்கும் உதவியாக 10 உப மந்திரிகளை நியமிக்க வேண்டும்.
- (3) பிரதேசவாரியாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட 95 அங்கத்தவர்களையும் சிறுபான்மையோருக்கும் பிறபோக்கான பிரதேசங்களுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் வழங்குவதற்காக 5 நியமன அங்கத்தவர்களையும் கொண்ட ஒரு பாராளுமன்றத்தினை அமைத்தல். இரண்டாவது சபை ஒன்றினை அமைக்கும் விடயம் மந்திரிசபையினால் வருங்காலத்தில் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும்: அவ்வாருன தீர்மானம் பெரும்பான்மை வாக்குகளின் அடிப்படையில் எடுக்கப்படும்.
- (4) 1943 ஆம் ஆண்டின் அரசியற் பிரகடனத்தின் பிரகாரம் உள்நாட்டுநிர்வாக விடயங்களில் மகாதேசாதிபதிக்கு அளிக்கப்பட்ட விசேட அதிகாரங்களைக் குறைத்தல், ஆனால் வெளிநாட்டு விவகாரங்களைப் பொறுத்து இது தொடர்ந்திருக்கும்.
- (5) அரசாங்க சேவையும் நீதிபரிபாலன சேவையும் முறையே அரசாங்க சேவைக் குழுவின் கீழும் நீதிச்சேவை ஆணைக் குழுவின் கீழும் இயங்கும்:

1944 ஆம் ஆண்டு பெற்றவரி மாதத்தில் முடிவாக்கப்பட்ட இதன் பிரதியொன்று குடியேற்றநாட்டு மந்திரிக்கும் அனுப்பிவைக்கப்பட்டது. இதே நேரத்தில் சிறுபான்மைக் குழுவினர் தமது நலவரிமைகள் கவனத்துக்கு எடுக்கப்படவில்லையென அதிருப்தி தெரிவித்தனர்: மேலும் இலங்கையிலுள்ள இந்திய மக்களின் நிலைப்ரற்றியும் இந்திய அரசாங்கம் அச்சம் தெரிவித்தது. இவற்றினை ஆராய்ந்த பின்பு 1944 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் பிரித்தானியப் பாராளுமன்றத்தில் குடியேற்றநாட்டு மந்திரி பின்வரும் கருத்தினைத் தெரிவித்தார்:

இலங்கை மந்திரிகள் தமது நகற்றிட்டத்தைச் சமரீப்பித்து அதனை உடனே பரிசீலிக்குமாறு கேட்டுள்ளார்கள். அவர்களின் சிபாரிசுகளை ஆலோசனை செய்வதற்கும் இலங்கையிலுள்ள பல்வேறு சமூகத்தவர்களின் அரசிபற் திட்டம் பற்றிய கருத்துகளை ஆலோசிப்பதற்கும் பிரித்தானிய அரசாங்கம் ஒரு விசாரணைக் குழுவை இலங்கைக்கு அனுப்பத்தீர்மானித்துள்ளது. மேலும் பொதுத் தேர்தல் ஜூன்றை நடத்துவதற்கு அனுமதி பெற்று விடப்பட்டுள்ளது.

தினால் இலங்கையின் யுத்த முயற்சிகள் தடைப்படலாம்; அவ்வாறு அது தடைப்படாதிருப்பதற்காக இலங்கை அரசாங்கசபையின் ஆயுள் மேலும் இரண்டு வருடங்களுக்கு நீடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.³

இந்த அறிக்கையினத் தீவிரமாக மறுத்த மந்திரிமார் 1943ஆம் ஆண்டு அறிக்கையின் படி மந்திரிகள் நகற் திட்டத்தினைப் பரிசீலனை செய்யக் குழு அனுப்பவேண்டுமேயொழிய சிறுபான்மையோர் விடயமாக ஆலோசனை செய்யக் குழு அனுப்பப்படவேண்டியதில்லை என எடுத்துக் காட்டினர். தமது திட்டம் அரசாங்கசபையில் 3/4 பெரும்பான்மையை அங்கீகாரம் பெற்றதும் சிறுபான்மையோரைத் திருப்திப்படுத்தும் விடயம் தீர்ந்துவிடும் என்றும் அவர்கள் அபிப்பிராயப் பட்டனர். குடியேற்றநாட்டு மந்திரி தான் அளித்த வாக்கை மீறி விட்டார் ஆகையால் தாம், தமது திட்டத்தினை வாபஸ் பெற்றுக் கொண்டு விசாரணைக் குழுவைப் பகிஷ்கரிப்பதென்றும் மந்திரிகள் தீர்மானித்தனர். 1944ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் சட்டசபையில் டொமீனியன் அந்தஸ்துடன் கூடிய அரசியல் திட்டத்துக்கான மந்திரிகள் மசோதா கொண்டுவரப்பட்டது. ஸ்ரீலங்கா மசோதா என அழைக்கப்பட்ட இம் மசோதா 1945 மார்ச் மாதத்தில் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

1944ஆம் ஆண்டு பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் அறிக்கைப்படி ஒரு குழு இலங்கைக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டது. அக்குழு சோல்பரி பிரவுவைத் தலைவராகக் கொண்டு 1944ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் இலங்கைக்கு வந்தது. இது 1945ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் வரை தங்கியிருந்து இலங்கையின் பல்வேறுபட்ட குழுக்களையும் பிரதிநிதி களையும் சந்தித்துக் கருத்துக்களை அறிந்து தமது சிபாரிசுகளைச் செய்தது. மந்திரிமார்கள் ஒரு குழுவாகச் சேர்ந்து சோல்பரி குழுவின்முன் சாட்சியங்கள் கூறவில்லை. ஆனால் அவர்களுடைய நகற் திட்டம் குழுவுக்குத் தமது சிபாரிசுகளைச் செய்வதில் உதவியாக இருந்தது. மந்திரிகள் ஒரு குழுவாகச் சாட்சியமளிக்காதபோதும் கௌரவ திரு. டி. எஸ். சேனநாயக்கா தனிப்பட்ட முறையில் ஓக் குழுவைச் சந்தித்துக் கலந்துரையாடினார். இதர மந்திரிமார்கள் சம்பிரதாய முறைப்படி பல இடங்களுக்கும் அவர்களோடு கூடிச் சென்று உதவினார். இலங்கைத் தேசியக்காங்கிரசின்தோ சிங்கள மகாசபையின்தோ அல்லது இடது சாரிக் கட்சியின்தோ அங்கத்தவர்கள் சாட்சியமளிக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. டபிள்யூ. தச்நாயக்கா, பி. எச். அலுவிகார, சைமன் அபேவிக்கிரம, எச். டபிள்யூ அமரசுரிய, ஏ. எப். மொலமுரேயும் சாட்சியமளித்தனர். ஆனால்

3. S. Namasivayam, he Legislatures of Ceylon, (London: Faber & Faber Ltd., 1950), P. 124.

சாட்சியமளிக்காத மற்றைய முக்கிய அங்கத்தவர்களின் கருத்துரைகள் பத்திரிகைச் செய்திகள் மூலமாகவும் இதர தொடர்புகள் மூலமாகவும் தமக்குக் கிடைத்தது எனக் குழுவினர் குறிப்பிட்டனர்.

சோல்பரி அரசியல் குழுவினருக்கிருந்த பிரச்சினை சிக்கலான தாகவிருந்தது. ஏனெனில் அவர்கள் இங்கு முன்வைக்கப்பட்ட அரசியல் திட்டத்தில் மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தோ, வராதோ அதனை அங்கீரிக்க வேண்டிய நிலையில் இருந்தனர். அவர்கள்முன் மூன்று திட்டங்கள் இருந்தன.

- (1) அப்போது நடைமுறையிலிருந்த நாட்டின் எந்தவாருபகுதியினரும் ஆதரிக்காத டொனமூர் அரசியல் திட்டம்.
- (2) மந்திரிகள் நகற் திட்டம்—இது சட்டசபையில் 2/3 பெரும் பாண்மையினை கிட்டத்தட்ட பெற்றிருந்ததொரு திட்டம்.
- (3) அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸினால் முன்வைக்கப்பட்ட தொரு திட்டம்.

இம்முன்றினுள் முதலாவதனை எவரும் விரும்பவில்லை. மூன்று வதோ சட்டசபையில் 12 வாக்குகளை மட்டும் பெறக்கூடியது. ஆகவே மந்திரிகள் நகற் திட்டமே ஒரளவு ஆதரவு பெறக்கூடிய தாகவிருந்தது. எனவே மந்திரிகள் நகற் திட்டத்தில் என்னென்ன திருத்தங்களைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்பதே சோல்பரிக் குழுவினரின் உண்மையான வேலையாக இருந்தது. ஆகவே சோல்பரிக் குழுவினர் சிபாரிசு செய்த அரசியல் திட்டம் மந்திரிகள் நகற் திட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அக்குழு பின்வரும் திருத்தங்களைச் செய்தது:

- (1) பர்மாவில் உள்ளதுபோல் ஒரு இஆவது சபையினை பிரேரித்தது.
- (2) தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் குழுவுக்குக் கூடிய அதிகாரங்களை வழங்கியதோடு பல அங்கத்துவத் தேர்தல் தொகுதி கள் உருவாக்கப்படவேண்டும் எனவும் சிபாரிசு செய்தது.
- (3) பொதுச்சேவை ஆணைக்குமுனின் அதிகாரங்களை அதிகரித்தது.
- (4) குறைக்கப்பட்ட தேசாதிபதியின் அதிகாரத்தில் சற்றுத் தகுதியான நிலையைச் சிபாரிசு செய்து அவரை எதிர்பார்த்துக் கருமாற்ற வேண்டிய ஒரு நிலைக்குக் கொண்டு வந்தது.
- (5) அரசியல் திட்டத்தில் சிறபான்மையோர் காப்பீடுகள்

மந்திரிமாரும் அரசாங்கசபையும், சோல்பரிக் குழுவினர்—மந்திரிகள் நகற் திட்டத்தில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களை இடைக்கால ஏற்பாடாக ஏற்றுக்கொண்டாலும்—அவர்களின் நோக்கம் டொமீனியன் அந்தஸ்து என்பதாகவே இருந்தது. 1947ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரியில் டி. எஸ். சேனநாயக்கா அவர்கள் தேசாதிபதியினுடோக அரசுக் காரியதரிசிக்கு இது பற்றி ஒரு தனிப்பட்ட சடிதத்தை அனுப்பி வைத்தார். தன்சார்பில் பிரித்தானியாவுக்குப் போகவிருந்த சேர் ஜிலிவர் குணத்தில்காவை இது பற்றிய பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தும்படியும் கேட்டுக்கொண்டார். இறுதியாக 1947 ஜூன் மாதத்தில் பிரித்தானிய பொதுமக்கள் சபையில் அரசுக் காரியதரிசிபுதிய அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் இலங்கை அரசாங்கம் பதவியேற்ற வடன் இலங்கைக்கு முழு மையான பொறுப்பாட்சி அந்தஸ்தை அளிப்பதற்கான பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பிக்கப்படும் என அறிவித்தார். இப் பேச்சுவார்த்தைகளின் பலஞக 1947இல் இலங்கைக்கு டொமீனியன் அந்தஸ்து வழங்கப்படும் என அறிவிக்கப்பட்டது.

சட்டப்படியும், அரசியல் திட்ட ரீதியிலும் பின்வரும் பத்திரங்களினுடோக இலங்கை டொமீனியன் அந்தஸ்து என்ற நிலையை அடைந்தது:

- (1) 1947ஆம் ஆண்டின் இலங்கைச் சுதந்திரச் (சாசனம்); சட்டம்
- (2) 1946ஆம் ஆண்டின் அரசு கட்டளையும் 1947ஆம் ஆண்டின் (அபசியல் திட்ட, சுதந்திர) அரசு கட்டளைகள்;
- (3) வெளிநாட்டு விவகாரங்கள், பாதுகாப்பு, பொதுசேவை சம்பந்தமாக இலங்கை அரசாங்கத்தின் சார்பிலும் பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் சார்பிலும் அவற்றின் பிரதிநிதி களால் ஒப்பமிடப்பட்ட மூன்று ஒப்பந்தங்கள்

இவை, இலங்கையின் அரசியல் திட்ட அந்தஸ்தின் மீது எஞ்சியிருந்த கட்டுப்பாடுகளை நீக்கி, இலங்கைக்கு மற்றைய டொமீனியன்களை ஒத்த அந்தஸ்தை வழங்கியது. இவை இலங்கையைப் பிரித்தானிய பொதுநலவாயத்துள் அமைந்த ஒரு சுதந்திரநாடாக்கியது:

1. சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் பிரதான அம்சங்கள்

(அ) மகாதேசாதிபதி

1947ஆம் ஆண்டின் இலங்கை சுதந்திர அரசு கட்டளை ஏற்படுத்திய முக்கியமான மாற்றங்கள் ஒன்று அரசியல் திட்டத்தில் தேசாதிபதியின் நிலையை மாற்றியமையாகும். தேசாதிபதியின் இடத்துக்குப் பதில் பிரித்தானியாவின் மேன்மை தங்கிய மன்னர் கொண்

இருந்தவற்றை ஒத்த அதிகாரங்கள், முன்னுரிமைகள், செயற்பாடுகள் ஆகியவற்றையுடைய ஒரு மகாதேசாதிபதி நியமிக்கப்பட்டார், பிரித்தானிய மன்னர் எவ்வாறு அரசியல் திட்ட சம்பிரதாயங்களுக்கேற்ப தன் கடமைகளைச் செயற்படுத்துகிறாரோ அவ்வாறு இலங்கையின் மகாதேசாதிபதியும் கடமையாற்ற வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டார். இப்பதவியை வகிப்பவர் மேன்மை தங்கிய மன்னர் பிரானால் இலங்கை அரசாங்கத்தின் ஆலோசனையின் பேரில் நியமிக்கப்படுவார். அது உண்மையில் இங்லகைப் பிரதமரைக்கலந்தாலோசித்து நியமிக்கப்படுவார் என்பதையே குறித்து நின்றது. அவருக்குரிய சம்பளம் 8000 பவுண்களாகும்: அது திரட்டு நிதியிலிருந்து வழங்கப்படும்:

மகாதேசாதிபதிக்குப் பாரானுமன்றத்தைக் கூட்டும், நிறுத்திவைக்கும், கலைக்கும் அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டதோடு சிலவகையான நியமனங்களைச் செய்யும் அதிகாரமும் வழங்கப்பட்டது. அவற்றுள் முக்கியமானவை சென்ட் உறுப்பினர்களை நியமித்தல், பிரதிநிதித்துவம் பெருத நலன்களுக்கென 6 நியமன அங்கத்தவர்களைப் பிரதிநிதிகள் சபைக்கு நியமித்தல், தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் அங்கத்தவர்களை நியமித்தல், தலைவர் தலைந்த (பிரதம நிதியரசர்) நீதிச்சேவை ஆணைக்குமுவின் அங்கத்தவர்கள் பொதுச்சேவை ஆணைக்குமுவின் அங்கத்தவர்களை நியமித்தல். இந்த நியமனங்களை மகாதேசாதிபதி பிரதமரைக் கலந்தாலோசித்தே செய்வார்; அரசியல் திட்டம் மந்திரிசபையினைத் தெரிவு செய்யும் பொறுப்பை மகாதேசாதிபதிக்கு வழங்கியபோதும் பாரானுமன்றத்தில் அதிகப்பெரும்பான்மை பெற்ற கட்சியின் தலைவர் பிரதமராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு அவரின் ஆலோசனைப்படியே மகாதேசாதிபதி மந்திரியினைத் தெரிவு செய்வார். இதுவே பிரித்தானிய சம்பிரதாயமுமாகும்:

(ஆ) செனற் சபை

பெடானமூர் அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் இருந்த ஓரங்க சட்டசபைக்குப் பதிலாகச் சோல்பரி ஆணைக்குமுவினர் ஒரு ஈரங்க சட்டசபையினைச் சிபாரிசு செய்தனர். அவை முறையே சனப்பிரநிதிகள் சபை, சென்ட் சபை என்பனவாம்.

சோல்பரிக் குழுவினர் ஒரு செனற் சபையினைச் சிபாரிசு செய்தமைக்கு பின்வருவன் காலாயீருந்திருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது:

1. தேர்தல் மூலம் பாரானுமன்றத்தைச் சென்றடையாத பிரபலமான துறைபோந்த, முதிர்ந்த அற்ஞர்களின் சேவையினைப் பெற்றுக்கொள்வது;

2. ஒரு இரண்டாவது மன்றம், அவசரப்பட்டு இயற்றப்படும் சட்டங்களைத் தாமதப்படுத்தி ஆறுதலாக விவாதிக்கும் ஒரு மன்றமாகவும். சிறு பாண்மையினருக்குப் பாதுகாப்பளிக்கும் மன்றமாகவும் இருக்கும்:

3: உலகின் பெரிய நாடுகளிலும், பிரித்தானியாவிடமிருந்து பொறுப்பாட்சியினைப் பெற்றுக்கொண்ட மற்றைய நாடுகளிலும் அத்தகையதொரு சபை இருப்பது.

சோல்பரி அரசியல் திட்டம் இலங்கையின் சென்றசபை 30 அங்கத்தவர்களைக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தது. அதில் 15 பேரைப் பிரதிநிதிகள் சபை அங்கத்தவர்கள் தனிமாற்றுவாக்கு முறை அடிப்படையிலும் தெரிவு செய்ய மற்றைய 15 பேரையும் மகாதேசாதிபதி நியமிப்பார். என்றால் குறிப்பிட்டது: மகாதேசாதிபதி தனது தெரிவினை, குறிப்பிட்தத்தக்க முறையில் பொது சேவை ஆற்றியவர்களிடமிருந்து அல்லது வர்த்தகம், கைத்தொழில், வங்கியியல் என்பனவற்றில் துறைபோந்தவர்களிடமிருந்தே செய்தல்வேண்டும். அத்தோடு, சென்ட்சபை ஒரு நிரந்தர சபையாகக் கூடமையாற்ற வேண்டுமெனவும் அரசியல் திட்டம் விதித்தது: இதன்படி ஒவ்வொரு 2 வருடங்களிலும் அதன் அங்கத்தவர்களில் 1/3 பகுதியினர் பதவி நீங்குவர். பிரித்தானிய பிரபுக்கள் சபை யுடன் ஒப்பிடும்போது இலங்கைச் சென்ட் சபையின் அதிகாரங்கள் குறைவானதே; இலங்கையின் சென்ட்சபை நிதி மசோதாவினை 1 மாத காலத்துக்கு மேல் தாமதப்படுத்த முடியாது. மற்றைய மசோதாக்களை 1 வருடத்துக்குமேல் தாமதப்படுத்தமுடியாதிருந்தது. ஒரு நிதி மசோதாவினை பிரதிநிதிகள் சபையில் மாத்திரமே கொண்டுவரமுடியும். அத்தகையதொரு மசோதா பிரதிநிதிகள் சபையில் ஏற்கப்பட்டு அக்கூட்டத் தொடர் முடிவடைவதற்கு 1 மாதத்துக்கு முன்னரே சென்ட் சபைக்கு அனுப்பப்படல் வேண்டும்: அம்மசோதா அங்கு அனுப்பப்பட்டு 1 மாதத்திற்குள் ஏற்கப்படாது விடின் 1 மாதத்தின் பின் இராணுயின் சம்மதம் பெறுவதற்கு அனுப்பப்பட்டு, மகாதேசாதிபதியினதும் சம்மதம் பெற்றபின் சென்றறின் சம்மதம் இல்லாமலே ஒரு சட்டமாக முடியும்.

நிதிமசோதா அல்லாத மசோதாக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையில் ஏற்கப்பட்டு அக்கூட்டத்தொடர் முடிவதற்கு 1 மாதத்திற்கு முன்னரே சென்ற சபைக்கு அனுப்பப்படுதல் வேண்டும். அத்தகைய மசோதா சென்றறில் ஏற்கப்படாதுவிடின் அடுத்த கூட்டத்தொடரின்போது பிரதிநிதிகள் சபையில் திரும்பவும் கொண்டுவரப்பட்டு பின் சென்ட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டு அங்கு ஏற்கப்படாதுவிடின், அது இராணுயின் சம்மதம் பெற்று மகாதேசாதிபதியினால் ஏற்கப்பட்டால் அது சென்றறின் சம்மதம் இன்றியே சட்டமாகிவிடும்.

(இ) சனப்பிரதிநிதிகள் சபை

பாராளுமன்றத்தின் இருசபைகளையும் பற்றி எடுத்துரைக்கும் விதிகள் அவற்றுள் சனப்பிரதிநிதிகள் சபைதான் அதிமுக்கியமான அங்கம் என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சட்டமியற் றுதல் என்ற விடயத்தில் செனட் சபை அதில் பங்குகொள்ளும் ஒரு பங்குதாரரே. குறிப்பிட்டதோரு விடயத்தில் இவ்விரு சபைகளுக்கும் முறண்பாடுகள் ஏற்படுமானால் செனற்றே விட்டுக்கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். ஏனெனில் பிரதிநிதிகள் சபை தலை அதிகாரத் தினை மக்களிடமிருந்தே பெறுகிறது. அரசியல் திட்டத்தின்படி மந்திரி சபையே நிர்வாகத்தினை வழிநடத்தும் அல்லது நிர்வாகத்தின் பொதுக்கொள்கையினை வழிநடத்தும். அதாவது பிரதிநிதிகள் சபையே ஓரளவு நாட்டினதும் அல்லது நாட்டு மக்களினதும் குரலாக அமைந்தது. செனற் அவ்விதம் உரிமை கொண்டாட முடியுமில்லை. அதன் கடமை பிரதிநிதிகள் சபையைச் சிந்திக்கவைப்ப தாகும். சுருக்கமாக ஒரு செனற்சபை ஒரு மேற்பார்வை அதிகாரி போன்றே செயற்படும். அரசியல் திட்டத்தின் 46ஆம் பிரிவு, மந்திரிசபை கூட்டாகப் பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்பாவிருக்கும் என்று குறிப்பிட்டது. இங்கு பாராளுமன்றம் என்பது பிரதிநிதிகள் சபையையே குறித்து நின்றது.

பிரதிநிதிகள் சபை எவ்வாறு இயங்க வேண்டும் என்று அரசியல் திட்டம் விட்செடமாக எதனையும் குறிப்பிடவில்லை. அது ஒரு சபாநாயகர் உப சபாநாயகர், ஒரு குழுக்களின் தலைவர், குழுக்களின் உப தலைவர் என்போரைத் தெரிவு செய்யவேண்டுமெனக் கூறியது. எல்லாத்தீர்மானங்களும் சபையில் பிரசன்னயாய் இருப்போரில் பெறும் பான்மை ஆசரவுடன் எடுக்கப்படவேண்டும். இச்சபையின் குறைந்த பட்ச அங்கத்தவர்கள் தொகை, மொத்த அங்கத்தவர்கள் தொகையில் 1/5 அல்லது 30 ஆகும். ஆனால் 30 அங்கத்தவர்கள் பிரசன்னமாகாது இருந்தால் அது சபையின் நடவடிக்கைகளைப் பாதிக்காது; ஆனால் சபையில் அதற்கெதிராக யாரும் கேள்விகள் எழுப்பினால் அதன் நடவடிக்கைகள் தடைப்படுத்தப்படும்:

பிரதிநிதிகள் சபை, அரசாங்கத்தினை ஓரளவுக்கு மாத்திரமே கட்டுப்படுத்த முடிந்தது. ஏனெனில் அரசாங்கம் இராஜ்ஞமாச் செய்யப்போவதாகவோ, அல்லது பிரதிநிதிகள் சபையைக் கலைக்கப் போவதாகவோ கூறி பிரதிநிதிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். புதி தாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் சபை ஒன்றின் முதற் கடமை ஒரு சபாநாயகரைத் தெரிவு செய்வதாக இருந்தது, இங்கிலாந்தில் இவரைப் போட்டியின்றித் தெரிவு செய்யும் மரபு உண்டு. பாராளுமன்றம் காலத்துக்குக்காலமேகூடும். ஒரு கூட்டத்தொடர் சில கிழமைகளுக்குத் தொடர்ந்து நடைபெறும். இவ்வாறு தொடர்ந்து

நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளின் காலத்தினே ஒரு அமர்வு என அழைப்பார். மந்திரிசபையானது எவ்வெவற்றைச் செய்ய, அல்லது விவாதிக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறது என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஒவ்வொரு விடயத்துக்கும் நேரம் பங்கிடு செய்யப்பட்டது. சபைத் தலைவரே ஆட்சிசெய்கின்ற கட்சியின் சார்பாக சபையின் அலுவல் களைக் கவனிப்பார். பெரும்பாலும் அவரும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் கலந்து பேசி அமர்வுகளின் நேரப் பங்கிட்டினைச் செய்துகொள் வார்கள்.

பிரதிநிதிகள் சபையில் அங்கத்துவம் பெற்ற அத்தனை அங்கத் தவர்களும் சேர்ந்து நிர்வாக அலுவல்களைக் கொண்டு நடத்துவது சிரமமானதாகும். அதனால் சபை சிறு சிறு குழுக்களாகப் பிரிந்து கருமமாற்றும். ஆனால் குறை நிறைகளை எடுத்துக்கூறி மக்களின் சார்பில் மனுமைச்சல்களைத் தீர்க்கவேண்டியது மக்களாட்சியில் அவசியமானதாகும். அல்லது மக்களாட்சி என்பதே அர்த்தமற்றதாகி விடும். அதனால் இந்தக் கடமைக்குச் சபை விவாத மன்றமாகவும் மற்றைய தேவைகளுக்குச் சிறு குழுக்களையும் அரசாங்கம் பயன் படுத்தியது. உண்மையில் மந்திரிசபை பாராளுமன்றத்தின் ஒரு நிர்வாகக் குழுவாகவே செயற்படும். இதனையிட வேறு குழுக்களும் செயற்படும். முழுச்சபைக்கும், தெரிவுக்கும், நிலையியற் குழு, நிலையியற்கட்டளைக்கும், அரசாங்கக் கணக்குக்கும் என்பன இவற்றுள் சிலவாம்.

பிரதிநிதிகள் சபை, குழுக்கள் என்பவற்றின் கூட்டங்களுக்கும் சட்டங்களுக்கும், ஒழுங்கு விதிகளுக்கும் சபாநாயகரும் குழுக்களின் தலைவர்களுமே பொறுப்பாக இருப்பார்கள். இவர்கள் எடுக்கும் ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளையிட்டு எந்தவித எதிர்ப்போ, விளக்கங்களோ கேட்க முடியாது. ஆனால் முன்னரே அறிவித்தல் கொடுத்து ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் அத்தகைய ஊக்கத்தினைச் சபையினர் கோரமுடியும்.

(ஏ) மந்திரிசபை

சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர், பிரதிதானிய மந்திரிசபையினை ஒத்து ஒரு மந்திரிசபையினையே இலங்கைக்கும் சிபார்சு செய்தனர். அமைச் சர்களை (பிரதமமந்திரி உட்பட) மகாதேசாதிபதி தெரிவு செய்ய வேண்டும் என்றும் அவர்களே இலங்கை அரசாங்கத்தின் நிர்வாகத் திற்கும், நாட்டின் பொதுவான வழிகாட்டலுக்கும் பொறுப்பாக இருத்தல் வேண்டும் எனவும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அரசியல்திட்டம் (46 ஆம் பிரிவு) பாராளுமன்றத்துக்கு மந்திரிசபை கூட்டாகப் பொறுப்பாக இருத்தல் வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டது. பிரதம மந்திரி மற்றைய கடமைகளோடு யாதுகாப்பு, வெளிவிவகாரம் என்பவற்றிற்கும் பொறுப்பாவிருப்பார். பாராளுமன்றக் காரியதரிசி

களையும் மகாதேசாதிபதியே தெர்வுசெய்வார். மேலும் இரண்டு மந்திரிகளுக்குக் குறையாயல் — அதில் ஒருவர் நீதிமந்துரி — சென்ட் அங்கத்தவர்களாக இருத்தல் வேண்டும் எனவும் அரசியல் திட்டம் எடுத்துரைத்தது. பிரதிநிதிகள் சபையில் பெரும்பான்மை பெற்ற கட்சியின் தலைவரரேயே மகாதேசாதிபதி பிரதமராக நியமிப்பார். அவரின் ஆலோசனையின் பேரில் இதர மந்திரிகளை மகாதேசாதிபதி நியமிப்பார். பிரதமரே மந்திரிசபைக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் தலைமை தாங்கி நாட்டின் ஆட்சியை நடத்துவார்.

(ஒ) நீதிசேவை ஆணைக்குமு

சோல்பரி ஆணைக்குமுவினர் நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தையும் பக்கச் சார்பின்மையையும் கருத்திறகொண்டு செயலாற்றுவென முன்று அங்கத்தவர்களைக்கொண்ட ஒரு நீதிசேவை ஆணைக்குமுவினைத் திபாரிசு செய்தவர். இதன் தலைவராக பிரதம நிதியரசர் கடமையாற்றுவார். மற்ற இருவரையும் மகாதேசாதிபதி நியமனம் செய்வார். இவர்களுள் ஒருவர் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதியாகவும் மற்ற வர் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாகவோ அல்லது முன்னர் அத்தகைய பதவியில் கடமையாற்றியவராகவோ இருத்தல்வேண்டும். இச்சபையினர் 5 வருடங்களுக்குக் கடமையாற்றுவார். இச்சபை அமைக்கப் பட்டமைக்கு இரண்டு முக்கிய நோக்கங்கள் இருந்தன, (1) அரசியல் சார்பற்ற முறையில் நீதித்துறைப் பதவிகள் வழங்கப்படுதல்; (2) சிறுபான்மையினரைப் பொறுத்து நீதிசேவைப் பதவிகள் இன்ரீதியாக அமையாது என்பதை உறுதிப்படுத்தல், நீதித்துறை உத்தியோகத்தவர்களது பதவி வழங்கல், பதவி மாற்றம், பதவி நிக்கம், ஒழுங்கு நடவடிக்கை என்பனவற்றிற்கு இச்சபையே பொறுப்பாக இருக்கும் என அரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டது.

(ஓ) பொதுச்சேவை ஆணைக்குமு

சோல்பரி அரசியல் திட்டம் எத்தகைய அரசியற் தொடர்புகளும் மற்றதாக 5 வருடங்களுக்குக் கடமையாற்றுவென 3 அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட சுதந்திரமான பக்கச்சார்பற்ற ஒரு பொதுச்சேவை ஆணைக்குமு தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டது. இதன் அங்கத்தவர்களை மகாதேசாதிபதி தெரிவு செய்வார். இம் மூவரில் குறைந்தது ஒருவராலது இக்குழுவுக்குத் தெரிவு செய்வதற்கு முன்னர் எந்த சொல்லாது பொதுச்சேவைப் பதவியோ, நீதித் துறைப் பதவியோ வகித்தவராக இருக்கக்கூடாது. இம் மூவருள் ஒருவரை மகாதேசாதிபதி இக்குழுவின் தலைவராக நியமிப்பார். பிரதிநிதிகள் சபைப் பிரதிநிதிகளோ, சென்ட்டர்களோ இச்சபையில் அங்கத்தவர்களாகும் அருகதையற்றவர்கள். பொதுச்சேவை உத்தியோகத் தர்வைது, பதவி வழங்கல், இடமாற்றம், பதவி நிக்கம். ஒழுங்கு நடவடிக்கைகள் என்பனவற்றிற்கு இச்சபை பொறுப்பாக இருக்கும்:

அத்தியாயம் IV

இலங்கைக் குடியரசின் அரசியல் திட்டம்-1972

I — 1ஆம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்திற்கான பின்னணி

சமாரி இரண்டாயிரத்தைந்தாறு வருடகாலமாக முடியாட்சியின் கீழ் கட்டுண்டிருந்த இலங்கையை—இறுதி ஐந்தாறு வருடகாலமாக அந்தியராட்சியின் கீழ் சிக்குண்டிருந்த இந்நாட்டினை—ஒரு குடியாட்சி நாடாக ஆக்கும் நோக்குடன், 1970 ஆம் ஆண்டு பதவி ஏற்ற ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் (ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, இலங்கை சம சமாஜிக் கட்சி, கொம்னியூஸ்கட்சி கூட்டு) உருவாக்கிய அரசியல் திட்டம் 1972ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 22ஆம் திகதி நடைமுறைக்கு வந்தது.

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றது என்று பொதுவாகக் கூறப்பட்டபோதம், அது பூரண சுதந்திரமல்ல என்று அரசியலறிஞர்களும் அரசியல்வாதிகளும் வாதிட்டனர். இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் பிரித்தானிய மகாராணியாரே தொடர்ந்தும் இலங்கையின் இராணியாக இருந்தார். அவர் இந்நாட்டில் வசிக்காத காரணத்தால் அவரின் பிரதிநிதியாக மகா தேசாதிபதி இங்கு கடமையாற்றினார். பிரித்தானிய மகாராணியார் இலங்கையின் மகாதேசாதிபதியைத் தெரிவு செய்யவும், இலங்கைக்காக யுத்தப் பிரகடனங்கு செய்யவும், சமாதான் ஒப்பந்தம் செய்யவும் உரிமைபெற்றிருந்தார். எமது நாட்டுப் பிரசைகள் இலங்கையில் தமக்குச் சரியாக நீதி வழங்கப்படவில்லை என்று என்னுமிடத்துப் பிரித்தானிய மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றுக்கு மேல்முறையீடு செய்து வந்தனர். இவைகள், இலங்கை பூரண மான இறைமையைப் பெற்றிருக்கவில்லை என்பதற்கு உதாரணங்களாகக் காட்டப்பட்டன. மேலும் சுதந்திரம் என்பது தனியே அரசியல் சுதந்திரத்தினை மாத்திரம் கொண்டதல்ல, நாட்டு மக்கள் சமூக, பொருளாதார சுதந்திரங்களையும் பெற்றிருந்தால்தான் அம்பக்களை சுதந்திரம் பெற்றவர்களாகக் கொள்ள முடியும் எனவும் வாதிடப்பட்டது.

சோல்பரி அரசியல் திட்டம், பொன்னுர் அரசியல் திட்ட அமைச்சர்களின் அரசியல்திட்ட புறவரைவினை அடிப்படையாகக் கொண்ட தாயிருந்தபோதிலும், முழுக்க முழுக்க உள்நாட்டவர்களாலேயே ஆக்கப்படுகின்ற அரசியல் திட்டம் என்ற கோட்பாடு சோல்பரி அரசியல் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்த ஆரம்பகாலத்திலேபே அரசியல் ஆதரவளைப் பெற்றுக் காணப்பட்டது. திரு. S. W. R. D.

பண்டாரநாயக்கா அவர்கள் 1945 ஜூலையில் பேசும்போது இந்நாட்டின் சட்டசபைக்கு, தமது தேவைகளுக்கு மிகவும் சிறப்பாகப் பொருந்தக்கூடிய அரசியல்திட்டம் ஒன்றை வரையும், விவாதிக்கும், தீர்மானிக்கும் உரிமை வழங்கப்படவேண்டும் என வாதிட்டார். இதே கருத்தினை இக்காலகட்டத்தில் இலங்கையின் இடதுசாரிக் கட்சிகளும் கொண்டிருந்தன. கொம்னியஸ்கட்சி, 1945ஆம் ஆண்டில், இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இலங்கை தனது சொந்தமான சுதந்திரமான அரசியல்திட்டம் உருவாக்கும் உரிமையை கோர இலங்கையர் ஒரு தேசிய முன்னணியில் ஒன்றிணைய வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டது. இலங்கை சமசமாஜிக் கட்சி, சோல்பரி அரசியல் திட்டம் இந்நாட்டின் சுதந்திரத்தின் மீது பிறபோக்குத் தனமான கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கிறது என்ற கருத்தினைக் கொண்டிருந்தது. 1951ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதத்தில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்டதோடு சுய ஆட்சிக்கான கோரிக்கை புதிய வேகத்தைப் பெற்றது. புதியகட்சியை ஆரம்பித்து வைத்துப் பேசும்போது S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா அவர்கள், அரசியல் திட்ட அடிப்படையில் சுதந்திரம், ஜனநாயகம் என்ற இரு கோட்பாடுகளும் முழு அர்த்தம் கொடுக்கும் மக்களின் ஆதரவுடன் ஒரு அரசியல் திட்டத்தினை வரைவது அவசியம் என்று குறிப்பிட்டார்.

1956இல் S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா அதிகாரத்துக்கு வந்த போது இலங்கை மக்களின் அபிலாஷகளுக்கேற்ப அரசியல் திட்டத்தை அமைக்க முயற்சித்தார். 1956இல் அரசியல் திட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு ஒரு கூட்டுக்குழு ஒன்றிணை அமைக்க வேண்டுமென்ற ஒரு பிரேரணையை அரசாங்கம் கொண்டு வந்தது. அத்தகைய திருத்தம் பின்வரும் நோக்கங்களைக் கொண்டதாயிருந்தது.

1. ஒரு குடியரசினை உருவாக்குதல்
2. அடிப்படை உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதம் அளித்தல்
3. சென்ட் சபையினை ஒழித்தல்
4. பிரதிநிதிகள் சபை நியமன அங்கத்தவர்களை ஒழித்தல்
5. பொது, நீதி சேவை ஆணைக்குழுக்களை ஒழித்தல்

நாட்டின் பல இதைத் தன்மையைக் கருத்திற் கொண்டு, வேறு பட்ட அரசியல் அபிப்பிராயங்கள் கொண்டவர்களுக்கும், எல்லா மத, இனக் குழுக்களுக்கும் இக்குழுவில் பிரதிநித்துவம் அளித்தார். பிரதமராக இருந்த S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா 1959ல் கொலையுண்டு இறந்தமையால் இந்த முயற்சி கைவிடப்பட்டது. திரும்பவும் 1960ல் இந்த நோக்கத்துக்காக ஒரு கூட்டுக்குழு அமைக்கப்பட்டபோதும் அது பின்னர் கூடி இதனை ஆராயவில்லை.

1965—70ஆம் ஆண்டுகளில் ஜக்கிய தேசியகட்சியின் தேசிய அரசாங்கம் அமைத்த அரசியல் திட்ட சீர்திருத்தக்குழுவும் அரசியல்

அபிப்பிராயங்களின் ஆதரவைப் பெற்றது. இக்காலப்பகுதியில் அரசியல் திட்டம் பற்றிய சிந்தனை கணிசமானாவுமாற்றத்துக்குட்பட்டது. ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி, இலங்கைச் சமசமாஜிக் கட்சி, கொம்னியஸ்ட் கட்சிகளின் கூட்டு முன்னணி, சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தினையிழ இலங்கைப் பாராளுமன்றம் இறைமை பெற்றிருக்க வில்லை என வாதிட்டது. ஆகனால் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் திருத்தங்களை ஏற்படுத்த தேசிய அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்ட தெரிவுக் குழுவொடு ஒத்துழைக்க மறுத்தது. இதனை அடுத்து ஐக்கிய முன்னணியின் தலைவர்கள் அரசியல் திட்ட நடவடிக்கை களுக்கென கலாநிதி கொல்லின் R. D. சில்வாவினைத் தலைவராகக் கொண்ட ஒரு குழுவினை அமைத்தனர்,

1970ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற பொதுத்தேர்தலின் போது, ஐக்கியமுன்னணியினர் வெளியிட்ட தேர்தல் விஞ்ஞாபனம் “நீங்கள் தெரிவுசெய்யும் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்கள் அத்தவேளை ஒரு புதிய அரசியல் திட்டத்தினை வரையவும், அங்கீகரிக்கவும், செயற்படுத்தவும், அதிகாரமுள்ள அரசியல் நிர்ணய சபையாகவும் இபங்க உங்களின் அனுமதியை நாம் கோருகிறோம்” என்ற வாசகங்களையும் கொண்டிருந்தது. 1970ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் ஐக்கிய முன்னணி 151 ஆசனங்களில் 116ஐப் பெற்று 2/3 பங்கு பெரும்பான்மை பலத்துடன் ஆட்சியை அமைத்தது. ஐக்கியமுன்னணி அரசாங்கத்தின் பிரதமராயிருந்த திருமதி ஸ்ரீமாஹோ பண்டாரநாயக்கா, எல்லா அரசியல் கட்சிகளையும் சேர்ந்த பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளையும் — தங்களைத்தாமே ஒரு அரசியல் நிர்ணய சபையாக அமைப்பதற்கு—நவரங்கல மண்டபத்தில் கூடுமாறு அழைப்பு விடுத்தார். அநத அங்குரார்ப்பண வைபவத்தில் இலங்கயின் பிரதான அரசியல்கட்சிகள் யாவும் கலந்துகொண்டன. ஆனால், பின்னர் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் கட்சிகளின் பிரதமமான கட்சிபாகிய சமஷ்டிக்கட்சி விலகிக் கொண்டது குறிப்பிடத் தக்கது; சபஷ்டிக் கட்சியினால் முன்வைக்கப்பட்ட இலங்கையை ஒரு சமஷ்டி அரசியல் அமைப்பாக ஆக்கிவண்டுமென்ற — கோரிக்கை அரசியல் திட்ட வரைவுக் குழுவினால் நிராகரிக்கப்பட்டது. அதேபோன்று ஐக்கிய தேசிய கட்சி கொண்டுவந்த பிரேரணைகளும் தோற்கடிக்கப்பட்டன.

ஐக்கிய முன்னணி அமைத்த அரசியல் திட்ட அசெம்பிளி தவருனது என எதிர்க்கட்சியினர் வாதிட்டனர். எதிர்க்கட்சியினரின் வாதங்களுள் முக்கியமானவை: 1. ஐக்கிய முன்னணியினர் 1970ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலின் போது புதிய அரசியல் திட்டம் ஒன்றை வரை வதற்கான அனுமதியின் மக்களிடமிருந்து தெளிவாகப் பெற வில்லை. ஐக்கிய முன்னணியினர் 50%க்கும் குறைவான வாக்காளர்

ஆதரவையே பெற்றனர். (2) அரசியல் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்ட காலத்தில், அவசரகால நிலைமை பிரகடனப் படுத்தப்பட்டு, பேச்சு சுதந்திரம், பத்திரிகைச் சுதந்திரம் என்பன கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்ததனால் பொதுசன அபிப்பிராயம் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை; ஆனால் ஜக்கிய முன்னணியினர் தரப்பில் பின்வருமாறு வாதிடப்பட்டது: (1) ஜக்கிய முன்னணியின் பொதுத்திட்டத்திலும், தோர்தல் விஞ்ஞாபனத்திலும் புதிய அரசியல் திட்டம் உருவாக்கும் விடயம் இடம்பெற்று மக்களின் சம்மதம் கோரப்பட்டது. (2) நாட்டின் பொதுப்பாதுகாப்பிற்காகவே அவசரகாலநிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் அரசியல் திட்ட அசெம்பிளிக்கு ஆலோசனைகள் கிடைத்ததோடு அவை பர்சிலைக்கும் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன.

கலாந்தி கொல்லின் R: D. சில்வாவைத் தலைவராகக் கொண்ட வரைவுக்குழு உருவாக்கிய புதிய அரசியல் திட்டத்தினை முற்றிலும் புதியது என்று கூறமுடியாது. அத்திட்டத்தின் சில அம்சங்கள் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்திற் காணப்பட்டவை, வேறுசில மேலை நாட்டு அரசியல் திட்டங்களிலிருந்து பெறப்பட்டவை. இருந்த போதிலும், குடியரசு ஜனதிபதி, அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும், அரசு கொள்கையின் தத்துவங்கள், அரசு கரும்பொழி, நீதிமன்ற மொழிபோன்ற அம்சங்களினால் முன்னைய அரசியல் திட்டத்திலிருந்து இது வேறுபடுகின்றது:

II—1 ஆம் குடியரசு அரசியல் திட்டம்—1972 பிரதான அம்சங்கள்

(1) மக்கள் இறைமை

1972 ஆம் ஆண்டின் குடியரசு அரசியல் திட்டம் அதன் சுவத்திலில் இலங்கை ஒரு சுதந்திரமும், இறைமையும், தன்னுதிக்கமும் கொண்ட குடியரசு எனவும் அது சோசலிச சனநாயகம் என்ற குறிக்கோளினை அடைய உறுதிபூண்டுள்ளது எனவும் எடுத்துரைத்தது: அரசியல் திட்டத்தினை உருவாக்கும் அதிகாரத்தின் தோற்றுவாயாய் அமைந்த மக்களின் இறைமை பின்வரும் வாக்கியத்தினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது:

இலங்கை மக்களாகிய நாங்கள் இலங்கை மக்களிடமிருந்து அதன் முழு வலுவினையும், அதிகாரத்தினையும் பெறுவதும்...

.....இந் நாட்டு மக்களாகிய எமக்குள்ள சுதந்திரத்தையும், சுய ஆதிக்கத்தையும் கொண்டு... ..... இல்லாரசியலமைப்பை வகுத்தமைத்துச் சட்டமாக்கி எமக்களித்துக் கொள்கிறோம்¹

1. Sri Lanka, The Constitution of Sri Lanka (Ceylon), (Colombo: Department of Government Printers, 1972, p. 1.

மேற்குறிப்பிட்ட வசனங்களிலிருந்து இலங்கையினை ஒரு இறைமையுடைய சுதந்திரக் குடியரசாக ஆக்குதல்வேண்டும் என்ற மக்களின் அனுமதி அல்லது தீர்மானம் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. ஆகவே இவ்வரசியல் திட்டம் மக்களால் மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ஒரு வெகுமதி என்பதும் அரசியல் திட்டம் உருவாக்கும் எல்லாஸ்தாபனங்களும், எல்லா அதிகாரசபைகளும், மக்களின் பொதுவிருப்பம் என்பதீ விருந்தே அவற்றுக்கான சட்டப்பெறுமதினையும், அதிகாரத்தினையும் பெறுகின்றன.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 4ஆவது அதிகாரம் 13ஆம் சரத்து இலங்கையின் அரசியும் ஏனைய இராச்சியங்கள் ஆள்புவங்கள் என்பனவற்றின் அரசியும் பொதுநல அரசுத் தலைவியுமான ॥ வது எலிசபெத் பிரயோ கித்து வந்த, அல்லது பிரயோகிக்கக் கூடியனவா யிருந்த எவ்வகையான அதிகாரங்கள், சிறப்புரிமைகள், விடுபாட்டுரிமைகள் இலங்கைக் குடியரசு உடையதாகவும், பிரயோகித்தலும் வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகிறது. 14ஆம் சரத்து இதனை மேலும் வலியுறுத்தி அது எத்தகைய கடமைப்பாடுகள் ஆயினும் அரசியலமைப்பின் கீழுள்ள இலங்கைக் குடியரசு அரசாங்கத்தின் உரிமைகளும் கடமைகளும் ஆதல் வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகிறது. இச் சரத்துகள் பிரித்தானிய முடிக்கு இந்நாட்டின் மீதிருந்த சகல அதிகாரங்கள், உரிமைகள் என்பவற்றை இல்லாததாக்கி விடுகின்றன. ஆகவே இவ்வரசியல் திட்டம் மக்கள் இறைமை என்ற தத்துவத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது என்பது வெளிப்படை.

இவ்வரசியல் திட்டம், மக்களின் இறைமை மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட தேசிய அரசுப் பேரவையினால் செயற்படுத்தப்படும் என்று குறிப்பிட்டது இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் அமைக்கப்பட்ட ஒரங்க மன்றமான தேசிய அரசுப் பேரவையே அரசு அதிகாரத்தின் மிக உயர்ந்த கருவியாகும். இதுவே (அ) மக்களின் சட்ட ஆக்க அதிகாரம். (ஆ) மக்களின் நிர்வாக அதிகாரம், (இ) மக்களின் நீதி அதிகாரம், என்பவற்றைச் செயற் படுத்தும். இவ்வாறு தேசிய அரசுப்பேரவையில் அதிகாரம் குவிக்கப் பட்டிருத்தலை இவ்வரசியல் திட்டத்தின் மிகவும் ஆபத்தான இயல்பு என அதிகாரப் பிரிவினைக் கோட்பாட்டினை ஆதரிப்போர் கண்டித்தனர், ஆனால் அரசியல் திட்டத்தை வரைந்தோர், தேசிய அரசுப் பேரவை, ஐஞ்சிபதி மந்திரிசபை என்பவற்றினுடாக நிர்வாக அதிகாரமும், நீதிமன்றங்கள் சட்டத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட மற்றைய ஸ்தாபனங்களாலும் நீதி அதிகாரமும் செயற்படுத்தப்பட வேண்டும் என விரும்பினர். இஃது, அதிகாரப் பிரிவினைக் கோட்பாட்டினை இறுக்கமாகப் பயன்படுத்தும் மற்றைய அரசியல் திட்டங்களில் எழும் தடைகளைத் தவிர்ப்பதற்காகவே செய்யப்பட்டது. எதிர்

கட்சியினர்: அரசியல் திட்டத்தில் ஓர் அனரகுறை அதிகாரப் பிரிவினையாவது இடம்பெற வேண்டும் எனக் கோரினர். இதனை ஏற்காத அரசியல் திட்ட அமைச்சர் சட்ட ஆசிக அதிகாரம் என்பது நீதிமன்றங்கள், நீதித்துறை ஸ்தாபனங்கள் என்பவற்றை உருவாக்குவதனையும் உள்ளடக்குகிறது என வாதிட்டார். தேசிய அரசுப்பேரவையிடமிருந்து “‘மக்களின் நீதித்துறை அதிகாரங்களை’” அகற்ற முயற்சிப்பது, வர்க்கங்கள் பேணும் நடவடிக்கை என வாதிட்டு, அதைகைய முயற்சிகள் நிராகரிக்கப்பட்டன:

(2) அரசு கொள்கையின் தத்துவங்கள்

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 5ஆம் அத்தியாவம் ..... அரசு கொள்கையின் தத்துவங்கள் எவ்வ என்பதை எடுத்துரைக்கின்றது. இவை, சோல்பரி அரசியல் திட்டத்திலிருந்தும் இங்கிலாந்து மரபுகளிலிருந்தும் இவ்வரசியல் திட்டம் விவகிச் செல்கின்றமையைக் காட்டி நின்றன. 16ஆம் சரத்து 2ஆம் உப பிரிவு இலங்கையில் ஒரு சோசலிச ஐனநாயகத்தை உருவாக்குவதற்கு குடியரசு உறுதி பூண்டுள்ளது எனக் குறிப்பட்டுப் பின்வருவன அதன் இலக்குகள் எனவும் குறிப்பிட்டது.

- (அ) குழு உரிமைகள் உட்பட பிரசைகளின் உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் முழுமையாக அடைந்து கொள்ளல்
- (ஆ) தொழில் செய்யும் வயதை அடைந்த எல்லா பிரசைகளுக்கும் முழுமையான வேலை வசதியைப் பெறுதல்
- (இ) முழு நாட்டினதும் தொடர்ச்சியான அபிவிருத்தி
- (ஈ) பிரசைகளிடையே சமூக உற்பத்தியினை சமமாகப் பங்கிடுதல்
- (உ) உற்பத்திக் கருவிகள், பங்கிடு, பரிமாற்றம் என்பவற்றில் அரசு சொத்து அல்லது கூட்டுறவுச் சொத்து போன்ற கூட்டுடைமை மாதிரிகளான சொத்தினை அபிவிருத்தி செய்வதன் மூலம் மனிதனை மனிதன் சுரண்டுவதை முடிவுக்குக் கொண்டுவருதல்.
- (ஊ) மக்களின் உள், கலாசார அந்தஸ்துகளை உயர்த்துதல்;
- (எ) நல்வாழ்வை அடைவதற்கான தனிப்பட்ட முறையிலும் கூட்டாகவும் மனித இயலாவினை முழுமையாக வெளிப் படுத்துவதற்கு உகந்த முறையில் சமுகத்தை ஒழுங்கமைத்தல்.

இவை, சட்டங்களை இயற்றுவதிலும், நிர்வாக யந்திரத்தினைத் திருத்தியமைப்பதிலும் அரசு பின்பற்றவேண்டிய தச்துவங்களையே குறிப்பிடுகின்றன. இவை அடிப்படை உரிமைகளின்றும் வேறு

படுவதோடு அரசு அடையவேண்டிய பொதுவான இலக்குகள்பற்றிக் குறிப்பிடுவதனால் முக்கியமான வெயாகக் கொள்ளப்பட்டன. பிரசைகளது உரிமைகளில் அரசு தலையிட்டால் பிரசைகள் ஒரு நீதிமன்றத் தில் நிவாரணம் கோரமுடியும். ஆனால் மேற்குறிப்பிட்ட தத்துவங்களை அரசு பின்பற்றவில்லை என அரசின்மீது வழக்குத் தொடர முடியாது. இவை சோசலிசு ஜனநாயகத்தின் நோக்கங்களையே காட்டி நின்றன. இவை, நல்லரசாங்கத்துக்கும், உறுதிப்பாட்டுக்கும் தேவையான மக்களின் சமூக, பொருளாதார, பொதுநல் குழ் நிலைகளை உருவாக்குவதனையே குறிப்பிட்டு நின்றன:

மேலும், இவ்வத்தியாயம் பின்வரும் தத்துவங்களையும் உள்ளடக்கி இருந்தது:

1. இலங்கையின் ஆள்புல மேன்மை, ஒற்றுமை, இறைமை, தன்னுதிக்கம் என்பவற்றைப் பாதுகாத்தல்:

2. மத, இன, மற்றை குழுக்கள் உட்பட இலங்கை மக்களின் பல்வேறு பகுதியினரிடையேயும் கூட்டுறவையும் பரஸ்பர நம் பிக்கையையும் ஊக்குவிப்பதன்மூலம் தேசிய ஒற்றுமையைனைப் பலப் படுத்த முயற்சித்தல்;

3. பொருளாதார, சமூக முன்னுரிமைகள், சமமின்மை, சுரண்டல் என்பவற்றை நீக்கி, எல்லாப் பிரசைகளுக்கும் சம வாய்ப்பு களை வழங்க முயற்சிக்கும்;

4. நீதி நிர்வாகம், சிவில் நிர்வாகம் என்பன உட்பட தேசிய வாழ்வின் சகல மட்டங்களிலும் மக்கள் பங்குபற்றுவதற்கு எல்லா வாய்ப்புகளையும் வழங்குவதன்மூலம் மக்களின் ஜனநாய உரிமைகளையும், அரசாங்கத்தின் ஜனநாயக கட்டமைப்பினையும் பரவலாக்கிப் பலப்படுத்துதல்.

5. மக்களின் மொழிகள், கலாசாரங்கள் என்பவற்றின் அபிவிருத்திக்கு உதவுதல்.

6. சமூகப் பாதுகாப்பு, பொதுநல்கள் என்பவற்றை உறுதிப் படுத்துதல்;

7. சகல மதங்களைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் தமது மத தத்துவங்களின்படி நடைமுறையில் வாழ்வதற்கு அவசியமான பொருளாதார சமூக குழ் நிலையை உருவாக்குதல்;

8. சமாதானத்தையும், சர்வதேச கூட்டுறவினையும் ஊக்குவித்தல்,

இவ்வக்கியாயத்தின் 17ஆம் பிரிவு மேற்கூறிப்பிட்ட அடக்காள்கையின் தத்துவங்கள் எத்தகைய சட்டப் பெறுதிகளும் அற்றவை என எடுத்துரைக்கின்றது. அதனால் அவை மீறப்பட்டால் எந்த நீதிமன்றத்திலும் வழக்குத் தொடரமுடியாது என்பது பெறப் படுகின்றது. ஆகவே சட்ட வலுவற்ற இத் தத்துவங்களினால் அதிக பலன் இராது எனவும் வாதிடப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

(3) அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும்

மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கும் “அடிப்படை உரிமைகள்” பற்றிய சரத்துக்கள் உலகின் பெரும் பாலான எல்லா நாடுகளினதும் அரசியல் திட்டங்களிலும் பொறிக் கப்பட்டுள்ளன. இலங்கையின் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் இத் தகைய தொரு அடிப்படை உரிமைகள் சரத்துகள் சேர்க்கப்பட வில்லை என குறைகாணப்பட்டும் வந்தது. 1ஆம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தின் 18ஆம் சரத்து (1)ஆம் பிரிவு பின்வரும் அடிப்படை உரிமைகளையும், சுதந்திரங்களையும் எடுத்துரைக்கின்றது:

- (அ) சட்டத்தின் முன்பு ஆட்கள் எல்லோரும் சமமானவர்கள் சட்டத்தின் மூலம் கிடைக்கும் சமமான பாதுகாப்புக்கு உரிமையுடையவர்கள்
- (ஆ) சட்டப்படியன்றி ஆள் எவரும் உயிரையோ, சுதந்திரத் தையோ, பாதுகாப்பையோ இழக்குமுடியாது.
- (இ) சட்டப்படியன்றி பிரசைகள் எவரும் காவலில் வைக்கப் படவோ, சிறையில் இடப்படவோ தடுத்து வைக்கப் படவோ முடியாது

இம்மூன்று உப பிரிவுகளில் முதல் இரண்டும் ஆட்கள் எவருக்கும் உரியதாயிருக்க மூன்றாவது பிரசைகளுக்குரிய அடிப்படை உரிமையா யிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

ஒவ்வொரு பிரசைக்கும்

- (அ) சிந்தனை செய்யும், மனச்சாட்சியைப் பின்பற்றும், மத சுதந்திரம் என்பன உண்டு. இந்த உரிமை எந்த சமயத்தையும் பின்பற்றவும், போதிக்கவும் உள்ள உரிமையையும் உள்ளடக்குகிறது
- (ஆ) தமது சொந்தக் கலாசாரத்தை அநுசரிக்கவும் அபிவிருத்தி செய்யவும் உரிமை உண்டு
- (இ) அமைதியான முறையில் ஒன்று கூடும் உரிமை
- (ஈ) பேச்சு, கருத்து வெளிப்பாட்டு, வெளியீட்டு உரிமை

- (ஒ) அரசாங்க, உள்ளுர்-ஆட்சி, கூட்டுத்தாபன சேவையில் பதவி பெறம் தகுதியானவர்களுக்கு, இமை, சாதி, சாதி அல்லது பால் என்ற உரிமை காரணமாகப் பாரபட்சம் காட்டப்பட வாகாது
- (ஓ) ஒவ்வொரு பிரசைக்கும் இலங்கை முழுவதிலும் தடையின்றிப் பிரயாணம் செய்யவும், தான் விருப்பும் இடத்தில் வசிப்பதற்குமான சுதந்திரம்

மேற்குறிப்பிட்ட உரிமைகள் பிரசைகள் எல்லோருக்கும் உண்டு இவற்றை மீறுபவர்கள் சட்டத்தின் முன் தண்டனைக்குரியவர்களாவர்.

இவ்வடிப்படை உரிமைகள் வேறு சில நாடுகளது அடிப்படை உரிமைகளோடு ஒப்பிட்டுப்பார்ப்பதன்மூலம் ஒரு முக்கியமான வேறு பாட்டினைச் சுட்டிக்காட்டலாம். சோவியத் ரூஷ்பாவின் அரசியல் திட்டம் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றி பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றது:

சோவியத்ரூஷ்ய பிரசைகள் தொழில் செய்வதற்கு உரிமை பெற்றவர்கள். அதாவது தொழில் உத்தரவாத உரிமை உண்டு. சோவியத் ரூஷ்ய பிரசைகளின் தேசியம், இனம் என்பவற்றைக் கருத்திற்கொள்ளாது பொருளாதார அரசியல், சியல், கலாசார, அரசாங்க, மற்றைய பொது நடவடிக்கைகளில் சமமான உரிமை பெற்றவர்கள்

ஐட்கிய அமெரிக்க நாட்டின் சுதந்திரப் பிரகடனம் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

எல்லோரும் கடவுளால் சமமாகவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டனர்²: அவர்களுக்குக் கடவுள் சீவனமும், சுதந்திரமும், வேற்றுமையாக்கமுடியாத சில உரிமைகளையும் சுகத்தைத் தேடிக்கொள்ளும் உரிமையையும் அளித்துள்ளார்.²

மேற்குறிப்பிட்ட இரு நாடுகளதும் அடிப்படை உரிமைச் சாசனங்கள். பரந்து பட்டியல் முறையில் அமையாது இருந்தாலும் மிகவும் சிறிய வசனங்கள்னாடாக மக்களின் சகல அடிப்படை உரிமைகளையும் அங்கீகரிப்பதனைக் காணமுடிகின்றது.

இவ்வடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய அத்திபாயத்தின் 18 ஆம் சர்த்து 2ஆம் பிரிவு தேசிய ஒற்றுமையும், மேன்மையும், தேசிய

2. A. Sivarajah, 'Kudiarasu Arasial Thiddamum Sirupanmaiyan Urimai-kalum' in Poorani 4 (Colombo: Shoe Road, 1973), P. 26.

பாதுகாப்பு, தேசிய பொருளாதாரம், பொதுப்பாதுகாப்பு, பொது ஒழுங்கு, பொது சுகாதாரத்தைப் பாதுகாத்தல்: நன்நடத்தை, மற்றவர்களுடைய உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் பாதுகாத்தல், அரசு கொள்கையின் தத்துவங்களை நடைமுறைப்படுத்தல் என்பவற் றின் நலனை முன்னிட்டு அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் கட்டுப்படுத்தப்படலாம் எனக் குறிப்பிடுகிறது. இத்தகைய சரத்து உண்மையில் “தப்புகின்ற சரத்து” எனக் கண்டிக்கப்பட்டது. பதவியில் இருக்கும் அரசாங்கம் இதனைச் சாட்டாகக் கொண்டு பிரசைகளின் சுதந்திரங்களில் தலையிடலாம் என வாதிடப்பட்டது. மேலும், சொத்தினைப் பெற்று வைத்திருப்பதற்கு அவ்வடிப்படை உரிமைகள் உத்தரவாதம் அளிக்கவில்லை எனவும் கண்டிக்கப்பட்டது. உதாரணமாக ஐக்கிய தேசியக் கட்சி இதனை, ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளாதாரக் கோட்பாட்டினை ஒரு அரசியல் திட்ட தத்துவமாக்கும் முயற்சி எனக் கண்டித்தது. ஆனால் இவ்வரசியல் திட்டத்தை வரைந்தோர் தனியார் சொத்துடைமையை ஆதரித்தே ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினர் முயற்சிக்கின்றவர் எனக் குறிப்பிட்டு அங்கே நிராகரித்தனர்.

(4) அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம்

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் சாதாரண நீதிமன்றங்கள் பாராளுமன்றத்தினால் இயற்றப்படும் சட்டங்களை மறுசீராய்வு செய்யும் அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்தது: புதிய அரசியல் திட்டத்தினை வரைந்தோர் மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட தேசிய அரசுப் பேரவை இயற்றும் சட்டங்களுக்கு வேறெந்த நிறுவனமும் தடையாக இருக்கக் கூடாதென்றும், அவ்வாருண தடைகள் வீணை காலதாமதத்தை ஏற்படுத்தும் என்ற கருத்தினையும் கொண்டிருந்தனர்: அதனால் தேசிய அரசுப் பேரவை இயற்றும் சட்டங்கள் அரசியல் திட்டத்துக்கு முரணானதா? இல்லையா என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கென அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் ஒன்றினைப் புதிய அரசியல் திட்டத்தில் உருவாக்கினர்:

இந்த நீதிமன்றம் ஜனதீபதியால் நியமிக்கப்படும் ஐந்து உறுப்பினர்களைக் கொண்டியங்கும் எனவும் இதன் உறுப்பினர்கள் 4 ஆண்டுகளுக்குத் தொடர்ந்து பதவி வகிப்பர் எனவும் அரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டது. இவர்களின் ஊதியம் திரட்டு நிதியிலிருந்து வழங்கப்படுமெல்லும், இவ்வறுப்பினரின் ஊதியத்தை அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் காலம் முடியும்வரை மாற்றமுடியாதென்றும் குறிப்பிடப்பட்டது. இவை இந்நீதிமன்றத்தின் சுதந்திரத்தைப் பேணுவதற்காகவே செய்யப்பட்டன.

தேசிய அரசுப் பேரவையில் விவாதிக்கப்படும் மசோதாக்கள் சட்டமாக முன்பு அது அரசியல் திட்ட விதிகளுக்குள் அமைந்தனவா என ஆலோசனை கூறும் கடமை இந்திமன்றத்துக்கு உளது. இந்திமன்றம் எவ்வாறு இப்பகுதல் வேண்டுமென்பதையிட்டு இரண்டு விதமான ஏற்பாடுகள் இருந்தன.

(1) நாட்டு நலனுக்கு அவசரமானவை என அமைச்சரவை கருதும் மசோதாக்கள்

(2) மற்றைய மசோதாக்கள் சாதாரண அல்லது அவசரமற்ற மசோதாக்கள் தேசிய அரசுப் பேரவை நிகழ்ச்சிநிரலில் இடம் பெறுவதற்கு 7 நாட்களுக்கு முன்பு அறிவிக்கப்படவேண்டும். அத்தகைய ஒரு மசோதா அரசியல் திட்டத்துக்கு முரணானது என

(i) அம்மசோதா பேரவை நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம் பெற்ற 7 நாட்களுக்குள், அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒர் அரசியற் கட்சியின் தலைவர் அல்லது 20க்கு குறையாத பேரவை உறுப்பினர் சபாநாயகருக்கு அறிவித்தால், அல்லது

(ii) பிரசைகள் எவ்ரும் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் முன் ஆட்சேபித்து அதனை அந்திமன்றம் சபாநாயகருக்கு அறிவித்தால், அல்லது

(iii) சட்டத்துறை நாயகம் சபாநாயகருக்கு அறிவித்தால், அல்லது

(iv) சபாநாயகர் தாமாகவே அவ்வாறு கருதினாலும் அதனை அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புக்கு அனுப்பிவைக்கவேண்டும்:

இவ்வாருள சந்தர்ப்பங்களில் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் முடிவு தரும்வரை தேசிய அரசுப் பேரவை அதுபற்றி எந்த நடவடிக்கை யையும் எடுக்க முடியாதிருக்கும்: மேற்கூறிய ஏற்பாடுகளிலிருந்து அவசரமான மசோதாக்கள் விதிவிலக்குப்பெறும். அத்தகைய மசோதாக்களை அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் ஆலோசனை பெறுவதற்காக சபாநாயகர் அனுப்பிவைப்பார். அத்தகைய அவசர மசோதாக்கள் அரசியல் திட்டத்துடன் ஒத்துப்போகின்றன அல்லது இல்லை என இயன்றளவு விரைவாக அனுப்பப்படுதல் வேண்டும். அவசரமற்ற மசோதாக்கள் பற்றிய தீர்ப்பை இரண்டு கிழமைக்குன் இந்திமன்றம் சபாநாயகருக்கு அறிவிக்கவேண்டும்:

இவ்வரசியல் திட்டம் சபாநாயகருக்கு ஒரு விசேஷமான நிலையினாலித்தது இதனை நாம் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் என்ற தொடர் பிலேயே காணமுடிந்தது. அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம், ஒரு குறிப்பிட்ட மசோதா, அரசியலதிட்டத்தினை மீறவில்லை எனத் தெரிவிக்

குமாயின் அம்மசோதாவினைச் சாதாரணமுறையில் நிறைவேற்ற பேரவைக்கு சபாநாயகர் அனுமதி வழங்குவார். ஆனால், இந்நீதி மன்றம் ஒரு குறிப்பிட்ட மசோதா அரசியல் திட்டத்துக்கு முரண்ணது என அறிவித்தால் அந்த மசோதா சட்டமாவதற்கு 2/3 பெரும் பான்மை வாக்குகள் அவசியம். மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும் பான்மை வாக்குகளால் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பினை மீறக் கூடிய தன்மை தேசிய அரசுப் பேரவையின் உயர் அதிகாரத் தையே கூட்டிக்காட்டியது. அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் பற்றிய சரத்துகள் சபாநாயகருடைய உறுதிப்படுத்தல் எல்லாவிடயங்களிலும் முடிவானவை என்று அவற்றை ஒருவரும் மீறமுடியாது எனவும் எடுத்துரைத்தன. இது சபாநாயகருக்கு ஒரு விசேட அந்தஸ்தை வழங்கியது. ஆகவே சபாநாயகர் விரும்பினால் ஒரு அரசாங்கத்தின் சட்ட ஆக்கமுயற்சிகளைச் சீர்த்துகொட்ட இதனைப் பயன்படுத்த முடியும் எனச் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது.

(5) தேசிய அரசுப் பேரவை

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் இடம்பெற்ற இரண்டாவது மன்றத்தினை (சென்றசபை) இக் குடியரசு அரசியல் திட்டம் அகற்றி விட்டதால் இத் திட்டத்தின்கீழ் இலங்கைப் பாராளுமன்றம் ஓரங்க சட்டசபையைக் கொண்டதாகியது. அதுவே தேசிய அரசுப் பேரவையாகும். இத்தேசிய அரசுப் பேரவையில் ஆறு வருடங்களுக்குக் கடமையாற்றவேன அதன் உறுப்பினர்கள் தெரிவுசெய்யப்படுவர்கள் எனவும் பொதுத்தேர்தல் ஒன்றில் வாக்களிக்கும் தகுதிபெற்ற எவரும் தேசிய அரசுப் பேரவையின் உறுப்பினர் ஆகம் தகுதியுடையவர் எனவும் இவ் அரசியல் திட்டம் எடுத்துரைத்தது. அரசியல் திட்டத்தின் 77ஆம் பிரிவின்படி அமைக்கப்படும் தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் குழு தீர்மானிக்கும் தொகையையுடைய தெரிவு செய்யப்பட்ட அத்தனை உறுப்பினர்களைத் தேசிய அரசுப் பேரவை கொண்டியங்கும் எனவும் இவ்வரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டது. இதனால் முன்னைய அரசியல் திட்டத்தில் இடம்பெற்ற நியமன அங்கத்தவர்கள், தொடர்ந்து வரும் தேசிய அரசுப் பேரவையில் இடம்பெறுவர்கள் என்பதும் தெளிவாகியது. 1970ஆம் ஆண்டுப் பொதுத்தேர்தலின் பின்பு 151 தெரிவுசெய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களும் 6 நியமன அங்கத்தவர்களும் மொத்தமாக 157 உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்தில் இடம்பெற்றிருந்தனர்.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 1ஆம் அத்தியாயம் 4ஆம் சரத்து மக்களின் இறைமை மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களையுடைய ஒரு தேசிய அரசுப் பேரவையினால் செயற்படுத்தப்படும் என்று குறிப்பிட 5ஆம் சரத்து தேசிய அரசுப் பேரவையே இலங்கைக்

குடியரசின் அரசு அதிகாரத்தின் மிக உயர்ந்த கருவி என்றும் குறிப்பிட்டது. மேலும், அதுவே மக்களின் சட்ட ஆக்க, நிர்வாக, நீதி பரிபாலன அதிகாரங்களைக் கொண்டியங்கும் எனவும் எடுத்துரைத்தது.

ஒரு பொதுத்தேர்தல் முடிந்ததன்பின் கூடும் முதலாவது பேரவைக் கூட்டத்தில், தேசிய அரசுப் பேரவைச் சபாநாயகர், உதவிச் சபாநாயகர், குழுக்களின் தலைவர் என்போரைத் தெரிவுசெய்தல் வேண்டுமென அரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டது. தேசிய அரசுப் பேரவையின் நிகழ்ச்சிகளினமீதா அல்லது அது செய்த அல்லது செய்ய இருக்கும் அல்லது செய்யாதுவிட்ட எதன்மீதும் எந்த நீதிமன்றே அல்லது நீதியைப் பரிபாலிக்கும் எந்த ஒரு நிறுவனமோ நீதிபரிபாலனம் செய்யமுடியாது எனவும் அரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டது.

ஒரு வருடத்தில் குறைந்தது ஒரு தடவையாவது தேசிய அரசுப் பேரவை கூட்டப்படவேண்டும் எனவும், ஐஞ்சிபதியின் பிரகடனத் தின்மூலமே அது கூட்டப்படும் எனவும் அரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டது. நாலு மாதங்களுக்கு மேற்பட்ட காலத்துக்குப் பேரவையின் அமர்வு நிறுத்தப்படக்கூடாது. பேரவையின் அமர்வினை ஒத்திவைக்கும் பிரகடனம் அடுத்த அமர்வுக்கான திகதியையும் குறிப்பிடவேண்டும். பேரவையின் அமர்வு ஒத்திவைக்கப்பட்டிருக்கும்போது, பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில் ஐஞ்சிபதி, (1) பிரகடனம் ஒன்றின் மூலம் பேரவையைக் குறிப்பிட்ட திகதிக்குமுன் கூடும்படி அழைக்கலாம்; புதிய திகதி பிரகடனத் திகதியிலிருந்து 3 நாட்களுக்கு முன்னதாயிருந்தலாகாது. (2) எக்காலத்திலும் பேரவைகலைக்கப்படலாம். கலைக்கும் பிரகடனம் பொதுத்தேர்தலின் திகதியை அல்லது திகதிகளை நிச்சயித்துக் குறிப்பிடவு வேண்டும். பேரவைகலைக்கப்பட்ட திகதியிலிருந்து நாலு மாதங்களுக்குப் பிந்தாத ஒரு திகதியில் புதிய பேரவையைக் கூடுமாறும் அப் பிரகடனம் திட்டமாகக் குறிப்பிடவும் வேண்டும். அதாவது பேரவையைக் கலைத்த நாலு மாதங்கள் முடிவடையுமுன்னர் பொதுத்தேர்தல் நடைபெற வேண்டும். முதலமைச்சரின் ஆலோசனையுடன் ஐஞ்சிபதி தேர்தல் நடைபெறும் திகதியையும், புதிய பேரவை கூடுவதற்கான திகதியினையும் நிச்சயித்தல் வேண்டும்.

தேசிய அரசுப் பேரவை தொடர்ச்சியாகக் கூடுவதிலை: அது காலத்துக்காலம் கூடும். இவ்வமர்வுகள் அமைச்சரவையின் சட்ட ஆக்க திட்டத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும். ஓவ்வொரு அமர்விலும் செய்து முடிக்கவேண்டிய கருமங்கள் திட்டமிடப்படு

வதுபோல், சட்டமன்றத்தின் நாளாந்த கருமங்களும் முன் கூட்டியே நிர்ணயிக்கப்படும். எதிர்பாராத அவசர சூழ்நிலைகள் ஏற்பட்டாலன்றி தயாரிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சிநிறவின் படியே சபாநாயகர் சபையின் அலுவல்களை நடத்துவார்.

பேரவை மக்களின் சட்டவாக்க அதிகாரத்தை நேரடியாகவும் நிர்வாக அதிகாரத்தை அமைச்சரவை, ஐஞ்சிபதி ஆகியோர் மூலமும், நீதித்துறை அதிகாரத்தைச் சில புறநடைகளுடன், நீசிமன்றங்கள் வேறுநிறுவனங்கள் மூலமும் பிரயோகிக்கும் என அரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டமை, தேசிய அரசப்பேரவையின் அதி உயர் தன்மையைக் காட்டிந்தது. பேரவையின் சட்ட ஆக்க அதிகாரம் மிக உயர்ந்தது: அரசியல் திட்ட விதிகள் எதனையும் பேரவை 2/3 பெருப்பான்மை வாக்குகளால் திருத்தலாம்; நீக்கலாம். புதிய அரசியல் திட்டத்தை ஆக்கலாம் ஆனால் அரசியல் திட்டத்தை முற்றுக அல்லது அதன் ஒருபகுதியை இடைநிறுத்த முடியாது. புதிய அரசியல் திட்டம் ஒன்றை ஆக்காது நடைமுறையிலுள்ள அரசியல் திட்டத்தை நீக்க முடியாது. அரசியலமைப்பு நீதி மன்றத்துக்கு, அரசியல் திட்டம் வெளிப்படையாகக் கொடுத்த சில அதிகாரங்களைத் தவிர, ஏனைய நீதிமன்றங்களுக்குப் பேரவையின் நடவடிக்கைகளில் பேரவை செய்த அல்லது செய்யாது விட்ட கருமங்களில் தலையிடும் உரிமை இல்லை.

தேசிய அரசப்பேரவை மசோதாக்களை விவாதத்திற் கெடுத்துக் கொள்ளுமுன்னர் அவை அரசியல் திட்டவிதிகள் எதனையும் மீற கின்றனவா வென்று ஆராய்முரிமை அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்துக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. மீறுகின்றதென்று அம்மன்றம் அபிப்பிராயம் தெரிவித்த மசோதா பேரவையில் 2/3 பெரும்பான்மை வாக்குகளால் சட்டமாக்கப்படலாம். இவை தேசிய அரசப் பேரவையே அரசியல் திட்டத்தின் மிக உயர்ந்த கருவி என்பதைக் காட்டிநின்றன.

(6) குடியரச ஐஞ்சிபதி

அரசியல் திட்டத்தின் 7 ஆவது அத்தியாயம் குடியரச ஐஞ்சிபதி பற்றி எடுத்துரைக்கிறது. இவங்கைக் குடியரசுக்கு ஐஞ்சிபதி ஒருவர் இருத்தல் வேண்டும் எனவும் அவர் ஆட்சித்துறையின் தலைவராகவும் ஆயுதம் தாங்கியபடைகளின் தலைவராகவும் இருப்பர் எனவும் போர் சமாதானம் என்பவற்றை பிரகடனஞ்ச செய்யவும், தேசிய சபையைக் கூட்டவும், கூட்டத் தொடர்களை நிறுத்தவும். தேசிய பேரவையைக் கலைக்கவும் அதிகாரமுடையவர் எனவும் அவரே முதலமைச்சரையும் பிரதிஅமைச்சர்களையும் நியமிப்பார் எனவும் எடுத்துரைத்தது.

இவ்வத்தியாயத்தின் 25 ஆவது சரத்து தேசிய அரசப் பேரவையின் உறுப்பினரைத் தெரியும் நோக்கத்துடன் தேர்தல் ஒன்றில் வாக்

காளராகத் தகுதியடைய பிரசை எவ்வும் இலங்கைக் குடியரசின் ஜனதிபதிப் பதவிக்கு முதலமைச்சரால் பெயர் குறிப்பிடப் படலாம் எனக் கூறுகிறது. இதன் மூலம் ஜனதிபதியினைத் தெரிவு செய்யும் பொறுப்பு பிரதம மந்திரியின் கையில் விடப்பட்டது. இதனால் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் இலங்கையின் மகாதேசாதிபதி யினைத் தெரிவு செய்ய, பிரித்தானிய மகாராணியாருக்கிருந்த உரிமை மறுக்கப்பட்டது என்பது தெளிவாகின்றது.

குடியரசு ஜனதிபதிகளைத் தெரிவு செய்யும் முறை நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுகின்றது. இந்தியக் குடியரசில் சம அரசுகளின் லோக சபை, ராஜ்யசபை அங்கத்தவர்களும் மத்தியஅரசின் இரு சபை அங்கத்தவர்களும் வாக்களித்தே ஜனதிபதியைத் தெரிவுசெய்யர், ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும், பிரான்சிலும் ஜனதிபதிகள் தேர்தல் கழகங்களின் மூலம் தெரிவுசெய்யப்படுகிறார்கள். நாட்டுன் தலைவர் மக்களின் நேரடி வாக்கிலை தெரிவு செய்யப்பட்டால் நடு நிலை தவறி விடக்கூடும் என்ற காரணத்தினால் மறைமுகத் தேர்தலை நடத்தப் படுகின்றன. குடியரசு ஜனதிபதிகள் தமது அதிகாரம், அந்தல்ல என்பவற்றிலும் வேறுபடுகிறார்கள். சில நாடுகளில் ஜனதிபதிகள் பெயரளவு தலைமை தாங்குபவர்களாக மட்டுமே இருக்க, ஐக்கிய அமெரிக்கா, பிரான்ஸ் சோவியத் ரூஷ்பா போன்ற நாடுகளில் அவர்களே பிரதான நியுவாகிகளாகவும், அதிகாரம் மிக்கவர்களாகவும் உள்ளனர். இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் இலங்கையின் ஜனதிபதியும் பெயரளவு தலைமைதாங்கும் ஒருவராகக் காணப்பட்டார். அந்தவகையில் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் மகாதேசாதிபதியின் விட அதிகாரங்களைப் பொறுத்து அதிகளவு வேறுபாடுடையவராக அமையவில்லை. ஆனால் இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் ஜனதிபதி பிரித்தானிய மகாராணியாரின் பிரதிநிதியாகக் கடமையாற்றவில்லை என்பதோடு, மகாராணியாருக்கிருந்த கடமைகள் சிலவும் ஜனதிபதியை வந்தடைந்தது. உத்ம யுத்தப் பிரகடனங்கு செய்தல்.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின்கீழ் ஜனதிபதி ஒருவர் நாலு வருடங்களுக்குக் கடமையாற்றவேத் தெரிவுசெய்யப்படுவார். பின்னாலும் காரணங்களில் ஒன்றினால் ஜனதிபதி பதவி வெற்றிடமாகலாம் :

- (i) ஜனதிபதி ஒருவர் இறக்கும்போது
- (ii) ஜனதிபதி ஒருவர் ராஜினாமாச் செய்யும்போது
- (iii) மன, உடல் நலக்குறைவு காரணமாக ஜனதிபதி தனது கடமைகளைச் செய்ய முடியாதுள்ளார் என முதலமைச்சர் தீர்மானிக்கும்போது

- (iv) முதலமைச்சரினால் முன்மொழியப்பட்டு ஜனதிபதிக்கு எதிராக தேசிய அரசுப் பேரவை நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் கொண்டு வரும்போது, அல்லது
- (v) பேரவை உறுப்பினர் ஒருவரால் எழுத்து மூலம் சபா நாயகருக்கு அறிவித்து, பேரவையின் மொத்த உறுப்பினரில் அதரவாசிப்பீராவது ஒப்பமிட்டுக் கொண்டு வரப்பட்ட ஜனதிபதிக்கெதிரான நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானத்துக்கு, பேரவையில் சமூகமளிக்காத உறுப்பினர் உட்பட மொத்த உறுப்பினரில் குறைந்தது 2/3 பேராவது சாதகமாக வாக்களிக்கும்போது, அப்பதவி வெற்றிட மானும்.

(7) அமைச்சரவையும் நிர்வாகமும்

இவ்வரசியல் திட்டம், குடியரசின் அரசாங்கத்தினை வழிநடத்தும், கட்டுப்படுத்துவதற்குமான ஒரு அமைச்சரவை இருக்கும் எனவும், அது தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு கூட்டாக பொறுப்பாக இருக்கும் எனவும், அது பொறுப்பாகவிருக்கும் எல்லா விடயங்களுக்கும் தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு பதில் சொல்லவேண்டுமென்றும் குறிப்பிட்டது. முதலமைச்சரே அமைச்சரவையின் தலைவராவர், தேசிய அரசுப் பேரவையின் நம்பிக்கையைப் பெறக்கூடிய ஒரு உறுப்பினரையே ஜனதிபதி முதலமைச்சராக தெரிவுசெய்தல் வேண்டும். இவ்வரசியல் திட்டம் எத்தனை அமைச்சர்கள் நியமிக்கப்பட்டு வேண்டுமென்று திட்டமாகக் குறிப்பிடவில்லை. தேசிய அரசுப் பேரவையிலிருந்தே பிரதமரும் மற்ற அமைச்சர்களும் நியமிக்கப்படல் வேண்டும்.

1: “பாராளு என்றத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கவேண்டிய கொள்கைகளை இறுதியாக நினையித்தல் அமைச்சரவையின் ஒரு முக்கிய கடமை...”

2: பாராளுமன்றம் அங்கீகரித்த கொள்கைக் கிணங்கத் தேச நிர்வாகத்தை முன்மையாக நின்று இயக்குவதோடு தினைக்களங்களின் கடமைகளையும் அதிகாரங்களையும் வரம்பிட்டு, அவைகளின் கடமைகளைத் தொடர்ச்சியாக இணைப்பது அமைச்சரவையின் இன்னொரு முக்கியமான கடமையாகும்.

3. வேலையின்மை, வாழ்க்கைச்செலவு ஏற்றம், குறைந்த பொருளாதார வளர்ச்சி விதம் போன்ற பிரச்சினைகளுக்கும், மத, மொழி, கலாசார விடங்களிலும் அவர்க்கோடு தொடர்புடைய பிரச்சினைகளிலும் திட்டங்கள் வகுத்து பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண படும் அமைச்சரவையின் வேறு சில கடமைகளாகும் என³ முத்துத் தயபி அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.

3. இ. முசுதுத்தயபி. இஸ்கைக்குடியரசின் அரசியலமைப்பு (சன்னகம்; திருமகள் அமுத்தகம், 1974) 21: 48

மேலும் அவரி அரசியல் திட்டம் அமைச்சரவை பின்வரும் கட்டை களையும் ஆற்றுமாறும் பணிக்கிறது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்:

(1) முன்னைய சில கடமைகளும் அதிகாரங்களும் புதிய அமைச்சரவைக்கு மாற்றப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக உத்தியோக கத்தர்களது நியமனம், இடமாற்றம், பதவி நிக்கம், ஒழுக்கக்கட்டுப் பாடு சம்பந்தமான அதிகாரங்கள் அமைச்சரவைக்குண்டு.

(2) கீழ் நிலை நீதிபதிகள் நியமனம் அமைச்சரவையாற் செய்யப் படும்:

(3) அரசுக்கேவை ஆலோசனைச் சபையின் செயலாளர், நீதிக்கேவை ஒழுக்காற்றுச் சபையின் செயலாளர், நீதிக்கேவை ஆலோசனைச் சபை ஒழுக்காற்றுச் சபை என்பவற்றின் செயலாளர்களின் நியமனங்களையும் அமைச்சரவையே செய்யும்:

(4) தேசநலன் கருதி ஒரு சட்டம் அவசரமானதென்று அதிகாரத்தை வேண்டியது அமைச்சரவையின் இன்னொரு கடமையாகும்.

(8) பொதுச் சேவை

அரசியல் திட்டத்தின் 106 சரத்து 1ஆம் பிரிவின்படி அரசு உத்தியோகத்தர்களின் ஆட்சேர்ப்பு, இடமாற்றம், பதவி நிக்கம், ஒழுங்குநடவடிக்கைகள் எல்லாவற்றிற்கும் மந்திரிசபையே பொறுப்பாகும். இது சோல்பரி அரசியல் திட்டத்திலிருந்து விலகிச் செல்லும் இன்னொரு சரத்தாகும். சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் பாரபட்சமற்ற முறையில் செயற்படவேண் அமைக்கப்பட்ட பொதுச் சேவை ஆணைக்குமுறை நீக்கி அதற்குப் பதிலாக இவ்வரசியல் திட்டத்தின்கீழ் ஒரு அரசு சேவைகள் ஆலோசனைச் சபை யொன்று நியமிக்கப்பட்டது. அமைப்பினைப்பொறுத்து இது முன்னையதை ஒத்ததே. முன்னைய அரசியல் திட்டத்தினைக் கீழ் பொதுச் சேவை ஆணைக்குமுறை பிரதமரின் ஒரு பிற் சேர்க்கையாகவே செயற்பட்டது. அதுவே அதன் பாரபட்சமற்ற தன்மைக்கு ஊரூப்பும் அமைந்தது. இவ்வாணைக்குமுறை நடவடிக்கைகளில் மந்திரிசபை பிரதமரினாடாகத் தலையிடமுடிந்தது. இருந்தும், பிரதமரோ, அமைச்சர்களோ பொதுச் சேவை ஆணைக்குமுறை நடவடிக்கைகளையிட்டுச் சட்ட சபைக்குப் பதில் சொல்லவேண்டியிருக்கவில்லை.

பொதுசேவையின் மீது அமைச்சர்களுக்குக் கூடிய கட்டுப்பாடு இருக்கவேண்டுமென்ற நோக்கமே, அரசு சேவைகள் ஆலோசனைச் சபை தேசிய அரசுப் பேரவைக்குப் பதில் சொல்லத் தக்கதாக இருக்கவேண்டுமென்ற சர்த்தை இவ்வரசியல் திட்டத்தில் சேர்க்கக் காரணமாய்வைந்தது. இது—தேசிய அரசு பேரவை அங்கத்தவர்கள் ஆட்சேர்ப்புப்பற்றி கேள்விகள் கேட்கும் சந்தர்ப்பத்தை வழங்கியது. முன்பு, ஆட்சேர்ப்பு முறை, சேவைப்பற்றிய விதிகள், இடமாற்றம் பதவி நீக்கம் என்பனவே பொதுசேவை ஆணைக்குமுவின் அதிகாரத்தினுள் இருந்தன. புதிய அரசியல் திட்டத்தில் அவை மந்திரி சபையிடமும், பொது சேவை நிர்வாக அமைச்சரிடமும் வந்தடைந்தன, இவர்களே மேற்கூறப்பட்டவையையிட்டு பேரவைக்குப் பொறுப்புச் சொல்லவேண்டும். இவ்வரசியல் திட்டம், பொது நிர்வாக அமைச்சினையே, பொதுச்சேவைக்கும் மத்திரிசபைக்குமிடையே தொடர்புச் சாதனமாகச் செயலாற்றும்படி விடுத்தது.

அரசு சேவைகள் ஆலோசனைச் சபை அமைப்பினைப் பொறுத்து பொதுச்சேவை ஆணைக்குமுலை ஒத்ததாக அமைந்தபோதிலும், அது பரந்த அதிகாரமுடையதாக இருக்கவில்லை. ஏனெனில் மந்திரி சபையே திணைக்களத் தலைவர்கள், மற்றைய ஆட்சேகரிப்புகளைச் செய்தனர். சில பதவிகளைப் பொறுத்து அந்தற்ற அமைச்சர்களினுடைகள் மந்திரிசபைக்கு, அரசு சேவைகள் ஆலோசனைச் சபை தமது சிபார்சிகளைச் செய்யலாம். சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் பொதுச்சேவை ஆணைக்கும் பொதுச்சேவைக்குள் எவ்வித ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ள முடியாதிருந்தது. இதனால் இடைநிறுத்தப்பட்ட அரசு உத்தியோகத்தர் பல வருடங்களுக்குப் பதவி நீக்கத்தில் இருக்கவேண்டியிருந்தது. இதன் காரணமாக அரசு சேவைகள் ஒழுங்காற்றுச் சபை இந்த விடயத்தில் மந்திரிசபைக்கு ஓர் ஆலோசனைச் சபையாகவும் இயங்குமாறும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இவ்வரசியல் திட்டம் அரசு உத்தியோகத்தரின் பதவிநீக்கம், ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடுகள் பற்றிய அதிகாரத்தினை மந்திரிசபையிடம் ஒப்படைத்தபோதிலும், குறிப்பிட்ட பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட ஒரு அரசு உத்தியோகத்தர் எந்தத்துறையைச் சேர்ந்தவரோ அத்துறை சார்ந்த அமைச்சரினுடைகள் அரசு சேவைகள் ஒழுங்காற்றுசபையினுடைய ஆலோசனையைப் பெற்றதன் பின்னரே அதனைச் செயற்படுத்தலாம் என்குறிப்பிட்டது. ஆகவே இவ்வரசியல் திட்டம் இரண்டு விதமான சபைகளுக்கு டெமளித்தது. அவை:

(1) அரசு உத்தியோகத்தரின் ஆட்சேர்ப்பு, பதவியர்வு பற்றி ஆலோசனை வழங்கும் அரசு சேவைகள் ஆலோசனைச் சபை.

(2) அரசு ஊழியர்களின் பதவி நீக்கம், ஒழுங்குக்கட்டுப்பாடு என்பன பற்றி ஆலோசனை வழங்கும் அரசேவைகள் ஒழுக்காற்று சபை என்பனவாம்.

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் ஒரு அரசு உத்தியோகத்தர் தனக்குள்ள குறைபாட்டையிட்டு மேன்முறையீடு செய்வதற்கு பொதுச்சேவை ஆணைக்கும் தவிர வேறொரு அமைப்பும் இருக்க வில்லை. ஆனால் இவ்வரசியல் திட்டத்தின்கீழ் பதவி நீக்கப்பட்ட அரசு உத்தியோகத்தர் ஒருவர் அமைச்சரவைக்கு ஒருதரம் மேன்முறையீடு செய்ய இடமளிக்கப்பட்டது. அமைச்சரவைக்கு அத்தகையதொரு தீர்ப்பினை உறுதிப்படுத்த அல்லது மறுக்க அதிகாரம் இருந்தது. இவை, மந்திரிச்சபையானது பொதுச்சேவை மீது முழுமையான கட்டுப்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தது என்பதையே காட்டி நின்றன. இருந்த போதிலும், மேற்கூறிய அமைப்புகள் பாரபட்சமாக நடக்கமாட்டா என்பதற்கு அரசியல் திட்டம் எவ்வித உத்தரவாதத் தினையும் அளிக்கவில்லை. இதனால்தான் இவ்வரசியல் திட்டத்தினை எதிர்த்தோர் இவ்வமைப்புகள் நடவு நிலையைக் கைவிடுகின்றன வெனக் குற்றங்கு சாட்டினர்:

(9) நீதி சேவை

நீதியை நிர்வகித்தல் சம்பந்தமான அரசியல் திட்ட சரத்துக்களில் 121ஆம் பகுதி நீதியை நிர்வகிப்பதற்கான ஸ்தாபனங்களை உருவாக்குவதோடு, நடைமுறையிலுள்ள நீதிமன்ற ஸ்தாபனங்கள், 1971இல் உருவாக்கப்பட்ட குற்றவியல் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றினைத் தொடர்ந்து செயலாற்ற விடுதல் என்பவற்றேடு சம்பந்தப்பட்டது. இப் பகுதியின் 3ஆம் உப பிரிவு பிரிவுக் கவுன்சிலுக்கு ஒப்பான மிக உயர்ந்த மேன்முறையீட்டு நீதிமன்று ஒன்றினை உருவாக்குதல் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இதுவே, இலங்கை நீதிமன்ற முறைக்கு ஒரு புதிய சேர்ப்பாகியது.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 131ஆம் பிரிவு நீதிபதிகளும், நீதியைப் பரிபாலிக்கும் மற்றைய அரசு உத்தியோகத்தர்களும், மற்றவர்களின் தலையிட்டினரிச் சுதந்திரமாகச் செயற்பட வேண்டுமென்றும் அவ்வாறு தலையிடுவர்கள் தண்டனைக்குரிய குற்றம் செய்தவர்களாக கருதப்படுவர் எனவும் குறிப்பிடுகிறது: இது “மக்களின் நீதி அதிகாரத்தை தேசிய அரசுப் பேரவையிடம் கையளிப்பது” என்பதால் ஏற்படும் பயத்தினைக் குறைப்பதாகவும் அமைந்தது: ஆனால் தேசிய அரசுப் பேரவையே நீதி அதிகாரத்தினைக் கொண்

திருக்கும் என்ற வாதம் அதுவே அரச அதிகாரத்தின் மிக உயர்ந்த கருவி எஸ்பதனால் நியாயப் படுத்தப்பட்டது. மேலும் “நீதித்துறையின் சுதந்திரம் என்ற பெயரால் இந்த அதிகாரம் வேறு எவ்விடத் திலும் விடப்பட முடியாது” எனவும் வாதிட்டார். அரசியல் திட்டத்தின் 124ஆவது பிரிவு எந்த வொரு நீதிபதியும் தேசிய அரசப் பேரவை சேட்கும்போது ஜனதிபதி நீக்கிலிடலாம் என்று குறிப்பிட்ட போதிலும் 129ஆம் சாத்து 3ஆம் பிரிவு நீதிசேவைகள் ஒழுக்காற்றுச் சபையிடமிருந்து அறிக்கை யொன்றினை சபாநாயகர் பெற்றதன் பின்னரே அத்தகையதொரு மசோதா தேசிய அரசப்பேரவையில் கொண்டுவரலாம் என்றும் குறிப்பிடுகிறது.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 125ஆம் பிரிவு ஐந்து அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட ஒரு நீதி சேவைகள் ஆலோசனைச் சபை அமைக்கப்பட வேண்டும் மெனவும் இதில் நாலுபேர் ஜனதிபதியினால் தெரிவு செய்யப்படுவர் எனவும் இச் சபையின் தலைவராகக் பிரதமநீதியரசர் கடமையாற்றுவார் எனவும் குறிப்பிட்டது. இச்சபையே நீதிச்சேவை உத்தியோகத்தர்களின் ஆட்சேர்ப்பு வழிமுறைகள் பற்றி தனது சிபார்சுகளைச் செய்யும்; நீதிச்சேவை பதவிகளில் வெற்றிடங்கள் ஏற்படும்போது இச்சபை அமைச்சரவைக்கு, விண்ணப்பதாரிகளின் பட்டியல் உட்பட தாம் பதவிக்குச் சிபார்சு செய்த பட்டியலையும் அனுப்பி வைக்கும். இச்சபை சிபார்சு செய்து அனுப்பிய பெயர்களை விட வேறு விண்ணப்பதாரிகளை அமைச்சரவை தெரிவு செய்தால் அதற்கான காரணங்களை தேசிய அரசப் பேரவையில் விளக்க வேண்டும். இது நீதி சேவை பதவி வழங்கவில் எத்தகைய பாரபட்சமும் ஏற்படாது காக்கும் புதியபாதுகாப்பு எனப் பட்டது:

இவ்வரசியல் திட்டத்தின்கீழ் மூன்று அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட நீதிசேவைகள் ஒழுக்காற்று சபை ஒன்றும் உருவாக்கப்பட்டது: பிரதம நீதியரசர் இதன் தலைவராகக் கடமையாற்றுவார். மற்ற இருவரையும் ஜனதிபதி நியமிப்பார். அமைச்சரவை இச் சபையின் ஆலோசனையுடன் பின்வருவனவற்றை ஆக்கும்:

(1) நீதிபதிகள், மற்றைய அரச உத்தியோகத்தர்களின் நடத்தை பற்றிய விதிகள்

(2) ஒழுக்குக் கட்டுப்பாடு விசாரணைகளை நடத்துவதற்கான வழிமுறைகள் பற்றிய விதிகள்

(3) நீதிச்சேவைகள் ஒழுக்காற்றுச்சபையின் கடமைகளை நடத்துவதற்கு அவசியமான அல்லது விரைவாக நடத்துவதற்குமான விதிகள்.

இச்சபை நீதிபதிகள் அல்லது மற்றைய அரசு உத்தியோகத் தரின் பதவி நீக்கல் தொடர்பாக, நீதியமைச்சரின் ஊடாக அமைச்சரவைக்கு அறிக்கை யொன்றினையும் சமர்ப்பிக்கும் கடமையையும் ஆற்றும்:

நீதிசேவை தொடர்பாக, நீதித்துறைக்கும் அமைச்சரவைக்கு மிடையே நிலவும் தொடர்புகள் பற்றிக் கண்டிக்கப்பட்டதோடு, 126ஆம் சரத்துப்படி அமைச்சரவைக்கும், பிரதம அமைச்சருக்கு மிடையே வித்தியாசங்கள் இருப்பதாகவும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. ஆனால் அரசியல் திட்டத்தை வரைந்தோர் மந்திரிசைபை என்பது பிரதமரையே குறிக்கும் என்றும் அவரே ஜனதிபதிக்கு பதவி வழங்கல்கள் பற்றி ஆலோசனைகள் வழங்குவார் எனவும் வாதிட்டனர். எவ்வாறுமினும் நீதிசேவைப் பதவி வழங்கல் பற்றி தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு அமைச்சரவை பதில் சொல்லவேண்டும் என்பதே இதில் அடங்கியுள்ள முக்கிய அம்சமாகும்.

(10) மொழியும் மதமும்

மொழி; இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 3ஆம் அத்தியாயம் 7ஆம் சரத்து இலங்கையின் அரசகருமமொழி சிங்களம் என்று கூற. 8ஆம் சரத்து 1ஆம் உபபிரிவு தமிழ் மொழியின் உபயோகம் 1958ஆம் ஆண்டின் 28ஆம் இலக்க தமிழ்மொழி விசேட ஏற்பாடுகள் சட்டத்துக்கணங்க இருத்தல் வேண்டும் என்கிறது. ஆனால் 8ஆவது சரத்தின் 2ஆம் உபபிரிவு, 28ஆம் இலக்க தமிழ் மொழி விசேட ஏற்பாடுகள் சட்டத்தின்கீழ் ஆக்கப்பட்டு நடைமுறையிலுள்ள விதிகள் அரசியல் திட்டத்தின் ஏற்பாடாக எவ்வகையிலும் பொருள் கொள்ளப்படலாகாது எனக் கூறுகிறது. இதிலிருந்து தமிழ் மொழிக்கு நியாயமானளவு அந்தஸ்துக்கூட இவ்வரசியல் திட்டத்தில் அளிக்கப்படவில்லை. என்பது தெளிவாகியது. இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 9ஆவது சரத்து 1ஆம் பிரிவு சட்டங்கள் யாவும் சிங்களத்தில் ஆக்கப்பட வேண்டும் என்று குறிப்பிட 2ஆம் உபபிரிவு அவ்வாறு இயற்றப்படும். ஒவ்வொரு சட்டத்தினதும் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு ஒன்றிருத்தல் வேண்டுமென்கிறது.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 3ஆம் அத்தியாயம் 11ஆம் சரத்து நீதிமன்றங்களின் மொழி பற்றிக் கூறுகிறது. இலங்கை எங்குனும் நீதிமன்றங்கள் நியாய சபைகளினதும் மொழி சிங்களமாதல் வேண்டும் என்றும் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் வேறுவகையில் ஒழுங்குசெய்யலாம் என்றும் குறிப்பிடுகிறது. இச்சரத்தின் 3ஆம் உபபிரிவின் ஒரு பகுதி அவர்களது வழக்குரைகள், விண்ணப்பங்கள், பிரேரணைகள், மனுக்கள், என்பவற்றைத் தமிழிற் சமர்ப்பிக்கலாம்

என்பதுடன் அந் நடவடிக்கை எளில் தமிழிலும் பங்குகொள்ளலாம் என்றும், அத்தகைய எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் சிங்கள மொழி பெயர்ப்பு ஒன்று அதன் பதிவேடுகளின் பொருட்டுத் தயாரிக்கப்படச் செய்தல் வேண்டும் என்கிறது. இதிலிருந்து வடக்கு, கிழக்கு மாகா ணங்கள் தவிர்ந்த எனைய இடங்களில் வாழும் தமிழ் மக்கள் தமிழில் தமது வழக்குகளை எடுத்துரைக்க முடியாதென்பதும் தெளி வாகியது. ஆகவே, இவ்வரசியல் திட்டம் அரசு கரும்பொழி, சட்ட ஆக்கமொழி, நீதிமன்ற மொழி என்பவற்றில் தமிழக்கு உரிய இடமளிக்கவில்லை எனத் தமிழ் மக்களின் ஒரு பகுதியினரைப் பிரதி நிதித்துவப் படுத்திய சமஸ்திக்கட்சி தனது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தது.

மதம்

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் ॥ஆம் அத்தியாயம் பொத்த மதம் பற்றி குறிப்பிட்டது. “இலங்கைக் குடியரசு பொத்த மதத்துக்கு முதலிடம் வழங்கவேண்டும் என்பதுடன் அதனைப் பேணி வளர்த்தலும் பாதுகாத்தலும் அரசின் கடமை” எனக் கூறியது. பல மதங்களைப் பின்பற்றுவோர் வாழ்கின்ற இலங்கை போன்ற நாட்டில் தனியொரு மதத்துக்கு அரசியல் திட்டம் முக்கியத்துவம் வழங்கியது தவறானது எனச் சிறுபான்மையோராற் குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழ் மக்களாலும் அவர்களது இயக்கங்களாலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

சோபரி அரசியல் திட்டத்தின் 29ஆம் சரத்து 2ஆம் பிரிவ பின்வரும் விடயங்களிற் சட்டங்கள் இயற்றப்படக் கூடாது எனக் குறிப்பிட்டது.

(i) எந்த மதத்தினதும் சுதந்திரமான இயக்கத்தினை தடை செய்யும் விதத்திலோ அல்லது வரையறைக்குட்படுத்தும் விதத் திலோ

(ii) வேறொரு இனத்தையோ மதத்தையோ சேர்ந்த ஆட்களுக்கு விதிக்காத சட்டக் கட்டுப்பாட்டினை எந்த ஒரு இனத்தையோ ஆல்லது மதத்தையோ சேர்ந்த ஆட்களுக்கு ஏற்படுத்தும் சட்டங்கள்

(iii) வேறு எந்த இனத்தையோ அல்லது மதத்தையோ சேர்ந்த ஆட்களுக்குக் கொடுக்கப்படாத வாய்ப்புகளையோ சிறப்புரிமைகளையோ ஒரு இனத்தையோ அல்லது மதத்தையோ சேர்ந்தவர்களுக்கு வழங்கக்கூடிய வகையில் சட்டங்கள் இயற்றக்கூடாது.⁴

(iv) எந்தச் சமய அமைப்பினதும் யாப்பிளை அந்த அமைப்பினை ஆட்சி செய்யும் அதிகாரிகளினது சம்மதமின்றி மாற்றுகின்ற சட்டங்களை இயற்றக் கூடாது.

மேற்குறிப்பிடப்பட்ட பிரிவுகளில் டி.ஆம் பிரிவின்படி புதிய குடியரசு அரசியல் திட்டத்தின் மதம்பற்றிய சரத்துகளும் மொழிபற்றிய விதிகளும் சிறுபான்மை இனங்களுக்கு அளிக்காத சிறப்புரிமைகளை சிங்கள மொழிக்கும், பெளத்த மதத்துக்கும் வழங்கியுள்ளது என்று தெரிகின்றது.

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் மேற்சொன்ன விதிகள் சிறு பான்மையோரின் பாதுகாப்புக்காகவே சேர்க்கப்பட்டன. புதிய அரசியல் திட்டம் அதனை நீக்கியமையையும், அதற்குப் பதிலாக வேறு பாதுகாப்புகள் சேர்க்கப்படாமையையும் இட்டு சிறுபான்மையினர், குறிப்பாகத் தமிழ் மக்கள், அதிருப்தி தெரிவித்தனர்.

அத்தியாயம் V

இலங்கைச் சன்னயக சோசலிச் குடியரசின் அரசியல் திட்டம்—1978

I-II ஆம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்துக்கான பின்னணி

1977 ஆம் ஆண்டு யூலை மாதத்தில் நடந்த பொதுத்தேர்தலில் முன்றில் இரண்டுக்கும் அதிகமான ஆசனங்களைப்பெற்று ஆடசிக்கு வந்த ஐக்கியதேசியக்கட்சி 1978 பெப்ரவரியில் புதியதொரு அரசியல் திட்டத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்தது. 1972 ஆம் ஆண்டின் முதலாவது குடியரசு அரசியல் திட்டத்தில் இரண்டாவது திருத்தத்தைக் கொண்டுவந்ததன் மூலமே இப் புதிய அரசியல் திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. 1948 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இலங்கையில் நடைமுறையிலிருந்து வந்த வெஸ்ற்மனிஸ்ரர் (Westminister) மாதிரி அல்லது பிரித்தானிய பாராஞ்சுமன்ற மாதிரியில் மாற்றங்களைக்கொண்டு வருவது இவ்வரசியல் திட்டமாற்றத்தின் நோக்கங்களில் முக்கியமானதாக இருந்தது. இருந்தபோதிலும் பிரித்தானிய பாராஞ்சுமன்றமுறையிலிருந்து இவ்வரசியல் திட்டம் முற்றுக விலகிச் செல்லவில்லையென கலாநிதி நீலன் திருச்செல்வம்¹ அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வரசியல் திட்டம் பாராஞ்சுமன்ற முறைசார்ந்த ஜனதிபதி ஆட்சிமுறையைப் புகுத்தியுள்ளது. 1978 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஜனதிபதிமுறை ஐக்கிய அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளின் அரசாங்க முறைகளின் கலவையைப் பிரதிநித்துவப்படுத்துகிறது என கலாநிதி விஸ்வ வர்ண பாலா² அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். அமெரிக்க சனதிபதிமுறையை ஏற்படுத்துவதற்காக ஆங்கிளோ-சக்ஸன் (Anglo-Saxon) முறை நிராகரிக்கப்பட்டது எனக் கலாநிதி N. M. Perera அவர்கள் குறிப்பிட்டார்³.

சனதிபதிமுறை சார்ந்த அரசாங்கம் ஒன்றினை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற சிந்தனை 1966 ஆம் ஆண்டிலேயே ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. முதன் முதலாக இப்போதைய சனதிபதியாகப் பதவி வகிக்கும் J. R. ஐயவர்த்தன அவர்கள் ஒரு

1. Neelam Thiruchelvam, Manndam.
2. W. A. Wiswa Warnapala, "Sri Lanka 1978: Reversal of Policies and Strategies" in Asinn Survey (Vol. xix, No. 2, California: University of California Press, Feb. 1979, P. 179).
3. N. M. Perera, Critical Analysis of the New Constitution of the Sri Lanka Government (Colombo: Star Press, 1978). P. 5.

பலம் வாழ்ந்த நிர்வாகியைக்கொண்ட ஒரு அரசாங்கமுறையை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று வளியுறுக்கினார். “தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒரு சட்டசபையின் Whims and Fancies”க்கு⁴ இடங்கொடுக்காத ஒரு நிர்வாகி அவசியம் எனக் குறிப்பிட்டார். ஒரு அபிவிருத்தி யடைந்துவரும் நாட்டுக்கு பலம்வாழ்ந்த ஒரு நிர்வாக முறையே சிறப்பாகப் பொருந்தும் என்ற கருத்தை ஐக்கியதேசியக்கட்சி கொண்டிருந்தது.

இலங்கையின் பொருளாதார சூழ்நிலையே ஒரு பலமான நிர்வாகியின் தேவையை ஏற்படுத்தியது. இந் நிலையே ஐயவர்த்தனமீது செல்வாக்குச் செலுத்தி பொருளாதார அபிவிருத்தியினை அடைந்து கொள்ள வேண்டுமாயின் (அவரது கருத்துப்படி சனநாயகத்தைப் பேணிக்காப்பதற்கு வளர்ச்சி யடைந்த பொருளாதாரம் இன்றி யமையாதது.) தீர்க்கமாகச் செயற்படும் அரசாங்கம் இன்றி அதனை ஏற்படுத்தமுடியாது என்ற கருத்தினை முன்வைக்கச் செய்தது: 1970 ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தினால் அமைக்கப் பட்ட அரசியல் திட்ட அசெம்பிளியில் (1971 யூலையில்) ஐயவர்த்தன பிரேரித்த அடிப்படைப் பிரேரணை (எண் 14) இலும் இத்தகைய கருத்து காணப்பட்டது. பின்னர் அரசியல் திட்டத்தில் செய்யப் பட்ட இரண்டாவது திருத்தத்திலும் இது சேர்க்கப்பட்டது. 1977 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 22 ஆம் திங்கி I ஆம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தின் இரண்டாவது திருத்தம் பிரதம மந்திரியினால் பாராளு மன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.⁵

1975 ஆம் ஆண்டு நடந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் வருடாந்த மகாநாட்டில் இத்தகைய தொரு அரசியல் திட்ட திருத்தத்துக்கான பிரேரணை சமர்ப்பிக்கப்பட்டு கட்சியின் பொதுச் சபையால் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. பின்னர் 1977 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேரிதலுக்கான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபணத்திலும் இது சேர்க்கப்பட்டு மக்களிடம் அனுமதி கோரப்பட்டது. ஒரு நாடு ஒரு அரசியல் திட்டத்திலிருந்து இன்னொரு அரசியல் திட்டத்துக்கு அடிக்கடி மாற்றக்கூடாது என்பது அரசியலில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு தத்துவம் என்றும் அத்தகைய தொடர்ச்சியான மாற்றங்கள் உறுதியின்மை, பாதுகாப்பின்மை, பணிவின்மை என்பவற்றை ஏற்படுத்தும் என கலாநிதி N. M. பெரேரா⁶ அவர்கள் வாதிட்டுள்ளார். முன்னைய அரசியல் திட்டத்தின் 55 ஆம் பிரிவின் அடிப்படையில்

4. Wiswa Warnapala. opp. sit, P. 178.

5. Ibid. P.P. 178—179.

6. N. M. Perera, Critical Analysis of the New Constitution of the Sri Lanka Government (Colombo: Star Press Ltd.—1979) P. P. 6-7.

அவசரமான மசோதாக்கள் என்ற பிரிவின் இரண்டாவது திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டதால் இந்த திருத்தச் சட்டத்தை பரிசீலனை செய்வதற்கு மக்களுக்கு அவசராசம் அளிக்கப்படவில்லை எனக் குறை கூறப்பட்டது. இது தொடர்பாக கலாநிதி N. M. பெரேரா அவர்கள் “நாகரிக மடைந்த உலகத்தின் எப்பகுதியிலும் அரசியல் திட்ட திருத்த வரலாற்றில் அரசியல் திட்ட திருத்தம் அவசரமானது எனக் கூறி இதுபோன்று அவசரமாகக் கொண்டுவரப்பட்டமைக்கு ஒரு உதாரணங்கூட சிடையாது”⁷ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இலங்கை, அங்கிலோ-சக்ஸன் பாரானுமன்ற முறையோடு நீண்ட காலமாகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. இந்த முறையின்கீழ் இலங்கை அரசியல் குறிப்பிடத்தக்களவு வெற்றிகரமாகச் செயற் பட்டும் வந்துள்ளது: அத்தகைய அரசியலைத் திடையென அமெரிக்க சனதிபதிமுறைக்கு மாற்றியது தவறானது எனவும் வாதிடப்பட்டது.

1972ஆம் ஆண்டின் குடியரசு அரசியல் திட்டம், ஆட்சிமுறையின் அதியுயர் கருவியாகத் தேசிய அரசுப் பேரவையையும் அதனை இயக்கிச் செல்லும் நிர்வாக அதிகாரம் மிக்க பிரதம மந்திரியையும் வலியுறுத்தியது. ஆனால் 1978ஆம் ஆண்டின் குடியரசு அரசியல் திட்டம், மக்களால் வேறாகத் தெரிவு செய்யப்படும் நிர்வாக அதிகாரம் மிக்க சனதிபதியையும், அவரது வழிகாட்டவின்கீழ் இயங்கும் பாரானுமன்றத்தையும் அறிமுகப் படுத்தியுள்ளது. விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவமுறை, அரசு கொள்கையின் தத்துவங்களும் அடிப்படைக் கடமைகளும், மக்கள் தீர்ப்பு, மொழி, பிரசாரிக்கை போன்ற விடயங்களிலும் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டம் 1972ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்திலிருந்தும் வேறுபடுகிறது,

II-II ஆம் குடியரசு அரசியல் திட்டம்—1978 : பிரதான அம்சங்கள்
I மக்கள் இறைமை

இலங்கைக் குடியரசில் இறைமை மக்களிடமே உண்டு என்றும் அதை மாற்ற முடியாது எனவும் அரசியல் திட்டத்தின் I ஆம் அத்தியாயம் 3ஆம் பிரிவு குறிப்பிடுகிறது. மேலும் இறைமை என்பது அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள், அடிப்படை உரிமைகள், வாக்குரிமை என்பவற்றையும் உள்ளடக்குகிறது, எனக் குறிப்பிடுகிறது.

இறைமைக் கோட்பாடு விரிவானது. இறைமை முழுமையானது; இறுதிநோக்கில் இறைமை என்பது மக்களின் அதிகாரமே; இறைமைகைமாற்றமுடியாது எனப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது; ஆகவே அதற்கு வேறுவிளக்கங்கள் அவசியமில்லை அதாவது அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள், அடிப்படை உரிமைகள், வாக்குரிமை என்ப

வற்றை உள்ளடக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இறைமையை நீட்டியிலாக்கமளித்தால், ஏதோ சிலவற்றை அதில் அடக்காது விடப் பட்டுள்ளது என்ற கருத்தை ஏற்படுத்தும் எனக் கலாநிதி N. M. பெரேரா⁸ அவர்கள் வாதிட்டுள்ளார். இவ்வரசியல் திட்டத்தின் முதலாம் அத்தியாயம் 4ஆம் சரத்து பிரிவு (2) மக்களின் சட்ட ஆக்க அதிகாரம், மக்களின் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கிய பாராளுமன்றத்தினாலும், மக்கள் தீர்ப்பொன்றின் போது மக்களாலும் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் எனக் குறிப்பிடுகிறது; நவீன்காலத்தில் மக்களின் இறைமை நேரடியாகச் செயற்படுத்த முடியாது என்பதனால், ஏதோ ஒரு உயர் கருவியின் நூடாகத்தான் செயற்படுத்தப்படுகிறது. தெரிவு செய்யப்பட்ட சட்டசபையே அத்தகைய உயர் கருவியாயிருக்கிறது. ஆனால் புதிய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் சான்திபதியும் மக்களால் வேரூகத் தெரிவு செய்யப்படுவதால் அரசு அதிகாரத்தின் உயர் கருவி என்பதில் இரட்டைத் தன்மை ஏற்படுகிறது என N. M. பெரேரா அவர்கள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.⁹ அதனால் இறைமை, பகுதி பகுதிகளாக்கப்படுகிறது என்றார். மேலும் மக்களின் சட்ட ஆக்க அதிகாரம் ஒரு மக்கள் தீர்ப்பின் போதும் மக்களாற் செயற்படுத்தப்படும் என்ற பகுதி தெளிவில்லாததும் குறைபாடுடையதும் என அவர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். மக்கள் தீர்ப்புப்பகுதி விடப்பட்ட விடயம் ஒரு மசோதாவில் இல்லாத ஒரு பிரேரணை, அல்லது Proposition ஆக இருந்தால் மக்களின் தீர்ப்பு அதனாவில் சட்டப் பெறுமதி யற்றதாகவே இருக்கும் எனவும் வாதிடுகிறார்.¹⁰

இவ்வத்தியாயத்தின் 4ஆவது சரத்தின் (2) பிரிவு இலங்கையின் பாதுகாப்பு உட்பட மக்களின் நிர்வாக அதிகாரம் மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட இலங்கைக் குடியரசின் சான்திபதியால் செயற்படுத்தப்படும் எனக் குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் புதிய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் மக்களால் வேரூகத் தெரிவு செய்யப்படும் சான்திபதியின் நோக்கங்களோடு ஒத்துழைக்காத ஒரு குழுவினர் பாராளுமன்றத்திற் பெரும்பான்மை பெற்றிருந்தால் மக்களின் நிர்வாக அதிகாரத்தை அவர் செயற்படுத்த முடியாதிருக்கும் எனவும் அவர் தொடர்ந்து வாதிட்டுள்ளார்.¹¹

மேலும் 4ஆம் சரத்தின் (c), (d), (e) போன்ற பிரிவுகள் முறையே தீதித்துறை அதிகாரங்கள், அடிப்படை உரிமைகள், வாக்குரிமை, மக்கள் தீர்ப்பு என்பனபற்றி எடுத்துரைக்கின்றன; உதாரணமாக

8. Ibid., P. 18

9. Ibid., P. 18

10. Ibid., P. 19

11. Ibid., P. 19

4'0 மக்களின் நீதித்துறை அதிகாரம் பாராளுமன்றத்தினால், நீதி மன்றுகள், கோடுகள், உருவாக்கப்பட்டதும் நிறுவப்பட்டதுமான ஸ்தாபனங்கள் அல்லது அரசியல் திட்டத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வற்றினுடாகச் செயற்படுத்தப்படும் எனக் குறிப்பிடுகிறது. அரசியல் திட்டம் பிரகடனப்படுத்தி அங்கீகரித்த அடிப்படை உரிமைகளை அரசாங்கத்தின் எல்லா அங்கங்களும் மதிக்கு, அடைந்து முன் ணேற்றும் ஆடியரசின் சனதீபதிக்கான தேர்தலின்போதும், பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களின் தேர்தலின்போதும் வாக்குரிமையைப் பயன்படுத்துவதோடு எல்லாப் பிரசையும் (18வயதையடைந்த) ஒவ்வொரு மக்கள் தீர்ப்பின் போதும் பயன்படுத்தலாம்:

II அரசு கொள்கையின் தத்துவங்கள்

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் ஆரூம் அத்தியாயம் அரசுகொள்கையின் தத்துவங்கள்பற்றி எடுத்துரைக்கின்றது: இவ்வத்தியாயத்தின் 27ஆம் சரத்து (1)ஆம் பிரிவு ஒரு நீதியானதும் சுதந்திரமானது மான சமூகத்தினை உருவாக்கும் நோக்குடன் பாராளுமன்றம், சுதந்திபதி அமைச்சர்கள் என்போர் சட்டங்களை இயற்றும்போதும் இவங்கையை ஆட்சிசெய்யும்போதும் பின்வரும் தத்துவங்களை வழிகாட்டியாகக் கொள்ளவேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறது.

இவங்கையில் ஒரு சனநாயக சோசலிச சமூகத்தை உருவாக்க அரசு உறுதிபூண்டுள்ளது. அதன் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:

(அ) எல்லா பிரசைகளும் அடிப்படை உரிமைகளையும் சுதந்திரமிகளையும் முழுமையாக அடையச் செய்தல்:

(ஆ) நீதியே வழிகாட்டியாகவுள்ள ஒரு சமூக அமைப்பினை அடைவதன் மூலம் மக்களின் பொதுநலனை முன்னேற்றுதல்:

(இ) எல்லாப் பிரசைகளுக்கும் போதுமான வாழ்க்கைத்தரத்தினைப் பெற்றுக்கொடுத்தல்.

(ஈ) பொது, தனியார் பொருளாதார முயற்சிகளினுடாக முழு நாட்டையும் தொடர்ச்சியாக அபிவிருத்தி செய்தல்.

(உ) பொது நன்மையைக் கருத்திற்கொண்டு சமுதாயத்தின் உலோகாயத மூலவாங்களையும் சமூக உற்பத்தியையும் எல்லாப் பிரசைகளுக்கும் சமமாகப் பங்கிடுதல்:

(ஊ) உற்பத்திக் கருவிகள், பங்கிடு, பரிமாற்றம் என்பன அரசிடமோ, அரசு முகவர்களிடமோ, அல்லது முன் னுரிமை பெற்ற சிலரிடமோ குவிந்தோ மத்தியமயப்படுத்தப்பட்டில்லாது

மக்களிடம் பரவலாக்கப்பட்டும், அவர்களுக்கே சோந்தமாகவுள்ள ஒரு நீதி சமூகத்தினை உருவாக்குதல்

(எ) மக்களின் உள், கலாசார நிலைகளை உயர்த்துவதோடு மனித ஆளுமையின் முழு அபிவிருத்தியினை உறுதிப்படுத்துதல்.

(ஏ) அறிவின்மையை முழுமையாக ஒழிப்பதோடு எல்லா மட்டங்களிலும் எல்லோருக்கும் கலவி கற்க சமமான வாய்ப்பளித்தல்.

இதில் சண்நாயக சோசலிசம் என்பது சோசலிச சமூகம் என்பதை எதிர்நோக்கவில்லை; என்றால் ஆக்கூடியது அது ஒரு கலப்புப் பொருளாதாரமாகவே இருக்கும், ஆட்சிக்கு ஆட்சி இந்தக் கலப்பின் விகிதாசாரம் வேறுபடும் என்றால் முதலாளித்துவத்தின் அடிப்படைக் கட்டமைவு தொடர்ந்திருக்கும், முதலர்ஸித்துவ சமூகத்துக்குரிய சொத்துத் தொடர்புகளும் சட்டமுறையும் மாருதிருக்கும் எனவும் N. M. பெரேரா¹² அவர்கள் வாதிட்டுள்ளார். மேலும், தனியார் பொருளாதார முறைகளுக்கு இது வழங்கும் முக்கியத்துவத்தினாலும் பொதுத்துறை வளர்ச்சியைத் தூண்டாதுள்ளமையும் இந் நிலையை மேலும் தெளிவாக்குகின்றது என வாதிட்டுள்ளார்.

III அடிப்படை உரிமைகள்

இவ்வரசியல் திட்டத்தில் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு அளிக்கப் பட்டிருக்கும் உத்தரவாதம் மக்களுக்கு மிகப்பரந்தவளிவான சுதந் திரத்தையும் விடுதலையையும் வழங்கியுள்ளது எனச் சுட்டிக்காட்டப் பட்டது. கலாநிதி விக்கிரம வீரசுரியா இது தொடர்பாகப் பின்வரு மாறு குறிப்பிட்டுள்ளார் :

முன்னைய அரசியல் திட்டம் அடிப்படை உரிமைகளின் சில அம்சங்களையே கொட்டிருந்தது. புதிய அரசியல் திட்டம் பொருளாதார சுதந்திரம், நிர்வாகத்தினைப் பரவலாக்குதல் சமூகப்பாதுகாப்பு, குழந்தைகள், தனியார் துறையைப் பாதுகாத்தல் என்பதோடு குழல் சம்பந்தப்பட்டவற்றையும் பாதுகாக்கிறது.¹³

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 10ஆம், 11ஆம் சரத்துக்கள் சிந்தனை செய்யும், மனச்சாட்சியைப் பின்பற்றும், மத சுதந்திரங்கள் என்ப வற்றை உறுதிசெய்ய, 12ஆம் சரத்து மக்கள் எவரும் சித்திரவதைக் குள்ளாகாமல் இருக்கும் உரிமையை வழங்குகிறது.

12. Ibid., P. 40.

13. Wickrama Weerasooriya, Ceylon Daily News (August 31st, 1978), P. 7.

14ஆம் சரத்து பேச்சு சுதந்திரம், ஒன்று கூடுவதற்கான சுதந்திரம், ஒருங்கு சேர்வதற்கான சுதந்திரம், தொழில் செய்வதற்கான சுதந்திரம், தடையின்றி நடமாடுவதற்கான சுதந்திரம் முதலியவற்றை வற்புறுத்துகின்றது. 12ஆம் சரத்தின் 1ஆம் பிரிவு சட்டத்தின் முன்பு எவ்வளைக்கும் சமமானவர்கள் என்பதையும் அவர்கள் சட்டத்தினால் சமமாகப் பாதுகாக்கப்படுவதற்கும் உரிமையுடையவர் என்றும் குறிப்பிடுகிறது. 2ஆம் பிரிவு, இனம், மதம், மொழி, சாதி, பால், அரசியற்கொள்கை அல்லது பிறப்பிடம் காரணமாக அல்லது இவற்றுள் எவை காரணமாகவும் எந்தப் பிரசைக்கும் பாரபட்சம் காட்டுதல் ஆகாது என்றும் எடுத்துரைக்கின்றது. அதே வேளையில், நியாயமானதொரு காற்பகுதியில், பொது, நீதி, உள்ளுராட்சி, கூட்டுத்தாபன சேவையிலிருக்கும் எவ்வரையும் எந்த ஒரு மொழியிலும் போதிய அறிவைப் பெற வேண்டுமென்று கோருவது சட்டப்படியானது என்றும் குறிப்பிடுகிறது. உண்மையில் இவ்வாரையைதொரு சரத்து சேர்க்கப்பட்டமைக்காண காரணம் தமிழ்மூலம் பரீட்சை எழுதி மேற்குறிப்பிட்ட சேவைகளிற் சேர்ந்தோர் சிங்களத் தேர்ச்சி பெறுதல் வேண்டுமென்பதை வற்புறுத்துவதற்காகவே என வாதிடப்பட்டது:

அடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தமாக 17ஆம் சரத்தில் எடுத்துக் கூறப்பட்டவையே மிகவும் முக்கியமானவை. அதாவது அச்சரத்து பிரசையொருவரின் அடிப்படை உரிமையானது ஆட்சித்துறை நடவடிக்கை மூலமோ அல்லது நிர்வாக நடவடிக்கை மூலமோ மீறப்பட்டால் அவர் உயர் நீதிமன்றத்தின் பாதுகாப்பைக் கோரிப் பெற உரித்துடையவர் என்பதே.

மேலே கூறப்பட்ட உரிமைகள் தவிர்ந்த இவ்வத்தியாயத்திற் கூறப்படும் ஏனைய உரிமைகளான, பொருளாதார சுதந்திரம், சமூகப் பாதுகாப்பு என்பவற்றை மக்கள் அனுபவிப்பதற்கு நாட்டின் தேசிய அமைதி, பொது உள்பாங்கு என்பன சாதகமாயிருத்தல் அவசியம் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இருந்தபோதிலும் அரசியல் திட்டத்தில் இத்தகைய சுதந்திரங்கள் பிரசைகளுக்கு வழங்கப் பட்டிருப்பதால், அரசு அவற்றைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் இருக்கும் என்பதுண்மை.

இவ்வடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தமாகச் சுட்டிக் காட்டவேண்டிய இன்னொரு சாத்தும் உண்டு. அது 14ஆம் சரத்தின் 2ஆம் பிரிவாகும். அப்பிரிவு, இப்புதிய அரசியல் திட்டம் நடைமுறைக்கு வரும்போது இலங்கையில் நிரந்தரமாகவும் சட்டப்படியும் குடியிருந்து வந்த, தொடர்ந்து அவ்வாறு குடியிருக்கும் எவருக்கும் 10 வருட காலத்துக்கு 14ஆம் சரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும்

(பேசுகச் சுதந்திரம் போன்றவை) எல்லா அடிப்படைச் சுதந்திரங்களும் உண்டு எனக் குறிப்பிடுகிறது: இந்தச் சரத்து இலங்கையில் இருந்து இந்தியாவுக்குத் திரும்பிச் செல்லவிருக்கும் பெருந்தொகையான இந்திய வம்சாவளி மக்களுக்கு, மற்றைய பிரசைகளுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் உரிமைகளை வழங்குவதால் சிறப்பானதென விமாசிக்கப்படுகிறது

பொதுவாக, அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய சரத்துகள் முன்னேய அரசியல் திட்டம் வழங்கியவற்றைவிட பரவலானவை என்ற கருத்து நிலவுகிறது. இதுபற்றி பேராசிரியர் வில்சன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்:

அரசியல் திட்டத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கும் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய பகுதியை, ஒம்பட்ஸ்மன் (Ombudsman) ஒன்றை அமைப்பதற்கான விதிகள், நீதித்துறையின் சுதந்திரம், அவசரகால அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கான கட்டுப்பாடுகள் என்பவற்றே கூட வைத்துப்பார்க்கும்போது, இலங்கையின் வரலாற்றில் இது வரையும் வழங்கப்பட்ட வற்றுள் இதுவே மிகவும் பரவலான சுதந்திர சாசனமாகும்¹⁴

அடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தமாக 14ஆம் சரத்து (b) (c) பிரிவுகள் சமாதானமாக ஒன்று கூடுதல், கூட்டங் கூடுவதற்கான சுதந்திரத்தை வழங்கியபோதிலும் 15ஆம் சரத்து (3)ஆம் (4)ஆம் பிரிவுகள் இவ்விரு சுதந்திரங்களும் இன், மத சமாதானத்தை முன்னிட்டு கட்டுப்படுத்தப்படலாம் எனக் குறிப்பிடுகிறது. அதேவேளையில் 15ஆம் சரத்து 7ஆம் பிரிவு பிரத்தியேகமான குழநிலை+ளில் அடிப்படை உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்துவது பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. ஆகவே முன்னேய கட்டுப்படுத்தும் சரத்துகள் அவசியமில்லை என N. M. பெரேரா அவர்கள் வாதிட்டுள்ளார்.¹⁵

அதேபோன்று 15ஆம் சரத்து (8) ஆம் பிரிவு அடிப்படை உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதுபற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. அப்படியாயின் 15 (7)ஆ அல்லது 15 (8)ஆ சரத்துகளும் வலிமையுள்ளது என்பதை எவ்வாறு நீதிமன்றங்களுக்கு விடப்படலாம் என அவர் தொடர்ந்து வாதிட்டுள்ளார்.¹⁶

IV குடியரசு ஐஞ்சிபதி

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 30ஆம் சரத்து 2ஆம் உபயிரிவ குடியரசின் ஐஞ்சிபதி ஆறுஆண்டுகளுக்குப் பதவி வகிக்கவேன மக்களால்

14. A. Jeyaratnam Wilson, 'The New Constitution' in Tribune Ceylon New Review (Vol. 23, No. 14, Sep. 1978) P. 19.

15. Dr. N. M. Perera, opp. cit. P. 26.

16. Ibid., P. 27.

தெரிவு செய்யப்படவேண்டுமென்று எடுத்துரைக்கின்றது. ஆனால் 31ஆம் சரத்து 2ஆம் உபயிரிவு ஜனதிபதி பதவிக்கு மக்களால் இரண்டு முறை தெரிவுசெய்யப்பட்டவர் எவரும் அதன் பின்னர் அதீதகைய பதவிக்கு மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட அருகைதையற்றவர் எனவும் குறிப்பிடுகிறது. இவரே அரசின் தலைவராகவும், ஆட்சித் துறையினதும், அரசாங்கத்தினதும் தலைவராகவும், ஆயுதந்தாங்கிய படைகளின் தலைவராகவும் இருப்பர் எனவும் குறிப்பிடுகிறது.

ஜக்கிய அமெரிக்காவின் ஜனதிபதி நாலு வருடத்துக் கொருமுறை தெரிவுசெய்யப்படுகிறார். இரண்டு முறைக்குமேல் ஒரே ஜனதிபதி பதவியில் இருக்கக் கூடாதென அன்மைக்காலத்தில் அமெரிக்க அரசியல் திட்டத்தில் ஒரு திருத்தம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இங்கிலாந்தில் அரசன், பிரதமமந்திரி என்போருக்குரிய இரண்டு கடமைகளையும் பலவகையில் ஒன்று சேர்த்தபதவி போலவே அமெரிக்க ஜனதிபதி பதவி தோற்றுகின்றது. புதிய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் இலங்கையின் ஜனதிபதி தனியே அரசியல் திட்ட ஜனதிபதி மட்டுமல்ல நாட்டு நிர்வாகத்தின் தலைவருமாவார். ஆகவே அவர் முன்னைய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் அரசியல் திட்ட தலைவர், பிரதம மந்திரி என்ற இருவர் ஆற்றிய கடமைகளையும் ஒன்று சேர்ந்த பதவியை வகிப்பவராகின்றார், பிரான்சின் ரதும் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் பிரான்சியஜனதிபதி 7 ஆண்டுகளுக்குக் கடமையாற்றவென்த தெரி வுசெய்யப்படுகிறார்.

இவ்வரசியல் திட்டத்தை வரைந்தோர் ஒரு உறுதியான, நிர்வாக அதிகாரமிக்க ஜனதிபதியினை உருவாக்க முயன்றுள்ளனர் என்பது தெளிவாகின்றது. பின்வரும் மூன்று வழிகளில் அது சாத்தியமாக வாம் என்றும் தெரிகின்றது. முதலாவதாக, இவர் இலங்கை மக்களுள் பெரும்பான்மையினரால் தெரிவுசெய்யப்பட வேண்டியிருப்பதால் தேவையான சந்தர்ப்பங்களில் கட்சிமுரண்பாடுகளுக்கு அப்பால் நின்று கடமையாற்ற முடியுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. மேலும் பல்லின மக்கள் வாழும் எமது நாட்டில் ஒரு குழுவினரிடமிருந்து மாத்திரமல்லாது பரந்ததொரு தொகுதியான வாக்காளரின் ஆதரவளைப்பெற்று பதவியேற்பதால் ஒரு தேசியச் சின்னமாக இவர் மாறமுடியும். இரண்டாவதாக, இவ்வாரை தொகு ஜனதிபதி கூடியளவு அதிகாரத்தையும் அந்தஸ்தையும் நிச்சயமாகப் பெறுவதை ஞால் அரசாங்கக் கொள்கைகளை ஆரம்பித்துவைப்பதிலும் நடைமுறைப்படுத்துவதிலும் ஒருவாய்ப்பானநிலையில் இருப்பார். மூன்றாவதாக இவ்வரசியல் திட்டத்தின்கீழ் ஜனதிபதி ஒரு அங்கீகாரிக்கப்பட்ட தலைவராக அமைந்து விடுவதனால் குழப்பமான காலப்பகுதி களில் சமூகப் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவைப்பதில் மிகக்கூடியளவு அதிகாரத்தைக்கொண்டு செயற்படக் கூடியவராக இருப்பார்;

I. தெரிவு முறை

இலங்கையின் ஜனதிபதி, மக்களால் தனி மாற்றுவாக்கு முறையின் அடிப்படையில் தெரிவுசெய்யப்படுவார். இத் தேர்தவின்போது இலங்கை முழுவதும் ஒரு தேர்தல் தொகுதியாகக் கொள்ளப்படும்; ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும், பிரான்சிலும் ஜனதிபதிகள் தேர்தல் கழகங்களிலுமாகத் தெரிவு செய்யப்படுகிறது. அமெரிக்காவில் ஒவ்வொரு சம அரசும், காங்கிரஸில் எத்தனை பிரதிநிதிகளையும் மேற்கூரை அங்கத்தவர்களையும் பெற்றிருக்கின்றதோ அத்தொகையானவர்களை ஜனதிபதியைத் தெரிவு செய்யும் குழுவுக்குத் தேர்ந்தெடுக்க உரிமையுண்டு. அமெரிக்க அரசியல் திட்டத்தை வரைந்தோர் ஜனதிபதித் தேர்தல் நேரடியாக நடக்கக்கூடாது என எண்ணி அதற்கெனத் தகுதிவாய்ந்த ஒரு தேர்வாளர் குழுவின்கையிலேயே விட்டனர்; ஆனால், இன்று ஜனதிபதி தேர்தல் ஏறக்குறையப் பொதுமக்கள் எல்லோராலும் நடத்தப்படுகிற ஒரு விட்டயமாக மாற்றிட்டது. அமெரிக்க ஜனதிபதி பதவிக்குரிய அபேட்சகர்களைக் கட்சிகளின் தேசிய மகாநாடு தீர்மானிக்கும். அடுத்தபடியாகப் பல்வேறு சம அரசுகளிலும் ஜனதிபதியைத் தெரிவுசெய்வதற்குத் தகுதியுடையவர்களின் நியமனம் நடைபெறும். இத் தேர்வாளர்களைத் தெரிந்தெடுக்கும் முறையைச் சம அரசே நிச்சயித்துக்கொள்ளலாம் என்ற உரிமையுண்டு. தேர்வாளர் பட்டியல் ஒன்று வாக்ககாளர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும். பொதுமக்கள் அதற்கு வாக்களிப்பர். இதன் பிரகாரம் ஒரு சம அரசில் உள்ள தேர்வாளர்கள் எல்லோரையும் ஒரு கட்சி தேர்ந்தெடுக்கலாம் அல்லது ஒருவரையும் தெரிந்தெடுக்காதும் விடவாம், ஒவ்வொரு சம அரசிலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தேர்வாளர்கள் டிசம்பர் மாதத்தில் அந்தந்த சம அரசு தலைநகரிற் கூடி தேசியமகா நாட்டில் கட்சியினால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஜனதிபதி அபேட்சகருக்கு வாக்களிக்கும் முறையை மேற்கொள்வார். வாக்களிப்பு முடிந்த பின்னர் வாக்குகளை எண்ணி முடிவுகளைக் குறித்து ஒரு சாஸ்யப் பத்திரம் வாசிந்தனுக்கு அனுப்பப்படும். இத் தேர்வாளர்கள் கூடிய நாளைத் தொடர்ந்து ஜனவரி மாதத்து 6ஆம் நாளில் பிரதிநிதிகள் வையில் காங்கிரஸின் இரு சபைகளின் யுனிலையில் மேற்கூரை வையில் தலைமையில் வாக்குகள் எண்ணப்படும். இவ்வாறு என்றுவது ஒரு வைபவமே யன்றி தேர்தல் முடிவு ஏற்கனவே தெரிந்த விட்டயமாயிருக்கும்: பிரான்சிய ஜனதிபதியைக் கிட்டத்தட்ட 8000 உறுப்பினர்களைக்கொண்ட ஒரு தேர்தற் கழகம் தெரிவுசெய்யும். இக் கழகத்திற் பின்வருவோர் இடம்பெறுவார்: பாரானுமன்ற உறுப்பினர், மாவட்ட கவுன்சில் உறுப்பினர், பிறநாட்டு அசெம்பிளி உறுப்பினர், மாநகர கவுன்சில்களின் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள்:

II ஜனதிபதியின் அதிகாரங்கள்:

இவ்வரசியல் திட்டம் இலங்கை ஜனதிபதி பின் வரும் அதிகாரங்களைக் கொண்டிருப்பார் என எடுத்துரைக்கின்றது:

- (அ) ஒவ்வொரு பாராளுமன்றக் கூட்டத்தொடர் ஆரம்பத்தி லும், பாராளுமன்றத்தில் அரசாங்கக் கொள்கைபற்றி விளக்கம் அளிப்பதற்கு
- (ஆ) பாராளுமன்றத்தின் சடங்கு முறையான இருக்கைகளுக்குத் தலைமைதாங்குதற்கு.
- (இ) இராஜதந்திர முகவர்கள், தூதுவர்கள், உயர் அதிகாரிகள் என்போரை வரவேற்க, நியமிக்க, அங்கீரிக்க, பதவி வழங்குதற்கு;
- (ஈ) குடியரசின் பொது இலட்சினையை வைத்திருக்கவும், பொது இலட்சினையின் கீழ் பிரதம மந்திரி, அமைச்சரவையின் இதர மந்திரிமார்கள், உயர்நீதியன்றத்தின் பிரதம நீதியரசர், இதர நீதிபதிகளையும், சட்டப்படி அமைந்த நன்கொடைகளை வழங்குதற்கும், பொது இலட்சினையைப் பயன் படுத்துதற்கு;
- (ஊ) போர், சமாதானம் என்பவற்றைப் பிரகடனஞ் செய்வதற்கு;
- (஋) அரசியல் திட்டத்துக்கோ, எழுத்துருவில் உள்ள சட்டத்துக்கோ, சர்வதேச சட்டத்துக்கோ, மரபுகளுக்கும் சம்பிரதாயங்களுக்கும் முரணாகாதவகையில், அவர் செய்ய வேண்டுமெனக் கேட்கப்பட்டுள்ள அல்லது அதிகாரமளிக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளைச் செய்வதற்கு

ஆன அதிகாரங்கள்

இத்தகைய ஜனதிபதி தனக்களிக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி ஒரு சர்வாதிகாரியாக மாறிவிட வாய்ப்புண்டு என்பதே இந்த முறைக்கு எதிராகத் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களுட் பலமான தாகும். ஆனால் இவ்வரசியல் திட்டத்துக்குச் சார்பானவர்கள் பின் வரும் கருத்துக்களை எடுத்துக்கூறி அதனை மறுத்தனர். அரசாங்கக் கொள்கைகளை விளக்கிச் சொல்லி நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும், வருடாந்த வரவுசெலவுத் திட்டத்தை அங்கீரிக்கச் செய்வதற்கும் ஜனதிபதி பாராளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மை ஆதரவில் தங்கியிருக்க வேண்டியவராகின்றார். ஆகவே ஜனதிபதி சர்வாதிகாரியாக மாற முற்பட்டால் மேற்கூறிய இரு வழிகளிலும் பாராளுமன்றத் துவரைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். மேலும் பாராளுமன்றத்தின்தோ, ஜனதிபதியின்தோ பதவிக் காலத்தை நீடிப்பதற்கெதிராக அரசியல் திட்டம் மிகவும் பாரதாரமான நிபந்தனைகளை விதித்துள்ளது; இதற்கு, தனியே மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை பெற்று விட்டால் மாத்திரம் போதாது. ஒரு குடி யொப்பத்தின் மூலம் அதற்கு மக்களின் சம்மதத்தையும் பெறுதல் அவசியம்.

மேலும், பின்வரும் குற்றங்களுக்காகப் பாரானுமன்ற உறுப்பினர்கள் (சமூகமளித்தோர் உட்பட) முழு எண்ணிக்கையிலும் மூன்றி விரண்டு பங்கினர்க்குக் குறையாதோர் சாதகமாக வாக்களித்து நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானமொன்றில் மூலம் ஜனுதிபதியைப் பதவியில் இருந்து நீக்கலாம்;

- (i) அரசியலமைப்பினை வேண்டுமென்றே மீறிய குற்றம்.
- (ii) தேசத்துரோகம் புரிந்த குற்றம்
- (iii) இன்சம் பெற்ற குற்றம்
- (iv) தமது பதவிக்குரிய அதிகாரங்களைத் தூர்ப்பிரயோகஞ் செய்தமையை உள்ளடக்கிய தூர்நடத்தைக்கான அல்லது ஹழு ஹுக்கான குற்றம் அல்லது
- (v) ஒழுக்கக்கேட்டை உட்படுத்தும் ஏதேனும் தவறு.

அடியரசின் ஜனுதிபதி பதவிபற்றி எடுத்துக்காட்டப்படுகின்ற பலவினங்கள் முக்கியமானது; அடுத்த பொதுத் தேர்தலின்போது பாரானுமன்றத்தில் பதவியிலிருக்கும் ஜனுதிபதியின் கட்சியைச் சாராத இன்னெநு கட்சி பெரும்பான்மை ஆசனங்களைப் பெற்றால் எவ்வாறு ஜனுதிபதி தனக்கு ஆதரவில்லாத பாரானுமன்றத்தைக் கொண்டு நடத்தமுடியும். அவர் எடுத்துரைக்கும் கொள்கைகளை நிறைவேற்றப் பாரானுமன்றம் பின் நிற்கலாம். வரவுசெலவுத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற மறுக்கலாம். இந்நிலையில் அரசாங்கத்தின் முழு இயந்திரமும் (Dead locked) அசைவற்றுவிடும். இதனால் அரசியல் திட்டமும் பாரானுமன்றமும் பொது மக்களின் பார்வையில் விளையாட்டுப் பொருளாகவிடும் என N. M. பெரேரா அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளர்.¹⁷ ஜனுதிபதிப்பதவி தொடர்பாக பேராசிரியர் ஏ. ஜே. வில்கன் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார் :

பாரானுமன்றங்களுக்குத் தாயாக விளங்கும் பிரித்தானியாவிற் கூட அன்மைக் காலத்தில் ஈடன், மக்மில்லன், கீத், விஸ்சன் போன்ற பல பிரதம மந்திரிகள் தனித்தீய சமமானவர்களுள் முதல்வராக மாத்திரம் கடமையாற்றவில்லை. கிட்டத்தட்ட அவர்களைச் சுற்றியே ஆட்சிமுறையானது இயங்கியது. உலக மெங்கும் கபினர் முறையில் வளர்ந்துவந்த இந்த இயல்பினையே எங்களது ஜனுதிபதிமுறை உறுதிசெய்துள்ளது¹⁸.

17. Ibid., P. 21

18. A. J. Wilson, Ceylon Daily News, (August 31st 1978), P. 7.

இலங்கைக் குடியரசினுள் ஏதாவது குற்றஞ் செய்தவர் எனத் தண்டனை வழங்கப்பட்ட ஒருவருக்கு மன்னிப்பு வழங்கும் அல்லது தண்டனை வழங்கும் அல்லது தண்டனையை ஒத்திவைக்கும் அதிகாரம் இலங்கையின் ஜனதிபதிக்கு உண்டு. ஐக்கிய அமெரிக்க ஜனதிபதிக்கும் இதேவகையான அதிகாரமுண்டு. உத்தியோக ரீதியில் அல்லது தனிப்பட்ட ரீதியில் இலங்கையின் ஜனதிபதி செய்த அல்லது செய்யாதுவிட்ட எந்த ஒரு செயலுக்கும் எந்த ஒரு நிதிமன்றத்திலும் வழக்குத் தொடரமுடியாது. இலங்கை ஜனதிபதிக்குரிய சம்பளம், படிகள், ஓய்லுதியம் என்பவை பாராளுமன்றத்தால் நிர்ணயிக்கப்படுவதோடு அது ஒதுக்கு நிதியிலிருந்தும் வழங்கப்படும். அவரது சம்பளத்தை, படிகளை, ஓய்லுதியத்தை ஒரு தீர்மானத்தின் மூலம் பாராளுமன்றம் கூட்டலாமே ஒழியக் குறைக்க முடியாது. எக் காரணத்தைக் கொண்டும் ஜனதிபதி தமது கடமைகளைச் செய்ய முடியாது இருப்பின் அக்காலப் பகுதியில் பிரதம மந்திரியனை அக் கடமைகளை ஆற்றும்படி நியமிக்கலாம். அவ்வாறு நியமிக்கும்போது மந்திரசபையிலுள்ள யாரேனும் ஒருவரை அக்காலப்பகுதியில் பிரதம அமைச்சராகக் கடமையாற்றும்படி நியமிக்கலாம்.

பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களில் இலங்கை ஜனதிபதியின் பதவி வெற்றிடமாகும் :

- (அ) ஜனதிபதி ஒருவர் பதவி வகிக்கும் காலத்தில் இறந்தால்,
- (ஆ) ஜனதிபதி ஒருவர் தலை கைப்பட எழுதி சபாநாயகருக்கு விலாசமிட்டு தலை பதவியை இராஜிநாமாச் செய்தால்;
- (இ) ஜனதிபதி இலங்கையின் பிரசை என்ற அந்தஸ்தை இழக்கும்போது,
- (ஈ) ஜனதிபதியாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட ஒருவர் அவரது பதவிக்காலம் தொடக்கி ஒரு மாத காலத்துள் தாமாகவே பதவியை ஏற்காதவிடத்து,
- (உ) ஏதாவது குற்றச்சாட்டின்பேரில் ஜனதிபதி பதவியிலிருந்து நீக்கப்படும்போது,
- (ஊ) ஜனதிபதிப் பதவிக்கு ஒருவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது முறையானதல்ல எனவும் அப்பதவிக்கு வேறு ஒருவரும் தோவு செய்யப்படவில்லை எனவும் உயர் நிதிமன்றம் தீர்மானிக்கும்போது

இலங்கையின் ஜனதிபதி தனது அதிகாரங்கள் கடமைகள் அல்லது நடவடிக்கைகளுக்கும் பாராளுமன்றத்துக்கும் பொறுப்புடையவராக இருத்தல்வேண்டும் என அரசியல் திட்டம் குறிப்பிடுகிறது. அரசாங்கத்தை வழிநடத்தவும் கட்டுப்படுத்தவும் மந்திரிசபை ஒன்றிருக்கும், அது கூட்டாகப் பாராளுமன்றத்துக்குப் பொறுப்பாக இருப்

பதோடு பதில் சொல்லவும் வேண்டும்: ஜனதிபதி இம் மந்திரிசபையின் அங்கத்தவராக இருப்பதோடு அதன் தலைவருமாவர். ஜனதிபதி பிரதமமந்திரியைத் தெரிவிசெய்யும்போது பாரானுமன்றத்தின் நம் பிக்கையைப் பெறக்கூடிய ஒருவரையே அவ்வாறு தெரிவார். தேவையானபோது பிரதமமந்திரியின் ஆலோசனையோடு மந்திரிமாரின் எண்ணிக்கையைத் தீர்மானிப்பதோடு மந்திரிமாருக்குரிய விடயங்களையும் கடமைகளையும் தீர்மானிப்பார். பிரதி அனுமச்சர்களையும் இவ்வாறே நியமிப்பார். ஜக்கிய அமெரிக்க அரசியலமைப்பிலும் ஒரு மந்திரிசபை இடம் பெறுகிறதாயினும் அதற்கு எவ்வித அதிகாரங்களும் இல்லை. அது ஜனதிபதிக்கு ஆலோசனை கூறும் சபையாகவே செயற்படுகிறது. இதன் ஆலோசனைகளை அமெரிக்க ஜனதிபதி கேட்க வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. ஆனால் இலங்கை ஜனதிபதி மந்திரிசபையின் ஆலோசனைகளை அவ்வாறு தட்டிக்கூடிக்க முடியாது. காலத்துக்குக் காலம் மந்திரிசபையின் அமைப்பை மாற்றவும், மந்திரிகளிடம் ஒப்படைத்த விடயங்களையும் கடமைகளையும் மாற்றவும் அதிகாரமுண்டு என்பதோடு மந்திரிசபையில் அங்கத்துவம் பெறுத ஆமைச்சர்களை நியமிக்கவும் அதிகாரமுண்டு.

V விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம்

விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவமுறை என்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட (பல அங்கத்துவ) தேர்தல் தொகுதியில் ஒவ்வொரு வேட்பாளருக்கும் அல்லது பல வேட்பாளரை உள்ளடக்கிய ஒரு குழுவுக்கோ அல்லது கட்சிக்கோ அளிக்கப்பட்ட வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற் கேற்ப ஆசனங்களை ஒதுக்கும் சில வகையான உபாயங்களை உள்ளடக்கிய ஒரு வாக்களிப்புமுறை என வரைவிலக்கணப்படுத்தலாம். ஒரு உண்மையான சணநாயகத்தில் எல்லாவிதமான அபிப்பிராயங்களும் அவை நாட்டில் பெற்றிருக்கும் ஆதரவுக்கு விகிதாசாரமாகக் கட்ட சபையில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதே இம் முறைக்குப் பின்னணியாகவுள்ள தத்துவமாகும்.

விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவமுறையை, குறிப்பாக தனிமாற்றுவாக்கு முறையைக் கண்டுபிடித்து அறிமுகப்படுத்தியோர் இருவராவர். தனித்தனியாக ஆனால் கிட்டத்தட்ட ஒரே காலப்பகுதியில் (1850ஆம் ஆண்டுகளில்) டனிஸ் அரசியல் வாதியான C. C. G. அன்திரேயும் இலங்டன் பாரிஸ்டரான தேர்மஸ் காரேயுமே இவர்களாவர். ஆனால் இந்த முறை பிரபல்யம் அடைவதற்குக் காரணமாயிருந்தவர் பிரதிதானிய அரசியல் மேதையான யோன் ஸ்ரூவோட் மில் ஆவார்.

விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையில் இரண்டு பிரதான மாதிரிகள் உண்டு: (i) தனிமாற்றுவாக்கு முறை (Single transferable vote), பட்டியல்முறை (ii) (List system). விகிதாசாரப்பிரதிநிதித்துவ

முறையின நடைமுறைப்படுத்துவதற்குப் பல அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதிகள் அத்தியாவசியமானவையாகும். ஒரு தேர்தல் தொகுதி யில் எவ்வளவுக்கு அதிகமான ஆசனங்கள் உள்ளனவோ அந்தள வகுக்க விகிதாசாரத்துவத்தினைச் சிறப்பாக அடைந்து கொள்ள முடியும் என்று நம்பப்படுகிறது.

புதிய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் ஜனதிபதிப் பதவிக்கான தேர்தல் தனிமாற்று வாக்குமுறையின் அடிப்படையிலும் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளுக்கான தேர்தல் பட்டியல் முறையின் அடிப்படையிலும் நடைபெறும்:

இதுவரைகாலமும் இலங்கையில் நடைமுறையிலிருந்த தேர்தல் முறையானது குறைபாடுகள் உடையது என்று பலராலும் கட்டிக் காட்டப்பட்டு வந்தது. இக் குறைபாடுகள் ஒன்றிணைப் பழைய தேர்தல்முறை ஒன்றின்மூலம் விளக்கலாம். உதம்: X என்ற தேர்தல் தொகுதியில் 40,000 வாக்காளர் ஒரு தேர்தலில் வாக்களித்த னர் எனக் கொள்வோம்? அத்தொகுதிக்குரிய ஒரு ஆசனத்துக்காக நான்கு வேட்பாளர்கள் போட்டியிட்டனர் எனவும் கொண்டு வாக்களிப்பு விபரங்கள் பின்வருமாறு அமைந்தது எனவும் கொள்வோம்:

தேர்தல் தொகுதி X

வேட்பாளர்	வாக்குகள்
A	— 5000
B	— 15000
C	— 11000
D	— 9000
	<hr/> 40000

இத்தேர்தல் முடிவுகளின்படி 15,000 வாக்குகள் பெற்ற B, ஏ பிரதிநிதியாக வருவார். உண்மையில் அவருக்கு எதிராக அளிக்கப் பட்ட வாக்குகள் 25,000 ஆகும். இம்முடிவுகளின்படி அத் தேர்தல் தொகுதியில் 50%க்கும் அதிகமானாலோ B பிரதிநிதியாக வருவதை விரும்பவில்லை என்பது வெளிப்படை:

மேலும் பழைய அரசியல் திட்டங்களின்கீழ் நடந்த பல பொதுத் தேர்தல்களில் சில கட்சிகள் பெற்ற மொத்த வாக்குகளின் விகிதாசாரம் உயரிந்ததாக இருந்தும் அவை பெற்ற ஆசனங்களின் தொகை மிகவும் குறைவாக இருந்தது; அதனைப் பின்வரும் உதாரணத்தைக் கொண்டு விளக்கலாம்:

1970ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தல் முடிபுகள்

கட்சி	போட்டியிட்ட	வெற்றிபெற்ற	பெற்ற வாக்கு
	ஆசனங்கள்	ஆசனங்கள்	விகிதம்
U. N. P.	129	17	38.0
S. L. F. P.	108	91	36.9
Marxist Parties	31	25	12.0
F. P.	19	13	4.9
T. C.	12	3	2.0

தகவல் : Asian Survey (Vol XVII, No 12, Dec. 1977) P. 203

1970ஆம் ஆண்டுப் பொதுத்தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி மொத்தமாக அளிக்கப்பட்ட வாக்குகளில் 38% ஆன வாக்குகளைப் பெற்றிருந்தும் 17 ஆணங்களே அதற்குக் கிடைத்தது. ஆனால் 36.9% ஆன வாக்குகளைப் பெற்ற ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி 91 ஆசனங்களைப் பெற்றிருந்தது.

இத்தகைய குறைபாடுகளை நீக்கு முகமாகவும் நாட்டின் பொது அபிப்பிராயத்தைத் தெளிவாகப் பாரானுமன்றத்திற் பிரதிபலிக்கும் நோக்குடனும் இவ்வரசியல் திட்டத்தில் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித் துவ முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

(i) தனிமாற்று வாக்குமுறை

தனிமாற்று வாக்குமுறையினை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு அவசியமான அம்சங்கள் :

- (அ) பல அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதி
- (ஆ) ஒரு வாக்காளனுக்கு ஒரு வாக்கு
- (இ) கோட்டா அல்லது குறைந்த பட்ச வாக்கு
- (ஈ) விருப்பத் தெரிவுகளை வாக்காளன் பத்திரத்தில் குறித்தல்
- (உ) விருப்பத் தெரிவு அடிப்படையில் வாக்குகளை மாற்றுதல்

இத்தேர்தல் முறையின்கீழ் ஒரு வாக்காளனுக்கு ஒரு வாக்கு மட்டுமே உண்டு. ஆனால் ஒரு வாக்காளன் தான் மிகவும் விரும்பும் ஒரு வேட்பாளனுக்குத் தனது வாக்கை இடுமாறு கோரப்படுவதோடு மற்றைய வேட்பாளரைப் பொறுத்துத் தனது விருப்பத் தெரிவுகளையும் வாக்குப் பத்திரத்தில் குறிக்குமாறும் வேண்டப்படுகிறன்; உத்தும் இரண்டாவதாகத் தான் விரும்பும் வேட்பாளன், மூன்றுவதாகத் தான் விரும்பும் வேட்பாளன்.

(i) A மாதிரித் தேர்தல் (தனிமாற்று வாக்குமுறை)

முன்று ஆண்ங்களையுடைய ஒரு தேர்தல் தொகுதியில் ஏழு வேட்பாளர்கள் போட்டியிடுகின்றனர் எனக் கொள்வோம். அத் தேர்தலில் அளிக்கப்பட்ட வாக்குகள் 8000 எண்வும் கொண்டால் அது தொகுதியின் பிரதிநிதியாக ஒருவர் ஆவதற்குப் பெறவேண்டிய குறைந்த பட்ச வாக்குகளைப் பின்வருமாறு கணிப்பிடவேண்டும்:

$$\left(\frac{\text{அளிக்கப்பட்ட மொத்த வாக்குகள்}}{\text{ஆண்ங்களின் எண்ணிக்கை} + 1} + 1 \right)$$

$$= \frac{8000}{3+1} + 1 = 2001$$

இம்முறையின்கீழ் நடக்கும் முதலாவது வாக்குக் கணக்கெடுப்பு, முதலாவது விருப்பத்தெரிவு வாக்குகளைக் கணக்கெடுக்க மாத்திரமே நடைபெறும்: அதன் விபரம் பின்வருமாறு எனக் கொள்வோம் :

வேட்பாளர்	—	பெற்ற வாக்குகள்
A	—	1900
B	—	2500
C	—	800
D	—	500
E	—	1000
F	—	600
G	—	700
		<u>8000</u>

இம் முதலாவது கணக்கெடுப்பின்படி B தேவையான குறைந்த பட்ச வாக்குகளான 2001க்கும் அதிகமான வாக்குகளைப் (2500) பெற்றுள்ளமையால் அவர் பிரதிநிதியாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டுள்ளார் என அறிவிக்கப்படும்:

ஆனால் இங்கு எழுகின்ற பிரச்சினை Bக்குத் தேவையில்லாத மேலதிகமான 499 வாக்குகளையும் என் செய்வது என்பதேயாகும்: இத் தேர்தல்முறையின்கீழ் இவ் வாக்குகள் மற்றைய வேட்பாளர்களுக்குப் பயன்படுத்த உரியனவாகும்: ஆனால் Bக்குக் கிடைத்த 2500 வாக்குகளில் எவற்றை அவருக்குத் தேவையில்லாத 499 வாக்குகள் எனக் கொள்வது என்ற பிரச்சினை எழுகிறது. இதனைப் பின்வருமாறு தீர்த்துக்கொள்ளலாம். Bக்குக் கிடைத்த 2500 வாக்குப் பத்திரங்களிலும் கூட ஆவது விருப்பத் தெரிவினைக்கண்டுபிடித்து மற்றைய வேட்பாளருக்குரிய எண்ணிக்கையினைக் கணக்கிலெலுடுத்து $\frac{499}{2500} = 1/5$ (கிட்டத்தட்ட) என்ற விகிதத்தில் அவர்களுக்கு அளிக்கலாம்.

॥ஆவது விருப்பத் தெரிவுக் கணக்கெடுப்பு பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது எனக் கொள்வோம்

வேட்பாளர்	B க்குக் கிடைத்த	மறுபங்கிடு செய்வதற்குரிய வாக்குகள்
	2500 வாக்குகளின்	
ii ஆம் விருப்பத் தெரிவ வாக்குகள்		

A	—	610	÷	5	=	122
C	—	1000	÷	5	=	200
D	—	00	÷	5	=	00
E	—	240	÷	5	=	48
F	—	80	÷	5	=	10
G	—	600	÷	5	=	120
		<u>2500</u>				

இவை ii ஆவது விருப்பத் தெரிவின்படி B தவிர்ந்த மற்றைய வேட்பாளர்களுக்கு உரியவை:

ஆகவே இது தேர்தல் முறையின்கீழ் இரண்டாவது கணக்கெடுப்பின் முடிவுகள் பின்வருமாறு:

வேட்பாளர்	I ஆவது விருப்பத் தெரிவு வாக்குகள் (B தவிர்ந்த)	II ஆவது விருப்பத் தெரிவு வாக்குகள்	மொத்தம்
A	1900 +	122	2022
C	800 +	200	1000
D	500 +	00	500
E	1000 +	48	1048
F	600 +	10	610
G	700 +	120	820
மொத்தம்	5500 +	500	= 6000

இக்கணக்கெடுப்பின்படி A தேவையான குறைந்தபட்ச வாக்கு சளான 2001க்கும் அதிகமாகப் பெற்றுள்ளமையால் அவர் அடுத்த பிரதிநிதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார் என அறிவிக்கப்படும். இவ்வாறே 3ஆவது பிரதிநிதியையும் Aயின் IIஆம் விருப்பத் தெரிவு வாக்குகளைக் கணக்கெடுப்பதன் மூலம் தெரிவுசெய்து கொள்ளலாம். ஆனால் Aக்கு தேவையிலும் அதிகமாக 21 வாக்குகளே இருப்பதனால் இந்த உபாயத்தின் மூலம் 3ஆவது பிரதிநிதியைத் தெரிவு செய்வது செஷ்டமாக இருக்கும். ஆகவே இந்தக் கட்டத்தில் மிகக் குறைந்த வாக்குகள் பெற்ற வேட்பாளர் ஜெயும் அதற்கடுத்த குறைந்த வாக்குகள் பெற்ற ஜெயும் போட்டியில் இருந்து நீக்கி அங்களின் வாக்குப் பத்திரங்களில் உள்ள 3ஆவது விருப்பத் தெரிவு களைக் கணக்கெடுத்து அவற்றை மற்றைய வேட்பாளர்களுக்கு அளிப்பதன் மூலம் 3ஆவது பிரதிநிதியைத் தெரிவு செய்து கொள்ளலாம்.

(II) பட்டியல் முறை

பட்டியல் முறையினை நடைமுறைப் படுத்துவதற்கு அவசியமான அம்சங்கள்:

- (அ) பல அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதிகள்
- (ஆ) கட்சிகள் அல்லது குழுக்களின் வேட்பாளர் அடங்கிய பட்டியல்
- (இ) வாக்காளன் தான் விரும்பும் பட்டியலுக்கு வாக்களித்தல் (வேட்பாளருக்கல்ல)
- (ஈ) ஒவ்வொரு பட்டியலும் பெற்ற வாக்குகளின் விகிதாசாரத் துக்கேற்ப ஆசனங்களைப் பகிர்தல்.

பட்டியல் முறையின்கீழ் ஒரு வாக்காளன் தனிப்பட்ட வேட்பாளர்களுக்கன்றி வேட்பாளர்களை உள்ளடக்கிய பட்டியலுக்கே வாக்களிக்கும்படி கோரப்படுகின்றன. இப்பட்டியல்களைத் தேர்தவில் போட்டியிடும் ஒவ்வொரு கட்சியால் அல்லது குழுக்களால் முன் வைக்கப்படும். ஒரு பல அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதியில் (தேர்தல் மாவட்டம்) எத்தனை ஆசனங்கள் உண்டோ அத்தனை ஆசனங்களின் எண்ணிக்கைக்குச் சமமான வேட்பாளர்கள் அடங்கிய பட்டியலைக் கட்சிகள் அல்லது குழுக்கள் முன்வைக்கும். இத்தேர்தவின் போது ஒரு வாக்காளன் ஒரு வாக்கினை மாத்திரம் இடுவான். அது அவன் விரும்பும் பட்டியலுக்கு இடும் வாக்காகவே இருக்கும்;

II A மாதிரித் தேர்தல் (பட்டியல் முறை)

ஐந்து ஆசனங்களைக் கொண்ட ஒரு தேர்தல் தொகுதியில் நான்கு கட்சிகள் தமது பட்டியல்களை முன்வைக்கின்றன எனக் கொள்வோம்: அத்தொகுதிக்கான தேர்தவில் 24,000 வாக்குகள் அளிக்கப்பட்டன எனவும் அதன் விபரம் பின்வருமாறு அமைந்தது எனவுங் கொள்வோம்:

பெற்ற வாக்குகள்

பட்டியல்	A	—	13,500
..	B	—	4,500
..	C	—	4,500
..	D	—	1,500
		<u>24,000</u>	

இந்த வாக்களிப்பு முடிவுகளின்படி கட்சி Dக்கு ஒரு ஆசன மேனும் கிடைக்காது என்பதும் மற்றைய கட்சிகளான A, B, C என் பண அவற்றுக்குக் கிடைத்த வாக்குகளின் விகிதாசாரத் திற்கேற்ப முறையே 3 : 1 : 1 என்ற ஆசனங்களைப் பெறும் என்பதும் வெளிப் படை. கட்சிகள் அல்லது குழுக்கள் தாம் கொடுத்த பட்டியல்களின் பெயர் வரிசைக்கிரம அடிப்படையிலேயே தமது பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்தல் வேண்டும். உத்ம்: A பட்டியலில் கொடுத்த முகல் மூன்று பெயர்களையும், B, C என்பன தமது பட்டியல்களிற் கொடுத்த முதலாவது வேட்பார்களையும் பிரதிநிதிகளாகத் தெரிவு செய்யப் பட்டுள்ளனர் என அறிவிக்கப்படும்:

தேர்தல் முடிவுகள் எப்போதும் மேலே காட்டியவாறு சலபமாகப் பிரிபடத்தக்க வகையில் அமைவதில்லை, என்பதே இந்த முறையின்கீழ் ஏற்றும் பிரச்சினையாகும். நிச்சயமாக சலபமாகப் பிரிப்பாத முடிவுகளையும் நாம் எதிர்பார்க்கலாம். மேலே காட்டிய அதே தேர்தல் முடிவுகள் பின்வருமாறு அமைந்தது. எனக் கொள்வோம்:

	வாக்குகள்
பட்டியல்	A — 8700
..	B — 6800
..	C — 5200
..	D — 3300
	<u>24000</u>

இத்தகைய ஒரு வாக்களிப்பு முடிவின்படி எவ்வாறு ஆசனங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வது என்பதே பிரச்சினையாகும். பின்வருமாறு ஆசனங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளலாம்:

$$\text{பட்டியல்} \quad A - \frac{5 \times 8700}{24000} = 1.813$$

$$\text{B} - \frac{5 \times 6800}{24000} = 1.416$$

$$\text{C} - \frac{5 \times 5200}{24000} = 1.008$$

$$\text{D} - \frac{5 \times 3300}{24000} = .667$$

இந்தக் கணக்கிட்டின்படி ஆசனங்களை முறையே 2 : 1 : 1 : 0 என்ற விகிதத்திற் பகிரலாம். அப்படியெனின் ஜந்தாவது ஆசனத்தையார் பெறுவது? இதற்கு இரண்டு விதமான மாற்றுவழிகள் உள்ளன:

- (i) கூடிய சராசரி (Highest average), (ii) மிகப் பெரும் மிகுதி (Greatest remainder.)

(i) கூடிய சராசரி

இந்த முறையின்கீழ் ஆசனங்கள் ஒன்றன்டின் ஒன்றாகப் பட்டியல் கருக்கு ஒதக்கப்படும். பிரச்சினைக்குரிய ஆசனம் அல்லது ஆசனங்கள் இருந்தால் அதனை அல்லது அவற்றை எந்தப் பட்டியலுக்கு அல்லது பட்டியல்களுக்கு அளிப்பது என்ற பிரச்சினையையும் இது தீர்க்கும். இதன்படி ஏற்கனவே பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட ஆசனங்களோடு பிரச்சினைக்குரிய ஆசனத்தைக் கூட்டி வரும் எண்ணிக்கையால் பட்டியல் கள் பெற்ற வாக்குகளைப் பிரிக்கும் போது எந்தப் பட்டியல் கூடிய சராசரியைப் பெறுகின்றதோ அதற்கே அப்பிரச்சினைக்குரிய ஆசனம் வழங்கப்படும்;

(ii) மிகப் பெரிய மிகுதி

கூடிய சராசரி முறை மீது சொல்லப்பட்ட குறைகள் காரணமாகவே இம் மாற்றுவழியான மிகப் பெரும் மிகுதி முறை உருவாக்கப்பட்டது. இந்த முறையின் தத்துவம் பின்வருமாறு: ஒரு தேர்தல் தொகுதிக்குரிய குறைந்த பட்ச வாக்கினைக் கணக்கிட வேண்டும்; அதாவது ஒரு தேர்தல் தொகுதியில் இடப்பட்ட வாக்குகளை அந்தத் தொகுதிக்குரிய ஆசனங்களின் எண்ணிக்கையாற் பிரித்து வருகின்ற தொகையே அதுவாகும். மேற்கூறிப்பிட்ட குறைந்த பட்சத் தொகையைப் பெற்ற பட்டியல்களுக்கெல்லாம் ஆசனங்களைப் பகிர்ந்து அளிக்கவேண்டும்: அவ்வாறு பகிர்ந்தளித்த பின்பு மேலும் ஆசனங்கள் எஞ்சியிருப்பின் அவற்றைப் பின்வருபாறு பகிர்ந்தளித்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு பட்டியலும் பெற்ற ஆரம்ப வாக்குகளி ருந்து குறைந்த பட்ச வாக்குகளைக் கழித்தபின் உள்ள மிகுதியின் வரிசைக்கிரம அடிப்படையில் எஞ்சியுள்ள ஆசனங்களை ஒதுக்குதலாகும், உத்தமம்: மிகப் பெரும் மிகுதி பெற்ற பட்டியல், அடுத்த பெரும் மிகுதி பெற்ற பட்டியல்;

III. புதிய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் ஜனதிபதிக்கான தேர்தல்

இப்புதிய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் இலங்கையின் ஜனதிபதியினத் தெரிவு செய்வதற்கான தேர்தல் தனிமாற்று வாக்கு முறையின் அடிப்படையிலேயே நடைபெறும். இத்தேர்தலின் போது இலங்கை முழுவதையும் ஒரு தேர்தல் தொகுதியாகக் கொண்டு வாக்களிப்பு இடம்பெறும்:

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 94ஆம் பிரிவு 1ஆம் உபபிரிவின்படி இலங்கையின் ஜனத்திருப்பதிக்கான தேர்தலின்போது வாக்காளன் ஒரு வன் போட்டியிடும் வேட்பாளர்களுள் யாரேனும் ஒருவருக்கு வாக்களிக்கலாம். ஆனால்:

(அ) இப்பதவிக்கு மூன்று வேட்பாளர்கள் போட்டியிடும் பட்சத்தில் வாக்காளன் தனது இரண்டாவது விருப்பத் தெரிவினையும் வாக்குப் பத்திரத்திற் குறிப்பிடும்படி கோரப்படுவான். அதாவது போட்டியிடும் வேட்பாளர்களுள் தான்மிகவும் விரும்பும் வேட்பாளருக்கு வாக்களிப்பதோடு அவருக்கு அடுத்ததாகத் தான் விரும்பும் வேட்பாளர் யார் எனவும் குறிப்பிடும்படி வேண்டப்படுவான்.

(ஆ) இப்பதவிக்கு மூன்றுக்கும் அதிகமான வேட்பாளர்கள் போட்டியிடின் தனது இரண்டாவது மூன்றாவது விருப்பத் தெரிவிகளையும் குறிப்பிடும்படி வேண்டப்படுவான்,

ஜனதிபதித் தேர்தலின்போது இலங்கை முழுவதும் இடப்பட்ட பெறுமதியான யாக்குகளில் அரைவாசிக்கும் அதிகமான வாக்குகள் பெற்ற வேட்பாளர் இருந்தால் அவரே இலங்கையின் ஜனதிபதி யாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டுள்ளார் என அறிவிக்கப்படும்.

மாநிரித் தேர்தல் — I (ஜனதிபதி)

வேட்பாளர்கள்		பெற்ற வாக்குகள்
X	—	5,26,004
Y	—	3,00,210
Z	—	1,63,170
W	—	60,856
மொத்தம்		<u>10,50,240</u>

மேலே காட்டியவாறு இலங்கை ஜனதிபதித் தேர்தல் ஒன்றின் போது அளிக்கப்பட்ட மொத்த வாக்குகள் 10,50,240 ஆயின் அதில் அரைவாசி 5,25,120 ஆகும். போட்டியிட்ட வேட்பாளர்களுள் X அரைவாசிக்கும் அதிகமாக மொத்தம் 5,26,004 வாக்குகள் பெற்றுள்ளதால் அவரே ஜனதிபதியாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டுள்ளார் என அறிவிக்கப்படும்.

ஆனால், எந்த ஒரு வேட்பாளரும் இடப்பட்ட வாக்குகளில் அரைவாசிக்கும் அதிகமாகப் பெறுத பட்சத்தில் மிகவும் அதிகமான வாக்குகளையும் அதற்கு அடுத்ததாக அதிக வாக்குகளையும் பெற்ற வேட்பாளர்கள் தவிர ஏனைய வேட்பாளர்கள் போட்டியிடுவார்கள் என்று அறிவிக்கப்படும்.

விருந்து விலக்கப்படுவர், அவ்வாறு அவர்கள் நீக்கப்படும்போது அவர்களது வாக்குப் பத்திரங்களிலுள்ள, முதல் இரண்டு பெரும் பான்மை பெற்ற வேட்பாளர்களுக்குரிய இரண்டாவது மூன்றாவது விருப்பத் தெரிவு வாக்குகள் கணக்கிடப்பட்டு அவர்களுக்குரிய வாக்குகளுடன் சூட்டப்படவேண்டும். இவ்வாறு சூட்டியபின்பு எந்த வேட்பாளர் பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெறுகின்றாரோ அவரே ஜனதிபதியாகத் தெரிவிசெய்யப்பட்டுள்ளார் என அறவிக்கப்படும்:

மாதிரித்தேர்தல்—II (ஜனதிபதி)

வேட்பாளர்	—	பெற்ற வாக்குகள்
X	—	4,27,332
Y	—	3,56,473
Z	—	1,78,212
W	—	72,779
		<u>10,34,796</u>

மேலே காட்டியவாறு, போட்டியிடும் வேட்பாளர் எவ்வளவும் தமக்குக்கிடைத்தவாக்குகளில் அரைவாசிக்கும் அதிகமாக(5,17,398க்கு) பெறுதப்பட்சத்தில் X, Y என்ற வேட்பாளர்கள் தவிர்ந்த ஏண்மோர் Z மூலம் W மூலம் போட்டியிலிருந்து நீக்கப்படுவர். அவ்வாறு நீக்கப்படும் போது X இனதும் W இனதும் வாக்குப்பத்திரங்களிலுள்ள Xக்கும் Yக்கும் உரிய இரண்டாவது மூன்றாவது விருப்பத் தெரிவுகள் கணக்கிடப்படவேண்டும். அது பின்வருமாறு இருந்தது எனக் கொள்வோம்:

Zஇன் வாக்குப்பத்திரங்களில் இருந்த II ஆவது விருப்பத் தெரிவில்
Xக்கு உரியவை — 1,32,110
Yக்கு உரியவை — 60,301

Zஇன் வாக்குப்பத்திரங்களில் இருந்த III ஆவது விருப்பத் தெரிவில்
Xக்கு உரியவை — 37,412
Yக்கு .. — 50,271

Wஇன் வாக்குப்பத்திரங்களில் இருந்த II ஆவது விருப்பத் தெரிவில்
Xக்கு உரியவை — 27.012
Yக்கு .. — 56,000

Wஇன் வாக்குப்பத்திரங்களில் இருந்த III ஆவது விருப்பத் தெரிவில்
Xக்கு உரியவை — 50,107
Yக்கு .. — 37,108

ஆகவே இத்தேர்தலின் இறுதிக் கணக்கீடு பின்வருமாறு:

X—Xஇன் ஆரம்ப வாக்குக்கள் — 4,27,332

Zஇன் வாக்குப்பத்திரங்களின்
படி Xக்கு உரியவை

II ஆவது	—	1,32,110
III ஆவது	—	37,412

Wஇன் வாக்குப் பத்திரங்களின்

படி Yக்கு உரியவை

II ஆவது	—	27,012
III ஆவது	—	20,107
	<hr/>	<hr/>
		6,43,973

Y—Yஇன் ஆரம்ப வாக்குகள் — 3,56,473

Zஇன் வாக்குப்பத்திரங்களின்

படி Yக்கு உரியவை

II ஆவது	—	60,301
III ஆவது	—	50,271

Wஇன் வாக்குப்பத்திரங்களின்

படி Yக்கு உரியவை

II ஆவது	—	56,000
III ஆவது	—	37,108
	<hr/>	<hr/>
		560,153

மேற்குறிப்பிட்ட கணக்கீடின் படி X ஏ ஜனத்திபதியாகத் தொகை செய்யப்பட்டுள்ளார் என அறிவிக்கப்படும்.

IV. பாரானுமன்றப் பிரதிநிதிகளுக்கான தேர்தல்

இவ்வரசியல் திட்டம், இலங்கையின் சகல தேர்தல் தொகுதி மாவட்டங்களிலிருந்தும் எல்லாமாக 196 பிரதிநிதிகள் தொகை செய்யப்பட வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறது. இத்தேர்தல் பட்டியல் முறையிலேயே நடைபெறும் ஒவ்வொரு தேர்தல் தொகுதி மாவட்டமும் எத்தனை அங்கத்தவர்களை (மேலதிகமாக உள்ள 36 அங்கத் தவர்கள் உட்பட) தொகை செய்யவேண்டுமென்பதைத் தேர்தற் தொகுதி ஆணையாளர்—தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் ஆணைக்குழுவின் முடிவின்படி—அறிவிப்பார். ஏதாவதொரு அங்கீரிக்கப்பட்ட அரசியற் கட்சி அல்வது கூயெட்சையாகப் போட்டியிடும் வேட

பாளர்களைக் கொண்ட முழு, பாரானுமன்றப் பிரதிநிதிகளுக்கான தேர்தலின் போது—ஒவ்வொரு தேர்தல் தொகுதி மாவட்டத்துக்கு முறிய அங்கத்துவ எண்ணிக்கை அளவில் 1/3 பங்கு அதிகமானவை வேட்பாளர்கள் அடங்கிய பெயர்களை வரிசைக்கிரம அடிப்படையில் மைந்த பட்டியல் ஒன்றினை—வேட்புமனுவாகக் கையளிக்கும். அவ்வாறு 1/3 அதிகப் படியான எண்ணிக்கை பிரிபடும்போது பின்னமாக வந்தால் அதற்குத்த முழு எண்ணே அந்த அந்த எண்ணிக்கையாகக் கொள்ளப்படும்.

உதம்: தேர்தல் தொகுதி மாவட்டம் ஆக்குரிய ஆசனங்கள் 8 எனக்கொள்ளின் அதனை விட 1/3 பங்கு அதிகமான தொகை 2·6 ஆகும். ஆகவே அதனை 3 எனக் கொள்ளலாம்.

இத்தகையதொரு, தேர்தல் இடாப்பிள் இடம்பெற்ற ஒவ்வொரு வாக்காளருக்கும் ஒரு வாக்கை இடும் உரிமையுண்டு. எந்தவொரு தேர்தல்தொகுதி மாவட்டத்திலும் எந்தவொரு அங்கீகாரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சியோ அல்லது கூயேட்சைக் குழுவோ மிகவும் அதிகப் படியான வாக்குகளைப் பெறுகிறதோ அக்கட்சியின் அல்லது குழுவின் வேட்பாளர் மனுஷில் முதலாவதாக உள்ள பெயரையுடையவர் பிரதிநிதியாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டுள்ளார் என அறிவிக்கப்படும்.

குறிப்பிட்ட தேர்தல் ஒன்றில் எந்தவொரு தேர்தல் மாவட்டத்திலும் அம்மாவட்டத்தில் மொத்தமாக அளிக்கப்பட்ட வாக்குகளுக்கு 1/8க்குக் குறைவாகப் பெறும் எந்தவொரு அரசியல் கட்சியோ கூயேட்சைக் குழுவோ தகுதிபற்றதாகக் கொள்ளப்பட்டு போட்டியிலிருந்து விலக்கப்படும். அத்தகைய கட்சியோ குழுவோ ஒரு பிரதிநிதியைத்தானும் பெற்றுத்தானும் இவ்வாறு தகுதியற்றதாகக் கருதப்பட்டுப் போட்டியிலிருந்து விலக்கப்பட்ட கட்சியோ குழுவோ அத்தேர்தலில் வாக்குகள் ஏதாவது பெற்றிருப்பின்—அவற்றை அந்தத் தேர்தல் மாவட்டத்தில் இடப்பட்ட வாக்குகளிலிருந்து கழித்தல் வேண்டும்; அவ்வாறு கழிக்கப்பட்டதன் பின்புள்ள வாக்கு “தொடர்புடைய வாக்குகள்” என்று அழைக்கப்படும். இத் “தொடர்புடைய வாக்குகளை” குறிப்பிட்ட தேர்தல் மாவட்டத்துக்குத் தெரிவுசெய்யப்படவுள்ள அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கையில் ஒன்றினைக்கழித்து வரும் தொகையினால் பிரித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு பிரிக்கும்போது அவ்வெண்ணிக்கை பின்னமாக வந்தால் அதற்கு அடுத்த முழு எண்ணே அந்த எண்ணைக்க கொள்ளப்படுவதோடு அது “முடிவான எண்” எனப்படும்.

குறிப்பிட்ட தேர்தல் ஒன்றில் மிக அதிகப்படியான வாக்குகள் பெற்ற கட்சி அல்லது குழுவிலிருந்து ஆரம்பித்து ஒவ்வொரு கட்சியும் அல்லது குழுவும் பெற்ற வாக்குகளை “முடிவான எண்ணால்” பிரித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு பிரித்துவரும் தொகையான அங்கத்தவர்களை ஒவ்வொரு கட்சியும் அல்லது குழுவும் வெற்றிபெற்றுள்ளது என அறிவிக்கப்படுவதோடு, வேட்பாளர் மனுவில் உள்ள வரிசைக் கிரமப் படி அவர்கள் பிரதிநிதிகளாகத் தெரிவுசெய்யவும் படுவர். இவ்வாறு பிரித்ததன் பின்னரும் மிகுதியாக ஏதாவது வாக்குகள் இருப்பின் அவை தேவையானபோது பயன்படுத்தப்படும்.

மேலே கூறப்பட்டவாறு கணித்து ஒரு மாவட்டத்தின் பிரதிநிதிகள் தெரிவுசெய்யப்பட்டபின்னரும், மேலும் பிரதிநிதிகள் அம் மாவட்டத்துக்குத் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டியிருப்பின், இறுதியில் குறிப்பிட்ட எஞ்சியுள்ள வாக்குகள் மூலமே அவர்கள் தெரிவு செய்யப்படுவர். இந்த எஞ்சியுள்ள வாக்குகளிற் காணப்படும் விருப்பப்பிரகாரம் அவை அவற்றுக்குரிய கட்சிக்கு அல்லது குழுவுக்கு வழங்கியபின்னர் கூடியளவு வாக்குகள் பெற்ற பட்டியலின் வேட்பாளர் மனுவிலுள்ள வரிசைக் கிரமத்தின்படி அடுத்தவர் பிரதிநிதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார் என அறிவிக்கப்படுவர்.

மேலே கூறப்பட்டபடி “முடிவான எண்” ஐ வீட ஒவ்வொரு கட்சியும் அல்லது குழுவும் பெற்ற வாக்குகள் குறைவாக இருக்குமிடத்து, மிக அதிகப்படியான வாக்குகள் பெற்ற கட்சியின் அல்லது குழுவின் பட்டியலில் முதலில் இருக்கும் பெயரையுடையவர் பிரதிநிதி என அறிவிக்கப்படுவார். மேலும் அம் மாவட்டத்தில் பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்படவேண்டியிருப்பின் அடுத்த பெரும்பான்மை பெற்ற கட்சியின் அல்லது குழுவின் பட்டியலில் முதலாவதாக உள்ள பெயரையுடையவர் பிரதிநிதியாகத் தெரிவுசெய்யப்படுவார். இவ்வாறு தேவையான பிரதிநிதிகள் அனைவரும் தெரிவுசெய்யப்படும் வரை இவ்வொழுங்கு பின்பற்றப்படும். மேலும் இந்தமுறையின் கீழ் தேர்தல் ஒன்றில் இரண்டு அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட கட்சிகள் ஒரே அளவான அல்லது சமமான வாக்குகள் பெறும் பட்சத்தில், திருவுளச்சீட்டுமூலமே வெற்றிபெற்ற கட்சி நிர்ணயிக்கப்படும்.

இவ்விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறைபற்றிப் பல குறைபாடுகள் எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றன. குறிப்பாக, இந்த முறையின் கீழ் கட்சித் தலைமைப்பீடத்தின் அதிகாரம் அதிகரிக்கும் எனவும் தனிப்பட்ட அங்கத்தவர்களின் முக்கியத்துவம் குறைந்துவிடும் எனவும் வாதிடப் படுகிறது. ஏனெனில் பொதுத் தேர்தல் ஒன்றின்போது, தனிப்

பட்டவர்களுக்குப் பதில் பட்டியலுக்கே வாக்களிக்கும்படி மக்கள் கோரப்படுவார்கள். மேலும் இந்த முறை உறுதியற்ற அரசியலுக்கு வழிவகுக்கும் எனவும் பல்வேறு சிறிய அரசியல் கட்சிகள் தோன்றி வளர் இடமுண்டாகும் என்றும் குறைகூறப்பட்டது. இந்த முறையின் கீழ் இடைத் தேர்தல்கள் நடைபெற ஆகையால், ஆட்சி செய்யும் அரசாங்கத்தின் செல்வாக்கை நாடி பிடித்து அறிய முடியாது என்றும் குறை காணப்பட்டது. மேலும் சாதாரண வாக்காளன் ஒருவனை இந்தமுறை குழப்பியிலிடும் என்றும் இதனால் மிகவும் அதிகமான பழுதடைந்த வாக்குகளே கிடைக்கும் எனவும் வாதிடப்படுகிறது.

VI பாராளுமன்றமும் அமைச்சரவையும்

1972ஆம் ஆண்டின் அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் மக்கள் ஒரு அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கே வாக்களிக்கக் கோரப்பட்டனர். ஆனால் புதிய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் மக்கள் உண்மையில் ஒரு சட்டசபையினை அமைப்பதற்கே வாக்களிப்பர். இவ்வரசியல் திட்டத்தின்படி ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பதவியிருக்கவென் 196 உறுப்பினர்களைக் கொண்டதொரு பாராளுமன்றம் அமைக்கப்படும். மேலும் குடியரசின் அரசாங்கத்தை நெறிப்படுத்துவதற்கும் கட்டுப்படுத்துவதற்கும் பொறுப்புள்ள ஒரு அமைச்சரவையும் இயங்கும்.

(I) பாராளுமன்றம்

பாராளுமன்றம் ஆறு வருடங்களுக்குச் செயலாற்றுவதற்கெனத் தெரிவு செய்யப்படுவதோடு அதன் அங்கத்துவம் 196 எனக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இலங்கையின் சனத் தொகை எந்தளவு வளர்ச்சியடைந்தாலும் பாராளுமன்றத்தின் அங்கத்துவம் 196ஆகவே இருக்கும். இதில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதானால் 2/3 பெரும் பான்மை ஆதரவோடு அரசியல் திட்டத்தை மாற்றவேண்டும். பாராளுமன்றம் என்ற தொடர்பில் ஐஞ்சிபதியின் அதிகாரம் கட்டுப்படுத்தப் படுகிறது. பொதுத்தேர்தல் முடிந்த ஒரு வருடத்துக்கு அவர் பாராளுமன்றத்தினைக் கலைக்கமுடியாது. பாராளுமன்றம் பிரேரணை ஒன்றின் மூலம் ஐஞ்சிபதியைக் கேட்டுக்கொண்டால் மாத்திரமே அவர் அவ்வாறு ஒரு வருடத்துக்கு முன்பு கலைக்கமுடியும். இது ஒரு பொதுத்தேர்தலை அடுத்து அரசாங்கம் தனது முதலாவது கொள்கைப் பிரகடனத்தின்போது தோற்கடிக்கப்பட்டாலும், பாராளுமன்றம் கலைக்கப்படாது என்பதையே குறிக்கிறது. மேலும் அரசாங்கம் சமர்ப்பிக்கும் வரவு செலவுத் திட்டத்தினைப் பாராளுமன்றம் நிராகரித்த போது ஐஞ்சிபதி பாராளுமன்றத்தினைக் கலைக்கவேண்டும் என்ற நியதி கிடையாது. ஆனால் அடுத்த வரவு செலவுத் திட்டத்தினைப் பாராளுமன்றம் நிராகரித்தால் ஐஞ்சிபதி கட்டாயம் பாராளுமன்றத்தைக்

கலைக்கவேண்டும் என அரசியல் திட்டம் குறிப்பிடுகிறது இஃது பிரித்தானிய பாராளுமன்ற நடைமுறைக்கு முற்றிலும் முரணைது, அதன்படி வரவு செலவுத் திட்டத்தினைப் பாராளுமன்றம் நிராகரித்தால் அது அரசாங்கத்தின் இராஜிநாமாவுக்கு வழிவகுக்கும்.

நிதியினைச் செலவு செய்தல், வரிகளை அறவிடுதல் என்பன தவிர மற்றைய விடயங்களில் பாராளுமன்றத்தின் மீது ஜனதிபதி முழுமையான அதிகாரம் செலுத்த முடியும். அவரது கொள்கைகளே பாராளுமன்றத்தால் நடைமுறைப்படுத்தப்படும். ஜனதிபதியின் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் பாராளுமன்றத்திற் பெரும்பான்மை பெற்றிருந்தால் நிதிவிடயங்களிற்கூட ஜனதிபதி அதிகாரமுடையவராக இருப்பார். ஜனதிபதிக்குச் சாதகமில்லாத ஒரு குழுவினர் பாராளுமன்றத்திற் பெரும்பான்மையாக இருந்தால் மாத்திரமே நிதிவிடயங்களிலும், தனது கொள்கை நடைமுறைப்படுத்துவதிலும் தடங்கல்கள் ஏற்படும்;

(II) அமைச்சரவை

இவ்வரசியல் திட்டத்தின்படி குடியரசு அரசாங்கத்துக்கு வழி காட்டுவதும் அதனைக் கட்டுப்படுத்துவதும் அமைச்சரவையின் கடமைகளாகும், அது பாராளுமன்றத்துக்குக் கூட்டாகப் பொறுப்பு வகிப்பதோடு அதற்குப் பதில் சொல்லவும் வேண்டும். ஜனதிபதி அமைச்சரவையின் அங்கத்தவர் மட்டுமல்ல, அதன் தலைவருமாவர். அதனால் அவர் அமைச்சரவைக் கூட்டாங்களுக்குத் தலைமைவகிப்பார். பிரதமர் உட்பட மற்றைய அமைச்சர்கள் ஜனதிபதியால் தெரிவுசெய்யப்படுவார்கள். இதில் பிரதமரைத் தெரிவுசெய்யும்போது பாராளுமன்றத்தின் நம்பிக்கையைப் பெறக்கூடிய ஒருவரையே அவ்வாறு தெரிதல் வேண்டும் என்றும் அரசியல் திட்டம் குறிப்பிடுகிறது.

ஒரு அமைச்சரைத்தவிர (ஜனதிபதி) பிரதமரும் மற்றைய அமைச்சர்களும் பாராளுமன்றத்துக்குக் கூட்டாகப் பொறுப்புள்ளவர்கள். ஆனால் அவ்வாறு பொறுப்புச் சொல்லத் தேவையில்லாத தலைவரின் (ஜனதிபதியின்) கொள்கையையே முழு அமைச்சரவையும் செயற் படுத்தவேண்டும். இது விசித்திரமானது என N. M. பேரேரா அவர்கள் கூட்டிக்காட்டியுள்ளார்.¹⁹ மேலும், பிரதமரும் மற்றைய மந்திரிமாரும் அவர்களாகப் பிழைவிடாது அவர்களது பதவியிலிருந்து தூக்கியெயிறியப்படலாம். ஆனால் அவற்றுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கின்ற தலைவர் இவற்றிலிருந்து தப்பிவிடுவார் என அவர்தொடர்ந்து குறிப்பிட்டுள்ளார்.²⁰

19. Ibid., P. 50

20. Ibid., P. 50

VII. மக்கள் தீர்ப்பு

புதிய அரசியல் திட்டத்தில் நாம் காணும் இன்னேரு புதிய அம்சம் மக்கள் தீர்ப்பாகும். இதன்படி மக்கள் தீர்ப்புக்கென அமைச்சரவை சான்றுரை அளித்துள்ள, அல்லது மக்களின் அங்கீகாரத்தைப் பெறுதல் அவசியமென உயர்நீதி மன்றம் தீர்ப்பளித்துள்ள ஒவ்வொரு சட்டமுலத்தையும் ஐஞ்சிபதி மக்கள் தீர்ப்புக்கென மக்களிடம் சமர்ப்பித்தல் வேண்டும்.

மேலும், ஐஞ்சிபதி பாராளுமன்றத்தால் நிராகரிக்கப்பட்ட ஏதேனும் சட்டமுலத்தைத் தனது தற்குணிபின் பேரில் மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடலாம். அத்தோடு அவரது அபிப்பிராயத்தின்படி தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஏதேனும் பிரச்சினையை மக்கள் தீர்ப்புக்கெனவிடமுடியும்.

இவ்வரசியல் திட்டம் மக்கள் தீர்ப்பு என்ற அம்சத்தினை அறி முகப்படுத்தியதன்மூலம் சன நாயகத்தின் குறைபாடுகள் சிலவற்றை நீக்க முற்பட்டுள்ளதோடு தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விடயங்களில் தீர்மானம் எடுப்பதில் மக்களைப் பங்கு பெறவும் செய்கிறது எனக் கூறப்பட்டது.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின்படி சில முக்கியமான அரசியல் திட்ட திருத்தங்களை மேற்கொள்ளும் மசோதாக்கள் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பங்கு பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்றுல் மாத்திரமே மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடப்படும். ஆனால் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மை ஆதரவு பெற்ற மசோதா மக்களினால் — மக்கள் தீர்ப்பின்போது நிராகரிக்கப்பட்டால் என்ன நடக்கும். அரசாங்கம் இராஜிநாமாச் செய்யுமா? இதேபோன்று ஐஞ்சிபதி பாராளுமன்றத்தால் நிராகரித்த மசோதா ஒன்றினை மக்கள் தீர்ப்புக்கு விட்டு அதனை மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டால் பாராளுமன்றம் இராஜிநாமாச் செய்யுமா? என்ற விடயங்களை அரசியல் திட்டம் தெளிவாக்கவில்லை எனச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

VIII. பொதுச் சேவை

பொது சேவையினைப் பொறுத்தவரை 1972ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டமும் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டம் இரண்டும் சில முக்கியமான ஸ்தாபன ரீதியான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. முன்னேய அரசியல் திட்டம் (1972) அரச்சேவைகள் ஆலோசனைச்சபை, அரச்சேவைகள் ஒழுக்காற்றுச் சபை என்ற இரு அமைப்புகளை உருவாக்கின. இந்த இரு அமைப்புகளையும் ஒன்றுக்கிப் புதிய அரசியல் திட்டம் பொதுச் சேவை ஆணைக்குமுனினை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

1972ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் பொதுச் சேவை உத்தியோகத்தரது ஆட்சேர்ப்பு, இடமாற்றம், பதவி நீக்கம் ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடு என்பவற்றின் பொறுப்பு அமைச்சரவையிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அதனையிட்டு, எந்த நீதிமன்றமும் அமைச்சரவையின் தீர்மானங்களையிட்டு விசாரணைசெய்ய முடியாது என்றும் குறிப்பிட்டது. இந்தப் பாதுகாப்பு தொடர்ந்தும் புதிய அரசியல் திட்டத்திலும் காணப்படுகிறது. அதே போன்று புதிய அரசியல் திட்டமும் அமைச்சரவையே பொதுச் சேவை உத்தியோகத்தரது, ஆட்சேர்ப்பு, இடமாற்றம், பதவிநீக்கம், ஒழுக்கக்கட்டுப்பாடு என்பவற்றுக்குப் பொறுப்பாகியுள்ளது.

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் பொதுச் சேவை ஆணைக்குமுவைவிட பொதுச் சேவை உத்தியோகத்தர், பதவி நீக்கம்பற்றி மேன்முறையீடு செய்ய வேண்டுதல் அமைப்பும் இருக்கல்லிலை. 1972ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டம், அத்தகைய பொதுச் சேவை உத்தியோகத்தர் அமைச்சரவைக்கு ஒரு முறை மேன்முறையீடு செய்யும் வாய்ப்பை அளித்தது. ஆனால் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டம் இதில் மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்துள்ளது. இதன்படி தண்டனை பெற்ற பொதுச் சேவை உத்தியோகத்தரின் மேன்முறையீடு செய்வதிலுள்ள கட்டுப்பாடுகளை நீக்கி, பொதுச் சேவை ஆணைக்குமுவுக்கு மேன்முறையீடு செய்யும் வசதியை வழங்கியுள்ளது. சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் பொதுச் சேவை ஆணைக்கும், ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளை ஆராயக் குழுக்களை அமைத்தது. கிட்டத்தட்ட அதே முறையைச் சில மாற்றங்களுடன் புதிய அரசியல் திட்டம் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது.

புதிய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் ஜந்து வருடங்களுக்குக் கடமையாற்ற வென ஐஞாதிபதி ஜந்து அங்கத்தவர்களைப் பொதுச் சேவை ஆணைக்குமுவுக்குத் தெரிவு செய்வார். இவ்வாணைக்குமுவுக்கு அரசு சேவை உத்தியோகத்தர்களும் தெரிவு செய்யப்படலாம். ஆனால் அவ்வாறு தெரிவுசெய்யப்பட்டவுடன் அவர் அரசு சேவைப் பதவியைத் துறப்பதுடன் திரும்பவும் அரசு சேவையில் பணியாற்றும் உரிமையையும் இழந்துவிடுவார்.

IX. நீதிச்சேவை

இவ்வரசியல் திட்டம் உயர் நீதிமன்றத்தினைக் கிட்டத்தட்ட அரசாங்கத்தின் ஒரு முன்றுவது சபையாக்கியுள்ளது. நீதிமன்றங்களுக்கு முக்கியத்துவத்தினை வழங்கியுள்ளதோடு நீதித்துறை புனராய்வுக்கும் நியாயமான அளவு அதிகாரமளித்துள்ளது. அரசியல் திட்டத்தின் செயற்பாட்டில் தலையிட்டு சில விடயங்களை வரையறை செய்ய

வும் ஆலோசனை நீதியில் அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கவும் உரிமை கொண்டுள்ளது.

நாட்டின் நீதித்துறை ஸ்பாபனங்களிற் செய்யப்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தினை நிலைநிறுத்துவதற்காகவே செய்யப்பட்டுள்ளன. உயர் நீதிமன்றமே இலங்கைக் குடியரசின் மிக உயர்ந்ததும் இறுதி மேல்நீதிமன்றமுமாகும். அடுத்து வருவது மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமுமாகும். இதுவும் உயர் நீதிமன்றமுமாகும். அடுத்தது. மேல் நீதிமன்றம். இதன்கீழ்ப் பல வகையான நீதிமன்றங்களும் உள். உத்தம்: மாவட்ட நீதிமன்று.

பிரதமநீதியரசர், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவர், உயர் நீதிமன்றத்தினதும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் போன்றவற்றினதும் மற்றைய நீதிபதிகள், குடியரசின் ஜனதீபதியினால் நியமிக்கப்படுவர்: அத்தகைய ஒவ்வொரு நீதிபதியும் இயலாமை, அல்லது தவறுன நடத்தையுள்ளார் என நிருபிக்கப்பட்டு முழுப் பாராளுமன்ற அங்கத் தவர்களுள் பெரும்பான்மையோர் ஆதரவாகக் கொண்டு ஜனதீபதி யின் கட்டளை மூலமன்றி வேறுவகையில் பதவியிழக்க மாட்டார்கள்.

புதிய உயர் நீதிமன்றம் ஒரு பிரதம நீதியரசரையும் வேறு ஆறு நீதிபதிகளையும் கொண்டிருக்க, மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் ஒரு தலைவரையும் ஆறு நீதிபதிகளையும் கொண்டியங்கும்.

1972ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டம் நீதிச் சேவைகள் ஆலோசனைச்சபை யொன்றினை அறிமுகப்படுத்தியிருந்தது. அவ்வரசியல் திட்டத்தின்படி அமைச்சரவை, மேற்கூறிய சபையின் சிபார்சின்படி நீதிபதிகளின் பதவி வழங்கல், பதவிநீக்கம் போன்றவற்றைச் செய்தது. புதிய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் இந்தப் பொறுப்பு அமைச்சரவையிலிருந்து ஜனதீபதியின் கையைச் சென்றடைகின்றது: மேலும் முன்னைய அரசியல் திட்டத்தில் இயங்கிய நீதிச் சேவைகள் ஆலோசனைச் சபை, நீதிச் சேவைகள் ஒழுக்காற்றுச் சபை என்ற இரண்டுக்கும் பதிலாக புதிய அரசியல் திட்டம், நீதிச் சேவை ஆணைக்கும் ஒன்றினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இது பிரதம நீதியரசரத் தலைவராகவும் வேறு இரண்டு நீதிபதிகளை அங்கத்தவர்களாகவும் கொண்டிருக்கும். இதுவே நேரடியாக ஆட்சேர்ப்பு, பதவி வழங்கல் பற்றிய விதிகளை இயற்றுவதற்குப் பொறுப்பாக இருக்கும்.

1972ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் இயங்கிய நீதிச் சேவைகள் ஆலோசனை சபையினை விட புதிய நீதிச் சேவை ஆணைக்கும் கூடிய அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது; நீதிச் சேவை உத்தியோகத் தவரது பதவி வழங்கல், இடமாற்றம், பதவி நீக்கல், ஒழுங்குக்

கட்டுப்பாடு என்பவற்றிற்கு இவ்வாணக்குழுவே பொறுப்பாக விருக்கும். நீதிச்சேவை உத்தியோகத்தின் ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடுக்கும் இவ்வாணக்குழுவே பொறுப்பாகவிருக்கும்.

X. மொழி, மதம், பிரசாரங்களையிடம்

(I) மொழி

இலங்கையின் அரசுகரும் மொழி சிங்கள மொழியாதல் வேண்டுமென அரசியல் திட்டத்தின் 18ஆவது சரத்துத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றது. ஆனால் 19ஆவது சரத்து இலங்கையின் தேசிய மொழிகள் சிங்களமும், தமிழும் ஆதல் வேண்டும் என்கிறது. இந்தச் சரத்தின்மூலம் தமிழ்மொழிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள தேசிய அந்தஸ்து மிகவும் முன்னேற்றகரமானது என அரசாங்க தற்பில் எடுத்துக் கூறப்பட்டது. ஆனால் தமிழ்மொழிக்கு இத்தகையதொரு அந்தஸ்தை வழங்க (1957ஆம் ஆண்டிலேயே) திரு. S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா S. J. V. செல்வநாயகத்துடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தின்போது தயாராக இருந்தார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 21ஆம் சரத்து 1ஆம் பிரிவு ஒருவர் எந்த வொரு தேசிய மொழியிலும் கல்வி கற்பதற்கு உரித்துடைய வர் என்று குறிப்பிடுகிறது. இந்தச் சரத்து மிகவும் விமர்சனத்துக் குட்பட்ட தொழிற்கும், ஏனெனில் இச் சரத்து ஒரு பிள்ளை தன் தாய் மொழியிலேயே கல்வி பெறும் உரிமைக்குப் பாதகமாய் அமையலாம் என்று வாதிடப்பட்டது. குறிப்பாகத் தமிழில் கல்வி கற்பதற்குப் போதிய வசதிகள் இல்லாதிருக்கும் மத்திய மாகாணம், ஊவாமாகாணம் போன்ற இடங்களில் வாழ்கின்ற தமிழ்ப் பிள்ளைகள் வேறு மொழிகளில் கற்கும் நிலை ஏற்படலாம் என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

அரசியல் திட்டத்தின் 22ஆம் சரத்தின் 5ஆம் பிரிவு, பகிரங்க சேவை, நீதித்துறைச்சேவை, உள்ளுாட்சிச் சேவை என்பவற்றுக்கு ஆட்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதற்கான பரீட்சையில் தேசிய மொழிகள் ஏதேனும் ஒன்றின்மூலம் பரீட்சிக்க ஒருவர் உரித்துடையவர் என்று குறிப்பிடுகின்றபோதிலும் அத்தகையோர் அவசியமான போது அரசுகருமொழியில் தேர்ச்சியடையவராதல் வேண்டுமென்றும் குறிப்பிடுகிறது. இச்சரத்து மறைமுகமாகத் தமிழ்மூலம் பரீட்சை எழுதி மேற்குறிப்பிட்ட சேவைகளில் சேர்வோர், அரசுகரும் மொழியான சிங்களத்தில் தேர்ச்சிபெற்றிருந்தல் வேண்டும் என்பதையே குறிக்கிறது என்று விமர்சிக்கப்பட்டது.

நிருவாகமொழி, நீதிமன்றமொழி போன்ற அம்சங்களிலும், அரசுகரும் மொழியான சிங்கள மொழியே இலங்கை முழுவதிலும் பயன்படுத்தப்படும் எனவும் அரசியல் திட்டம் குறிப்பிடுகிறது. இத்தகைய ஒழுங்குப் பாடுகள் வட, கீழ் மாகாணங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய மாகாணங்களிற் கூடத் தமிழ்மொழி இரண்டாவது இடத்தையே வகிக்கிறது என்பதைச் சட்டிக்காட்டுகிறது எனக் கூறப்பட்டது.

மொழிபற்றிய இவ்வொழுங்குப் பாடுகள் யாவும் முன்னரே நடை முறையிலிருந்தவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றுள் பெரும் பாலான சரத்துக்கள் 1958-ஆம் ஆண்டின் தமிழ் மொழி விசேட ஏற்பாடுகள் சட்டத்திலும் 1966-ஆம் ஆண்டின் தமிழ்மொழி விசேட ஏற்பாடுகள் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் விதிகளிலும் இடம் பெற்றவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

(II) மதம்

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் II-ஆம் அத்தியாயம் பெளத்த மதம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. மற்றைய மதங்களுக்கு அவற்றுக்குரிய இடத்தை வழங்கும் அதே வேளையில் இலங்கைக் குடியரசு பெளத்த மதத்துக்கு முன்னிடம் வழங்குவதோடு அதனைப் பேணி வளர்த்த வும் பாதுகாத்தலும் அரசின் கடமையாகும் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது:

பல மதங்களைப் பின்பற்றுபவர்கள் வாழுகின்ற இலங்கை போன்ற நாட்டில் தனியொரு மதமான பெளத்த மதத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் தன்மை சிறப்பானதல்ல என்றும், இந்தியக் குடியரசு போன்று இலங்கையும் தன்னை ஒரு மதசார்பற்ற அரசாக பிரகடனப்படுத்தியிருந்தால் சிறப்பாக இருந்திருக்கும் எனவும் வாதிடப்பட்டது.

(III) பிரசா உரிமை

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் பிரசா உரிமை பற்றிய சரத்துக்கள், இதுவரைகாலமும் இலங்கையில் நடைமுறையில் இருந்துவந்த பதிவு மூலம் பிரசை, வம்சாவளிப் பிரசை என்ற வேறு பாட்டினை நீக்கி எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியான அந்தஸ்தையே வழங்குகின்றது: எல்லோரும் “இலங்கைப் பிரசை” என்ற அந்தஸ்தைப் பெறுவதை அல்ல இதுவரைகாலமும் பதிவு மூலம் பிரசா உரிமை பெற்று இலங்கை யைத் தமது நாடாகக் கொண்டுவாழும் இந்திய வம்சாவழி மக்களுக்கு முதன் முதலாகத் தாம் மற்றைய பிரசைகளுடன் சமமான உரிமை பெறும் வாய்ப் பேற்பட்டுள்ளது. அதனால் இது முற்போக்கான அம்சம் என்று விமர்சிக்கப்பட்டது.

அத்தியாயம் VI

முடிவுரை

காலனித்துவ ஆட்சியின்கீழ்க் கட்டுண்டிருந்த நாடுகளில் குறிப் பாக பிரித்தானியர் ஆட்சியின்கீழிருந்த நாடுகளில், அரசியல் திட்டங்களைப் புதிதாக ஆக்குதல் அல்லது பழையவைவற்றை மாற்றுதல் அல்லது திருத்துதல் என்பவை அரசியல் அதிகாரத்தினை உள்ளாட்டவருக்குப் படிப்படியாகக் கைமாற்றுதல் என்பதோடு சமாந்தரமாக நடந்தவையாகும். இவ்வாறு சீர்திருத்தங்கள் வழங்கப் பட்டபோதெல்லாம் உள்ளாட்டவர் முன்னரிலும் அதிகமான அரசியல் உரிமைகளைப் பெற்று வந்துள்ளனர். இலங்கையும் இதற்கு விதிவிலக்காயமையவில்லை:

1803ஆம் ஆண்டு இலங்கை பிரித்தானியாவின் ஒரு முடிக்குரிய குடியேற்ற நாடாகி 1948ஆம் ஆண்டில் அது டொமீனியன் அந்தஸ்து பெறும் வரையுமன்ற அரசியல் திட்ட வரலாறு இதனேயே வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. இக்காலப் பகுதியில் ஆறு சந்தர்ப்பங்களில் இலங்கையின் அரசியல் திட்டங்கள் திருத்தியமைக்கப்பட்டன: அவை முறையே: (i) கோல்புறாக்-கமெரன் சீர்திருத்தங்கள்—1833, (ii) குறு-மக்கலம் அரசியல் சீர்திருத்தங்கள்—1912, (iii) தற்காலிக மானிங் அரசியல் திட்டம்—1921, (iv) மானிங் அரசியல் திட்டம்—1924, (v) டொனமூர் அரசியல் திட்டம்—1931, (vi) சோல்பரி அரசியல் திட்டம்—1947 என்பனவாகும்.

சுமார் 145 ஆண்டுகளை உள்ளடக்கிய இக்காலப் பகுதியில் 1833இல் முதன் முதலாக ஒரு சீர்திருத்தம் வழங்கப்பட்டது. அதுவே கோல்புறாக் கமெரன் சீர்திருத்தங்கள் ஆகும். அதன் பின்னர் சுமார் 80 வருடங்களாக இலங்கைக்கு முக்கியமான அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் எதுவும் வழங்கப்படவில்லை. ஆனால் 1912க்கும் 1947க்கும் இடைப்பட்ட 35 ஆண்டுகளுள் ஜந்துமுறை அரசியல் திட்டங்கள் மாற்றியமைக்கப்பட்டன. அதிலும் குறிப்பாக 1912க்கும் 1931க்கும் இடைப்பட்ட 19 வருடங்களில் நான்குமுறை அரசியல் திட்டங்கள் மாற்றியமைக்கப்பட்டமை இக்காலப் பகுதியின் அரசியல் முக்கியத்துவத்தையே காட்டிற்கிறது.

19ஆம் நூற்றுண்டின் மத்திய பகுதியில் பிரித்தானியர் இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்திய பெருந் தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையும் ஆங்கிலக் கல்வியின் வளர்ச்சியும் இலங்கையின் கல்விகற்ற ஒரு மத்திய வகுப்பினரின் எழுச்சிக்கு வழி காலியது. இம்மத்திய வகுப்

பின்றிற் பெரும்பாலோர் தமது சொந்த நலன்களை முன்னேற்றிக் கொள்வதற்காகவே அரசியல் சீர்திருத்தக் கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டனர் எனக் குறை கூறப்பட்டபோதிலும் இவர்களின் அரசியற் கிளர்ச்சிகள் காரணமாக மேற்கூறிப்பிட்ட காலப் பகுதியிற் பிரித் தானிய அரசாங்கம் அடிக்கடி அரசியற் சீர்திருத்தங்களை வழங்கியது என்பது அவதானிக்கத்தக்கதாகும்.

1833இல் இலங்கைக்கு வழங்கப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் பல வகைகளில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாகும். இச் சீர்திருத்தங்களின் பயனாக அமைக்கப்பட்ட சட்ட நிருபண சபையும், சட்ட நிர்வாக சபையும் தேசாதிபதியின் கட்டுப்பாடற் ற அதிகாரங்களைக் குறைக்கவும், சட்டநிருபண சபையில் இலங்கையர் நியமனமுலம் அங்கத்துவம் பெறவும் வாய்ப்பளித்தன. இவ்வமைப்பின் கீழ்த் தொடர்ந்தும் தேசாதிபதியிடமே சகல அதிகாரங்களும் இருந்து வந்தபோதிலும் பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கம் என்ற அரசியல் வளர்ச்சிக்கு இது முதற்படியாக அமைந்தமையால் இலங்கையின் அரசியல் திட்ட வளர்ச்சியில் முக்கியமானதொரு இடத்தை வகிக்கிறது.

1912இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட குறு—மக்கலம் அரசியல் சீர்திருத்தங்களின்கீழ் சட்டசபை விஸ்தரிக்கப்பட்டதோடு முதன் முதலாக அங்கத்தவர்களைத் தெரிவு செய்யும் முறையை இது புகுத் தியதால் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது: இதன்கீழ்ப் படித்த இலங்கையர் தமக்கென ஒரு பிரதிநிதியினைத் தெரிவு செய்ய முடிந்தது: இதனால் மிகவும் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட முறையிலமைந்த வாக்குரிமையும் படித்த இலங்கையருக்கு வழங்கப்பட்டது. மேலும், இவ்வமைப்பின்கீழ் உத்தியோகப்பற்றற் ற அங்கத்தவர்கள் ஏதமன்றாகத் தீர்மானிப்பவற்றை அல்லது எதிர்ப்பனவற்றை அரசாங்கம் தடை செய்யாது அல்லது நிறைவேற்றுது என்றதொரு வழக்கம் ஏற்பட்டமை இலங்கையர் பெற்ற அரசியல் உரிமையினையே காட்டி நிற்கிறது. 1921ஆம் ஆண்டு நடைமுறைக்கு வந்த மானிங் அரசியல் திட்டம் ஒரு குறிகிய காலப் பகுதியே நடைமுறையிலிருந்ததாயினும் இவ்வமைப்பின்கீழ் முதன் முதலாகச் சட்டசபையில் உத்தியோகப் பற்றற் ற அங்கத்தவர்கள் பெரும்பான்மையினராய் இருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதோர் அப்சமாகும்.

1924ஆம் ஆண்டின் அரசியல் திட்டம் இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தை நீக்காவிடினும் தொகுதிரீதியாகத் தெரிவுசெய்யப்படும் அங்கத்தவர்களுக்குக் கணிசமான அளவு இடமளித்தது. இதன்கீழ் மாகாண அடிப்படையில் 23 தேர்தல் தொகுதிகள் பிரிக்கப்பட்டு அங்கத்தவர்கள் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். இவ்வாறு தெரிவுசெய்யப்

பட்ட அங்கத்தவர்களின் நல்லெண்ணத்தைப் பொறுத்தே தேசாதி பதி தனது நோக்கங்களை நிறைவேற்ற வேண்டியவராயிருந்தார். மேலும், முதன்முதலாக இவ்வமைப்பின்கீழ் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களும் நிர்வாகசபையில் இடம்பெற முடிந்தது. இவை, இலங்கையர் இவ்வரசியல் திட்டத்தின்கீழ்ப் பெற்ற முக்கியத்துவத் தைக் காட்டி நின்றதோடு அரசியல் திட்ட வளர்ச்சியையும் குறித்து நின்றன.

1931ஆம் ஆண்டு நடைமுறைக்கு வந்த டொனமூர் அரசியல் திட்டம் இலங்கை அரசியலில் ஒரு மாற்றத்தினைச் சுட்டிக்காட்டியது. காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து இலங்கையர் விடுபடுகின்ற ஒரு காலக் கட்டடத்தினையே இது குறித்து நின்றது. அதனால்தான் இத்திட்டத்தின்கீழ் இலங்கையர் பத்தில் ஏழு பங்கு பொறுப்பாட்சியினைப் பெற்றனர் என விமர்சிக்கப்படுகிறது. இதன்கீழ் வழங்கப் பட்ட சர்வசன வாக்குரிமை இலங்கையின் பிற்கால அரசியல் வளர்ச்சியில் பாரதூரமான மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்தியது. இவ்வரசியல் திட்டம் இலங்கையர் பொறுப்பாட்சி பெறுவதற்குப் பயிற்சி அளிக்கும் ஒரு பாடசாலையாகவும் விளங்கியது என விமர்சிக்கப்பட்டது. சர்வசன வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் தெரிவுசெய்யப் பட்ட பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கிய அரசாங்க சபை ஏழு குழுக்களாகப் பிரிந்து ஏழு முக்கிய துறைகளுக்குப் பொறுப்பாகக் கடமையாற்றியதோடு இக் குழுக்கள் தெரிவுசெய்யும் தலைவர்கள், அமைச்சர்கள் என்ற அந்தஸ்தினையும் பெற்றனர். இவ்வேழு அமைச்சர்களையும் மூன்று பிரதித்தானிய அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களையும் உள்ளடக்கிய அமைச்சர்கள் சபை, பின்வருகின்ற அமைச்சரவை அரசாங்கத்துக்கு முன்னேடியாகவும் அமைந்தது. இவ்வாறு டொனமூர் அரசியல் திட்டம் இலங்கையருக்குப் பொறுப்பையும், ஒரளவு அதிகாரத்தையும் வழங்கியதால் இலங்கையின் அரசியல் திட்ட வளர்ச்சியில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

இந்த வரிசையில் இறுதியாக 1947இல் நடைமுறைக்குவந்த சோல்பரி அரசியல் திட்டம் இலங்கையருக்கு உள்நாட்டு விடயங்களில் பூரண பொறுப்பாட்சியினை வழங்கியது. தொடர்ந்து 1948இல் இலங்கைக்கு டொமீனியன் அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டமையால் அது இந்நாட்டு மக்களின் அரசியல் சுதந்திரத்துக்கும் வழிவகுத்ததோடு இலங்கை ஒரு சுதந்திர நாடாகவும் மாறியது. இவ்வரசியல் திட்டம் வெஸ்ட்மினிஸ்டர் அல்லது பிரித்தானிய அரசியலமைப்பு மாதிரியிலான ஒரு அரசியலமைப்பினையும் இலங்கைக்கு வழங்கியது.

சோல்பரி அரசியல் திட்டம் இரண்டு விதமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. முதலாவதாக இவ்வரசியல் திட்டம் நிர்வாகக்குழு முறை ஆட்சியினை மாற்றி மந்திரிசபை ஆட்சிமுறைக்கு வழிவகுத் தது: பொன்னும் அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் அரசாங்கசபை, நிர்வாகக்குழுக்கள், அமைச்சர்கள்சபை என்பவற்றின்கீழ் விடப்பட்ட கடமைகள் இப்போது பிரதிநிதிகள்சபை, சென்ட்சபை என்பவற்றிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. இரண்டாவதாக இலங்கையின் உள்நாட்டு விடயங்களைப் பொறுத்து இவ்வரசியல் திட்டம் பிரித்தானிய அரசாங்கத்தினதும், தேசாதிபதியின் அதிகாரங்களையும் குறைத்தது: சோல்பரி அரசியல் திட்டம் பின்வரும் பிரதான அம்சங்களை உள்ளடக்கியிருந்தது:

- (i) கூட்டுப்பொறுப்புத் தத்துவத்தினைக் கடைப்பிடிக்கும் மந்திரிசபைமுறை அரசாங்கம்:
- (ii) சுரங்கமன்றம்
  - (அ) பிரதிநிதிகள்சபை
  - (ஆ) சென்ட் சபை
- (iii) மகாதேசாதிபதி
- (iv) பிரதிநிதித்துவத்தைப் பொறுத்து சிறுபான்மைக் குழுக்களுக்கும், பின்தங்கிய, சனத்தொகை அடர்த்தி குறைந்த பிறதேசங்களுக்கும் பாரமளித்தல்.
- (v) சிறுபான்மையினருக்குப் பாரபட்சம் காட்டும் சட்டங்கள் இயற்றுது சட்டசபையினைத் தடுக்கும் விதிகள்.
- (vi) ஒற்றை யாட்சி அரசியல் திட்டம்:
- (vii) நீதித்துறைச் சுதந்திரம்:

எல்லாவற்றிலும் மேலாக, இலங்கையர் தம்மைத்தாமே ஆளுவதற்குப் பெற்றுக்கொண்ட உரிமையே இவ்வரசியல் திட்டத்தின் பிரதானமான அம்சமெனக் கொள்ளப்படுகிறது. இந்நாட்டு மக்களின் தேவைகளையும் அபிலாசைகளையும் புரிந்துகொண்டு அதற்கேற்ப ஆட்சிபுரியக்கூடிய ஒரு குழுவினரை இலங்கையர் ஆட்சியில் அமர்த்த முடிந்தமையே இவ்வரசியல் திட்டம் ஏற்படுத்திய முக்கியமான மாற்றமாகும்.

இலங்கையின் அரசியலத்திகாரம் முழுமையாகத் தேசாதிபதி யிடமே குனிந்திருந்த நிலையிலிருந்து அரைகுறைப் பொறுப்பாட்சி நிலைக்கும் பின்னர் பொம்பியன் அந்தஸ்தையும் பெற்ற வளர்ச்சி

சிப்பாதை ஒப்பீட்டளவில் சமாதானமான வழிமுறைகளையே கொண்டதாயிருந்தது. இதோலப்பகுதியில் இந்தியாவிலும், பர்மாவிலும் நடந்த அரசியல் திட்டப் போராட்டங்கள், ஒத்துழையாமை இயக்கம், உள்நாட்டவர் கைதுசெய்யப்படுதல், வகுப்புவாதக் கலவரங்கள், சதி, எதிரிகளுடன் ஒத்துழைத்தல் என்பவற்றை உள்ளடக்கியதாக இருந்தன. ஆனால் இலங்கையின் அரசியல் திட்ட வளர்ச்சி இவற்றின் உள்ளடக்கியதாக இருக்கவில்லை. மாருக, சமாதான-அரசியல் திட்டத்துக்குட்பட்ட கிளர்ச்சிகளாகவே அமைந்தன. ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்துக்கும் அரசாங்க சபைக்குமிடையிலான தொடர்புகள் கசப்பாயமைந்த சந்தர்ப்பங்களிற்கூட இலங்கைத் தலைவர்கள் அரசியல் திட்ட வழிமுறைகளினுடோகவே தமது அதிருப்திகளை வெளிப்படுத்தினர்:

சீர்திருத்தப் பிரேரணைகளை நிறைவேற்றுதல், தேசாதிபதியுடன் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துதல், மனுக்கள், விஞ்ஞாபனங்கள் என்பவற்றைத் தயாரித்தலும் வெளியிடுதலும், அமைச்சர்களதும், அரசியல் தலைவர்களதும் அரசியல் இயக்கங்களினதும் சீர்திருத்த அறிக்கைகள் வெளியிடப்படுதல், ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்துக்கு நேரடியாக இலங்கையின் பிரச்சினைகளை முன்வைப்பதற்குத் தூதுக்குழுக்களை அனுப்புதல் என்பனவே, இலங்கை அரசியல் தலைவர்களுது போராட்டமுறைகளாக இருந்தன.

இத்தகைய போராட்டமுறைகள் நன்மையான தீமையான விளைவுகள் இரண்டையும் ஏற்படுத்தின. இலங்கையின் தேசிய இயக்கம் தீவிரமான போராட்டமுறைகளை முன்வைத்து பொதுமக்களை உள்ளடக்கியதாக இல்லாது உயர்ந்தோர் குழுவினரை மாத்திரம் கொண்டதாக இயங்கியதால் இலங்கையின் பல்வேறு இனங்களையும் ஒற்றுமைப்படுத்தி நாமெல்லோரும் இலங்கையர் என்ற தேசிய உணர்வினை ஆழப்பதிக்க முடியாது போயிற்று. அதேவேளையில் இரத்தஞ்சிந்தி உயிர்ப்பவி கொடுத்து சுதந்திரம் பெறுது, பேச்சு வார்த்தைகளினுடோகவே இலங்கை சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டது.

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற ஆம்ப காலத்திலேயே வெளிநாட்டவரான பிரித்தானியர் உருவாக்கித்தந்த அரசியல் திட்டமான சோல்பரி அரசியல் திட்டத்துக்கு எதிர்ப்புகள் காட்டப்பட்டன. ஆனால் சோல்பரி அரசியல் திட்டம் மந்திரிக்குழுவினர் முன்வைத்த அரசியல் திட்ட புறவரைவிளையே அடிப்படையாக கொண்டிருந்தது: இருந்தபோதிலும் உள்நாட்டவரால், மக்கள் பிரதிநிதிகளால் உருவாக்கப்படும் அரசியல் திட்டமே பொருத்தமானது என்ற கருத்து நிலவிவந்தது: ஆரம்பத்தில் இடதுசாரிக் கட்சிகளே இத்தகைய

கருத்துகளைக் கொண்டிருந்தன. 1951இல் பூலெங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தோற்றுத்துடன் இக் கருத்துகள் மேலும் பலமடைந்தன: சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் இலங்கைப் பாராளுமன்றம் இறைமைபெற்றிருக்கவில்லை என வாதிடப்பட்டது. இதனால் 1970ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலின் போது ஜிக்கிய முன்னணி (பூலெங்கா சுதந்திரக்கட்சி, இலங்கைச் சமசமாஜிக் கட்சி, இலங்கை கொம் யூனிஸ்ட்கட்சி) மக்கள் தெரிவு செய்யும் பிரதிநிதிகளே அரசியல் திட்டத்தைத் திருத்தும் அங்கத்தவர்களாகவும் செயற்பட அநுமதி கோரியது. இத்தேர்தலில் மூன்றில் இரண்டுக்கும் அதிகமான ஆசனங்களைப் பெற்ற ஜிக்கியமுன்னணி அமைத்த அரசியல் திட்ட வரைவுக்கும் வரைந்தளித்த அரசியல் திட்டமே முதலாவது குடியரசு அரசியல் திட்டமாகும்.

1972ஆம் ஆண்டின் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தை நுணுக்க மாக ஆராயும்போது அது முன்னதைவிட அதிகமான அதிகாரங்களைத் தேசிய அரசுப் பேரவையில் குலித்தபோதிலும், அதிகாரங்களை முழுமையாகப் பேரவையிடம் வழங்கவில்லை என்று தெரியவருகிறது. பேரவையினுள்ளும் அதற்குப் புறம்பாகவும் உள்ள ஸ்தாபனங்களை டமும் அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்டது. இவ்வரசியல் திட்டம் மரபுரிதியான குருத்திலமைந்த அதிகார வேறுக்கம் என்பதைக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால் கடமைகள் வேறுக்கம் என்பன தொடர்ந்திருந்தன. சட்டவாக்க அதிகாரங்கள் தேசியஅரசுப் பேரவையினாலும், நிர்வாகம்—ஜனதிபதியினாலும், மந்திரிசபையினாலும் செயற்படுத்தப்பட நிதித்துறை அதிகாரம் நீதிமன்றங்களாலும் சட்டத்தினால் உரவாக்கப்பட்ட மற்றைய ஸ்தாபனங்களாலும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன. சட்டங்கள் அரசியல் திட்டத்தோடு ஒத்தனவா என்பதை மதிப்பிட அரசியல் ஈடுபாடற்றவர்களைக் கொண்ட ஒரு அரசியலமைப்பு நீதிமன்றமும் அமைக்கப்பட்டது: உச்ச நீதிமன்றங்கள் சுதந்திரமாகச் செயற்படுவதற்கு அவசியமான விதிகளும் இதிற் சேர்க்கப்பட்டன.

1970ஆம் ஆண்டில் முதலாம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தினை வரைவதற்கான அரசியல் திட்ட 'அசெம்பிளி' அமைக்கப்பட்ட போதும் 1971இல் இடம்பெற்ற பயங்கர வாத நடவடிக்கைகள் இவ்வகைம்பிளியின் நடவடிக்கைகளைத் தடைப்படுத்தியதோடு அதனைத் தொடர்ந்து அவசரகாலச்சட்டம், தனிக்கைமுறை என்பன நிலவியதால் இவ் அரசியல் திட்டம் பற்றிச் சுதந்திரமாகக் கருத்துகளை எடுத்துவரக்கவோ பொதுசன அபிப்பிராயத்தை அறியவோ வாய்ப்பிரிக்கவில்லை என எதிர்க்கட்சிகள் சுட்டிக் காட்டின. மேலும் 1970ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தலில் அரசாங்கம் ஜந்து வருடங்

களுக்கெனத் தெரிவு செய்யப்பட்டபோதும் 1972ஆம் ஆண்டின் அரசியல் திட்டம் அதன் ஆயுளை 6 வருடங்களுக்கு அதிகரித்துமையையும் ஜக்கிய தேசியக் கட்சி எதிர்த்தது. மேலும், இவ்வரசியல் திட்டம் நீதிக்குறையின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கவில்லை, எனவும், தனியார் சொத்துடைமைக்கு உத்தரவாதம் வழங்கவில்லை எனவும் கூட்டிக்காட்டப்பட்டது.

பிரித்தானிய முடிக்கு இலங்கையின் மீதிருந்த சகல உரிமைகளையும், அதிகாரங்களையும் நீக்கி இலங்கையை இறைமையும், தன் அதிக்கமுமிக்க சுதந்திரக் குடியரசாக்கியமையே இவ்வரசியல் திட்டத்தின் முக்கியமான அம்சம் என்று எடுத்துரைக்கப்பட்டது:

1970ஆம் ஆண்டில் ஜக்கியமுன்னணி அரசாங்கம் அமைத்த அரசியல் திட்ட அசெம்பிளியில் கலந்துகொண்ட ஜக்கியதேசியக்கட்சி அடிப்படைப் பிரேரணைகளின் மீது சில திருத்தப் பிரேரணைகளைக் கொண்டுவந்து தோல்வி கண்டது. அவற்றுள் ஒன்று இலங்கையில் ஜனத்திமுறை சார்ந்த ஒரு அரசியல் முறையை ஏற்படுத்துவதாகும். அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடொன்றில் பொருளாதார வளர்ச்சியினை ஏற்படுத்துவதற்குப் பலமான நிர்வாகி அவசியம் என்ற கருத்தினைச் சிலகாலமாக ஜக்கிய தேசியக் கட்சி கொண்டிருந்தது. 1977ஆம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தலின் போது நடைமுறையிலிருந்த அரசியல் திட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு மக்களிடம் அநுமதி கோரியது. அத்தகைய அரசியல் திட்டத் திருத்தத்துக்கு அவசியமான பெரும் பான்மையினைப் பெற்ற ஜக்கிய தேசியக் கட்சி முதலாவது குடியரசு அரசியல் திட்டத்தில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களின் பயனாக எழுந்ததே இரண்டாவது குடியரசு அரசியல் திட்டமாகும்.

1978இல் நடைமுறைக்குவந்த அரசியல் திட்டம் நீண்டாலுமாக இலங்கையில் இயக்கத்திலிருந்த வெஸ்ட் மினிஸ்டர் மாதிரி அல்லது பிரித்தானிய பாராளுமன்ற முறை சார்ந்த அரசியலமைப் பினை மாற்றி ஜனத்திபதி முறைசார்ந்த பாராளுமன்ற முறையினை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளதோடு இலங்கையின் பிரதிநிதித்துவ முறையையும் மாற்றி விகிதசம பிரதிநிதித்துவமுறையையும் புகுத்தியுள்ளது. இதன்கீழ் மக்களால் தனியாகத் தெரிவுசெய்யப்படும் நிர்வாக அதிகாரமிக்க ஜனத்திபதி பதவியையும் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது. அரசியல் திட்டத் தலைவர், பிரதமமந்திரி என்ற இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்த பதவியாக, அரசு அதிகாரத்தின் மிக உயர்ந்த பதவியாக இது செயற்படுகிறது:

ஒரு நாடு ஒரு குறிப்பிட்ட அரசியல் கட்டமைவிலிருந்து இன் மெரு கட்டமைவுக்கு மாறுவதும் அரசியல் திட்டங்கள் அடிக்கடி மாற்றப்படுவதும் ஸ்திரமயின்மை, பணிவிள்ளமை, புதுகாப்பின்மை என்பவற்றுக்கு வழிவகுக்கும் என வாதிடப்பட்டபோதிலும், சமீப காலமாக இந்நாட்டில் காணப்பட்ட அரசியல் குழ்நிலைகளின் கட்ட ரீதியான வெளிப்பாடே இப்புதிய அரசியல் திட்டம் என அரசாங்க தரப்பில் வாதிடப்பட்டது. இவ்வமைப்புபற்றிய சரியான மதிப் பிட்டுக்குக் கால அவகாசம் தேவை.

அரசியல் திட்டங்கள்பற்றிய ஆய்வில் ஏற்படும் ஆர்வமும் அவற்றின் பெறுமதியும், அவற்றின் செயற்பாட்டுத் தொழில் நுட்பங்களை அலசி அறிவதிலோ அவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள சரத்துக்களின் நுட்பமான கருத்துக்களைத் தெரிந்துகொள்வதிலோ அல்ல, அவை ஒவ்வொன்றும் நாட்டின் வரலாற்றேடு எத்தகைய தொடர்புகளைக் கொண்டுள்ளது எனத் தெரிந்துகொள்வதிலேயே தங்கியுள்ளன, அரசியல் திட்டங்கள் ஒவ்வொன்றும் நாட்டு மக்களுடைய அரசியல் பொருளாதார வாழ்வின் வரலாற்றுப் பதிவுகளோடு ஒப்பிட்டே ஆராயப்பட வேண்டும். ஒவ்வொரு அரசியல் திட்டமும் அவை இயற்றப்பட முன்புள்ள காலப்பகுதியின் வரலாற்று வெளிப்பாடாகும். மக்களோ அல்லது ஒரு அதிகாரவர்க்கமோ எடுக்கிறார்க்கும் நடவடிக்கைகளை அது வழிப்படுத்துகிறது. அது தேசத்துக்குக் கல்வி புகட்டுகிறது. மக்களது சிந்தனைகளையும் நம்பிக்கைகளையும் புனரமைக்கிறது. அபர்களுக்கு ஒரு தொடர்ச்சியான, ஸ்திரமான வாழ்வை அளிப்பதோடு எதிர்காலம் பற்றி ஒரு நம்பிக்கையினையும் ஏற்படுத்துகிறது, கடந்த காலத்தினை மதிக்கவும் உதவுகிறது.

இத்தகைய அரசியல் திட்டங்கள் நாட்டு மக்களின் தேவைகளுக்கும் அபிலாசைகளுக்கும் பொருந்தத்தக்கவாரே அமையவேண்டும்: இல்லாவிட்டால் அவை நாட்டில் ஆக்கிரமிப்புச் செய்யும் ஒரு பகுதியினராற் கட்டாயப்படுத்தி நுழைகப்பட்டதாகவோ, அல்லது எமது குழ்நிலைகளுக்குப் பொருத்தமற்ற வேறொரு நாட்டின் அரசினைப் பால்னை செய்வதாகவோ அல்லது கால ஒட்டத்துக்கு ஒத்தனவாகவோ இருக்கா. ஆகவே இத்தகையன நீண்டகாலத்துக்கு நடை முறையிலிருக்க முடியா.

இந்நாளின் முன்னைய அத்தியாயங்களில், குறிப்பாக நாலாம், ஜந்தாம் அத்தியாயங்களிற் புதிய அரசியல் திட்டங்கள் புதுத்தப்படுவதற்குக் காலாயிருந்த பின்னணிகள் பற்றி எடுத்துரைக்கப்பட்டன: மேலும் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் பிரித்தானியர் ஆட-

சியின் போது இலங்கையின் அரசியல் சீர்திருத்தக்கூன் கிளர்ச்சி களில் ஈடுபட்ட தலைவர்கள், இயக்கங்கள் பற்றியும் எடுத்துரைக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

புதிதாக அரசியல் திட்டங்கள் இயற்றப்படும்போது அவை நாட்டுமக்கள் அனைவரதும் ஆதரவைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என் பதோடு அவர்களின் அநுமதியையும் அவை பெறவேண்டும், அந்த வகையில் 1972ஆம், 1978ஆம் ஆண்டுகளின் அரசியல் திட்டங்கள் இந்நாட்டு மக்களின் ஒரு பகுதியினரான தமிழ் மக்களில் பூரண ஆதரவினைப் பெறவில்லை என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இப்பிரிவினரின் முழுமையான ஆதரவை இவை பெற்றிருப்பின் மேலும் சிறப்பானதாயிருந்திருக்கும்.

இறுதியாக, அரசியல் திட்டம் என்பது அரசின் நிர்வாகம் எந்த உருவத்தைப் பெறும் என்பதைத் திட்டமாகக் கூறுவதோடு, அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களையும், மக்களின் உரிமைகளையும் வரையறைப் படுத்தும் புறவரைவே என்னாம். அரசியல் திட்டங்களில் உயர்ந்த இலட்சியங்களை எழுதிவைக்கலாம். ஆனால் அவை சரியாக நடை முறைப் படுத்தப்படுகின்றனவா என்பதே மிகவும் முக்கியமான தாகும்.

SELECTED BIBLIOGRAPHY

A. BOOKS

1. Andrews, G. William. *Constitutions and Constitutionalism* (New Jersey, Princeton: D. Van Nostrand Company, Inc., 1961).
2. Bryce, James. *Constitutions* (New York: Oxford University Press, 1905).
3. Cooray, L. J. M. *Essays on Constitution of Ceylon* (Colombo: University of Ceylon, 1970).
4. Cooray, A. L. Joseph. *Constitutional and Administrative Law of Sri Lanka* (Colombo: Hansa Publishers Ltd., 1973).
5. Corwin, Edward S., *The President Office and Powers 1787—1948* (New York: New York University Press, 1948).
6. De Silva, K. M. ed. *University of Ceylon, History of Ceylon Vol. 3* (Colombo: The Colombo Apothecaries Company Ltd., 1973).
7. Dicey, A. V., *Introduction to the study of the Law of the Constitution* (London: Macmillan and Co. Ltd., 1920).
8. Jeffries, Sir Charles. *Ceylon—The Path to Independence* (London: Pall Mall Press, 1962).
9. Jennings, Sir Ivor. *The Constitution of Ceylon* (Bombay: Oxford University Press, 1953).
10. Mc Ilwain, Howard Charles. *Constitutionalism Ancient and Modern* (New York, Ithaca: Great Seal Books, 1947).
11. Mendis, G. C. *Ceylon Today and Yesterday* (Colombo: The Associated Newspapers of Ceylon Ltd., 1963).
12. Moor, F. Russell. *Modern Constitutions* (USA): Littlefield Adams & Co., 1957).
13. Muththuthamby, E. *Ilankai Kudiarasin Arasiyalamaipu Vol. I & II* (Chunnakam Thirunakal Press, 1975).
14. Nadesan S. *Some Comments on the Constituent Assembly and the Draft Basic Resolutions.* (Colombo: Lake House Printers and Publishers Ltd., 1971).
15. Namasivayam, S. *The Legislatures of Ceylon 1928—1948* (London: Faber & Faber Limited, 1950).

16. Perera, N. M. Critical Analysis of the New Constitution of the Sri Lanka Government, (Colombo: Star Press Ltd., 1978).
17. Sri Lanka, The Constitution of the Democratic Republic of Sri Lanka (Colombo: Department of Government Printing, 1978).
18. .... The Constitution of Sri Lanka (Colombo: Department of Government Printing, 1972).
19. Stannard, Harold. The Two Constitutions (London: Adam and Charles Blak, 1949).
20. Strong, C. F., Modern Political Constitutions (London: Sidgwick & Jackson Ltd., 1972).
21. Weerawardana, I. D. S. Government and Politics in Ceylon (1931—1946) (Colombo: Ceylon Economic Research Association, 1951).
22. Wheare, K. C., Modern Constitutions (London: Oxford University Press, 1956).
23. Wilson, A. J. Ilankai Arasiyalum Porulatharamum (Colombo: Sri Lanka Publishing Company, 1956).
24. .... Politics in Sri Lanka 1947—1973 (London: The Macmillan Press Ltd., 1974).

B. ARTICLES

1. Sivarajah, Ambalavanar. "The Salient Features of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka—1978—An Evaluation" in *Ootru* (Vol. 6, No. 6, December, 1978).
2. .... "Kudiarasu, Arasial Thiddamum Sirupanmaiyan Urimalikalum" in *Poorani* June, 1973.
3. Warnapala, Wiswa W. A. "Sri Lanka: Reversal of Policies and Strategies" in *Asian Survey* (Vol. XIX, No 2, 1979).
4. .... "Public Services and the New Constitution" in *The Ceylon Journal of Historical and Social Studies* (Vol. III, No. 2, 1979).
5. Wilson, A. Jeyaratnam. "The New Constitution" in *Tribune* (Vol. 23, No. 14 Sep. 1978).

சுன்னுகம் திருமகள் அழுத்தகத்தில் அச்சிடப்பட்டு, நீரவேலி
மத்தியைச் சேர்ந்த வேலுப்பிள்ளை சின்னத்துரை அவர்களால் வெளி
யிடப்பட்டது;

பல்கலைக் கழக அரசு சநிவீயற் துறையில் இவர் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றுகிறார்.

“இந்நாலில் ஆசிரியர், இலங்கையின் அரசியல் திட்ட வளர்ச்சியையும்மாற்றங்களையும் தெளிவாக எடுத்துரைத் துள்ளதோடு, 1972, 1978ஆம் ஆண்டு களின் குடியரசு அரசியல் திட்டங்களின் பிரதான அம்சங்களை விளக்கி நுனுக்கமாக விமர்சித்துமுள்ளார்.

“தமிழில் அரசநிவீயல் பற்றிய நூல்கள் அதிகமில்லாத இச் சந்தர்ப்பத்தில் திரு. அ. சிவராசா அவர்கள் இந் நூலை வெளியிடுவது தமிழ்மாணவர் களுக்கும் மக்களுக்கும்பெரிதும் உதவும். இவர் அரசநிவீயல் சம்பந்தமான பல கட்டுரைகளை எழுதி வெளியிட்டுள்ளதோடு அது பற்றிய ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபாடுடையவர். மாணவர்களும், பொதுமக்களும் இந்நூலை வாங்கி வாசித்துப் பயன்டைவார்களாக.”

